

မြန်မာ့စာပေကောင်စီ

လှိုင်းကြွေ (တေးဂီတ)

ချစ် ဦး မေ

(တစ်စုစုလုံး ချစ် ဦး မေ ရေးသား)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၇ ဩဂုတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း။
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
 အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း။
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး
 အုပ်ချုပ်ရေး - ၁၇၈၀ ကျပ်
 - ၅၀၀ အုပ်

၇၉၅၇၃

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)
 ချစ်ဦးမေ/လှိုင်းကြွဖြူ(လားရှိုး) - ရန်ကုန်၊
 ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇။
 ၂၈၈ - ၈၁ ၊ ၁၂ * ၃ * ၁၈ စင်တီ။
 (၁) ချစ်ဦးမေ

ချစ်ဦးမေ

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

အခန်း (၁)

“ဂူးဂူးရေ ဂူးဂူး”

“-----”

“ဂူးဂူး”

“သွားဖို့လာဖို့မပြင်ဘူး။ ဘာတွေ တဂူးဂူးဖြစ်နေတာလဲ
မေချမ်း”

“ဟီး”

ပျာယာခတ်နေသော မေချမ်းကို မေမေက မျက်စိနောက်
သလိုနှင့် ပြောတော့ မေချမ်း ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်သည်။

အဒေါ်နှင့်တွေ့လျှင် သူငယ်ချင်းနှင့်တွေ့သလို ဆော့ဖို့

လောက်သာ ချောင်းနေသော ဂူးဂူးတစ်ယောက် ယခုလျှင် မေချမ်းကို လိုက်ရှာစေချင်လို့ ပုန်းနေမှန်းသိသည်။

“ဂူးဂူးပေါ့ မေမေရယ်”

“ဘာလဲ ပုန်းနေပြန်ပြီလား။ ရှာမနေနဲ့ သူ့တာသာ ထွက်လာ လိမ့်မယ်”

“မေမေကလည်း”

“မေမေက လဲမနေနဲ့။ သူ ဒီအိမ်ထဲကလွဲရင် ဘယ်ဝေးဝေး လံလံသွားပုန်းမှာမို့လဲ။ ကိုယ်က သွားစရာနဲ့ လာစရာနဲ့ လက်က နာရီကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ဒီချိန်က ဘတ်စ်ကားတွေက ကျွန်ကကျင်ထီ နဲ့”

“ဒီနေ့ ကိုကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့မှာ မေမေ”

“ဪ... ကောင်းပါလေ့၊ အဲဒါကြောင့် ညည်းက အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေတာပေါ့လေ”

ဒါကြောင့်ကိုးဆိုသည့်ပုံစံနှင့် မေမေက ထထွက်သွားလေ သည်။

မေချမ်း ပြုံးကာ ခုတင်ပေါ်က အဝတ်တွေကို ကြည့်လိုက် သည်။ ဘယ်အဝတ်တွေ ထည့်ရမလဲဆိုသည့်ဟန် အဝတ်ပုံဘေးတွင် စာအုပ်ပုံကလည်းရှိနေသည်။

သွားရမယ့်ခရီးက တစ်ပတ်ခရီးမို့ အဝတ်အစား များများ စားထည့်ဖို့ မလိုသော်လည်း မန္တလေးက စာရေးဆရာတစ်ယောက် နဲ့သို့ ရန်ကုန်က ကဗျာဆရာမတွေ၊ စာရေးဆရာတွေက စာအုပ် ဆက်ဆောင်ပါ။ လိုက်တာက လေးငါးဆယ်အုပ်ထက်မနည်း။

ပေးတုန်းက တစ်အုပ်လောက် လက်ဆောင်ထည့်ပေးဖို့ နဲ့တော့ တစ်အုပ်ဆိုတာက ကိုယ့်အတွက် အပန်းမကြီး။ လေးငါး ဆယ်အုပ် ပေါင်းလိုက်တော့ အပန်းကြီးသွားသည်။

ယခု ကားဂိတ်သို့ ကိုကိုကလိုက်ပို့လို့ သက်သာလျှင်တောင် မန္တလေးသို့ရောက်လျှင် သယ်ရမှာက မေချမ်းတစ်ယောက်တည်း။

“တူ တူ တူ”

အဝတ်တွေ စထည့်နေစဉ် ဖုန်းပြည်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက် တော့ မေချမ်းရဲ့ယောင်းမ ဂူးဂူးရဲ့အမေဆီက ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို မမ”

“မေချမ်းရေ ဒီနေ့ညနေ သွားမှာဆို”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့”

“မမက မနက်ဖြန်သွားမှာမှတ်လို့ ဆိုင်ထွက်လာတာ”

“ဪ... ရပါတယ် မမရဲ့”

“အခု သွားဖို့ကော အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလား။ နာရီကြည့်ဦး”

နောက်ကျနေမယ်နော်”

“ဟုတ် ... ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးမှာ မေ”

“ဪ ... ကောင်းတာပေါ့။ ဟိုရောက်ရင် ဖုန်းဆက်
လေ”

“ဟုတ်ကဲ့မေ”

ယောင်းမက ဖုန်းချသွားသည်။ မေချမ်းရဲ့ယောင်းမက
ယောင်းမနှင့်မတူ။ အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ကောင်းသည်။

မေချမ်းရဲ့အစ်ကိုမှာ သင်္ဘောသားဖြစ်သည်။ သားဦးမို့ ငယ်
ငယ်လေးကတည်းက ဆိုးသည်။ ကြီးတော့ ပိုဆိုးသည်။ အပေါင်း
အသင်းနှင့် ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေတတ်သည်။

အစ်ကိုနှင့်မေချမ်းက အသက် (၅) နှစ်ကွာသည်။ မေချမ်းရဲ့
အစ်ကိုနှင့် ယောင်းမက အသက်သိပ်မကွာ။

မိဘတွေက အလုပ်အကိုင် အတည်တကျဖြစ်အောင်
သင်္ဘောလိုက်ဖို့ မနိုင်သည့်အားနှင့် ပုံရိုးကြခြင်းဖြစ်သည်။

မေချမ်းတို့မိဘမှာ ဝန်ထမ်းတွေမို့ ချစ်သောကြွယ်ဝကြသူများ
မဟုတ်။ အစ်ကိုက ဟိုမှာရောက်တဲ့တစ်နှစ်ပဲ ငွေပို့နိုင်သည်။

ထိုနေ့နှင့် မေမေတို့ ယခုလက်ရှိနေသောတိုက်နှင့် အထည်
ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်သာ အဖတ်တင်သည်။

ပြန်လာတော့ သင်္ဘောပြန်မတက်တော့။ လူကလည်း လက်
ကြောမတင်။ ယခင်ကထက် ပိုဆိုးလာသဖြင့် ခြေငြိမ်သွားအောင်
မိန်းမပေးစားလိုက်မှ ငါးပါးကိုမှောက်ရော။

ယောင်းမဖြစ်သူမှာ အဆစ်အနိုင်ခံရ။ မေချမ်းတို့မှာ ယောင်းမ
ကိုလည်း အားနာ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုလည်း စိတ်ဆိုးရနဲ့။ မိသားစုမှာ
လည်း အစ်ကိုကြောင့် အချိန်နှင့်အမျှ စိတ်ဆင်းရဲကြရသည်။

ဂူးဂူးလေး အခါလည်မှာ အစ်ကိုဆုံးသွားသဖြင့် ကံဆိုး၊
ကံကောင်းလားမသိ။ သေမှပဲငြိမ်တော့သည်ဟု ဆိုရမလားမသိ။

ယောင်းမက သူ့ဘာသာသူ အိမ်ခွဲနေချင်သော်လည်း
မေချမ်းနှင့် မေမေက ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ယောင်းမက
အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ကောင်းနေ၍ ဖြစ်သည်။

“မေက မေချမ်းတို့နဲ့ မနေချင်လို့လား” ဟုပြောလိုသာ
အိမ်ခွဲမနေဖြစ်။

ယခုတော့ မေပဲ အထည်ဆိုင်မှာ ဦးဆောင်နေသဖြင့် မေမေ
မှာ အနားရကာ အိမ်မှာပဲ ချက်ပြုတ်၊ မြေးထိန်းနှင့် လုပ်နေရသည်။

မေချမ်းကတော့ သတင်းစာတိုက်တစ်ခုမှာ သတင်းထောက်
တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ကျော့တွေ့စာတွေကလည်း ရေးလိုက်သေးတာမို့
အပေါင်းသင်းနယ်ပယ်ကျယ်သည်။

အဝတ်တွေအပေါ်မှစာအုပ်တွေ ဖြန့်တင်လိုက်သည်။
အားလုံးလိုအပ်တာတွေထည့်ပြီးမှ Luggage ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး ပလုတ်တုတ်”

“ခစ် ခစ်”

Luggage ကို ဖိဆွဲပိတ်နေစဉ် ခါးကိုအတိုခံလိုက်ရသဖြင့်
မေချမ်း လန့်သွားစဉ် ဂူးဂူးလေးက လက်ဖောင်းဖောင်းလေးကို ပါးစပ်
တွင် ပိတ်ကာ တခစ်ခစ် ရယ်လေသည်။

“ခွေးစုတ်မလေး”

“တီလေးက ပလုတ်တုတ်တဲ့ ခစ် ခစ်”

မေချမ်းလန့်သွားပုံကိုပဲ သဘောကျသလိုနှင့် သူ့ခမျာ တခစ်
ခစ်နှင့် ရယ်မဆုံးဖြစ်နေလေသည်။

ဂူးဂူးလေးမှာ ယခု (၃) နှစ်သမီးဖြစ်သော်လည်း သုံးနှစ်နှင့်
မတန်စွာ လည်သောကလေးမလေးဖြစ်သည်။

လူလေးက ဝဝကန်ကန်လေး ဆံပင်လေးတွေက အုန်းဖုန်
ခွက် စွပ်ထားသလို ခေါင်းပေါ်မှာ လုံးလုံးလေးဖြစ်နေသည်။

ဂူးဂူးလေးသည် အစ်ကိုနှင့် သိပ်မဆင်၊ မမနှင့်သာ ပိုဆင်
သည်။ အစ်ကိုမှာ ရုပ်ချောသလောက် ပွေသောသူဖြစ်သည်။ ဆုံးသွား
တာလည်း တစ်ခုတော့ကောင်းသည်။

ဂူးဂူးလေးခမျာ ဖခင်ဆိုကို မမြင်ခဲ့ရသဖြင့် မိဘရဲ့မပြေလည်
မှုကို မခံစားရပါ။ သူ့မလေးကြီးပြင်းလာသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး
သူ့အဖွဲ့ဖွယ် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရလို့ ဖြစ်သည်။

“တီလေး ဘယ်သွားဖို့လဲ”

ခုတင်ပါမှာ ဝမ်းလျှားမှောက်ထိုးတက်ထိုင်ကာ အဝတ်အိတ်
တီကြည့်ပြီး မေးလေသည်။

“မန္တလေးသွားဖို့ပေါ့”

“မန္တလေး ဂူးဂူးကော မလိုက်ရဘူးလား”

“တီလေးက ခဏပဲသွားမှာလေ။ ပြန်လာရင် မုန့်ဝယ်လာခဲ့
မယ်နော်။ လိပ်လိပ်မာမာနေနော်”

ခုတင်လေးပေါ်မှာ ထုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး မျက်လုံးပြူးလေး
နှင့် ကြည့်နေသော ဂူးဂူးကို လှမ်းမှာသည်။

ဂူးဂူးအတွက် မေချမ်းခရီးထွက်ခြင်းက မဆန်းပေ။
မေချမ်းက သတင်းထောက်ဖို့ ခရီး မကြာခဏထွက်နေရသည် မဟုတ်
လား။

မုန့်တင်ခုံရှေ့တွင် ခေါင်းပြီးနေစဉ် ကောင်မလေး ငြိမ်ချက်
သားကောင်းနေတာဖို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဂူးဂူးက မေချမ်းရဲ့ဖုန်းကို
သူ့ကာ ဂိမ်းဆော့နေသည်။

အရင်တုန်းက ဖုန်းကို Password ခံထားသော်လည်း ဂူးဂူးက ဉာဏ်ကောင်းသည်။ သူ့ရှေ့မှာ တစ်ခေါက်လောက် ဖွင့်လှောင် ဖုတ်မိသည်။

ဘယ်ဟာက ဖုန်းဖွင့်တာလဲ၊ ဘယ်ဟာက သိချင်းဖွင့်တာလဲ အကုန်လုပ်တတ်သည်။ မမကတော့ ဂူးဂူးနော် လူကြီးတွေရဲ့ဖုန်းကို ယူယူဆော့တာ မေမေကြိုက်ဘူးဟု ပြောသော်လည်း ဂူးဂူးကြောက် သူမှာ မမတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

မမရဲ့ဖုန်းကိုတော့ ဂူးဂူး လုံးဝယူမဆော့ရဲ။ သူ့ကိုအလိုလိုက် သော မေချမ်းရဲ့ဖုန်းကိုတော့ စိတ်ကြိုက်ယူဆော့သည်။ ပေးမဆော့ လျှင် အော်ငိုသည်။ ထို့ကြောင့် ခဏတဖြုတ်တော့ပေးကိုက်တတ်သည်။

“တီလေး တီလေး ဖုန်းလာနေတယ်၊ ဦးဦးဆီက”

ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်နေစဉ် ဂူးဂူးက လှမ်းအော်သည်။ အပြင် ထွက်လာတော့ ဂူးဂူးက ကိုကိုနှင့်ပြောနေသည်။ ဒါလည်းလုပ်တတ် သည်။ ခေတ်ကလေးတွေများ မတတ်တာ ဘာမှမရှိ။

“ဟဲ့လို”

“သဲ ကိုကို ထွက်လာပြီ၊ သဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဖြစ်ပြီ ကိုကို၊ ကားလည်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းဦး၊ အချိန် ရပါတယ်”

“အိုကေ ... အဲဒီ ဒါပဲနော် သဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“ကိုကိုတဲ့ ခစ်ခစ်”

မေချမ်းကိုများ သူ့ရဲ့စနောက်စရာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ချယ်မောမဆုံး ဖြစ်နေသော ဂူးဂူးရဲ့ ဦးခေါင်းလေးကို မေချမ်း ခပ်ဖွဖွ ဆလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

မေချမ်း မန္တလေးကိုရောက်တော့ အရင်ဆုံး ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်ကို စွဲကို ဦးစားပေးလုပ်ရသည်။ မေချမ်း မန္တလေးသို့ လာရခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က သင်တန်းပို့ချရန် ဖြစ်သည်။

မေချမ်းတို့ရဲ့သတင်းစာတိုက်မှာ အရှိန်အဝါကြီးမားသော သတင်းစာတိုက်ဖြစ်သည်။ စာပေအနုပညာ သတင်းစာတိုက်မှိုလည်း လူထုရဲ့ အားပေးမှုကို အထူးရရှိပါသည်။

ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်သစ်တို့ ထူထောင်ရာတွင် စတုတ္ထထမဏ္ဍိုင်ဟု ခေါ်သော မီဒီယာလောကသည်လည်း တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ပါဝင်နေလေသည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် သတင်းများပေးပို့ရာတွင် သတင်းဖြစ်နေရုံ လောက်နှင့် သတင်းအဖြစ် ဖြန့်ခွဲ၍ မရနိုင်ပါ။ သတင်းသည် မှန်လည်း မှန်ရမည်၊ တိလည်းတိကျရမည်။

သတင်းမှန်ရေးနှင့် သတင်းတိကျရေးမှာ သတင်းရေးသူ အပေါ်တွင် လုံးဝအရေးကြီးပါသည်။ သတင်းရေးသူသည် ထိုသတင်း မှန်ကန်ရေးနှင့် တိကျရေးအတွက် တာဝန်အရှိဆုံးလူဖြစ်သည်။

မမှန်မကန် မတိကျသောသတင်းကို ရေးလျှင် လူများကို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေရုံမက သတင်းစာတိုက်အပေါ် လူအများ အထင်သေးစရာ ဖြစ်စေပါသည်။ ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် ပိုဆိုးသည်။

လူတချို့သည် လူမှုကွန်ရက်ပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့နေသောကိစ္စရပ်များကို သတင်းအဖြစ် ဖြန့်ကြဲသည်။ လူအများကြား ကယက်ထအောင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့လော သို့လောနှင့် ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စေသဖြင့် တိုင်းပြည်တည်ငြိမ်ရေးကို ပျက်ပြားစေပါသည်။

ဤအတွက် မေချမ်းက မေချမ်းတို့ရဲ့ "Diplomacy" သတင်းစာတိုက်၏ကိုယ်စား မန္တလေးမှာရှိသော သတင်းစာတိုက်အချို့တွင် သင်တန်းလာရောက်ပို့ချခြင်းဖြစ်သည်။

မေချမ်းက အမေရိကားတွင်ပြုလုပ်ခဲ့သော “သတင်း လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် သတင်းထောက်ကောင်းတစ်ယောက်” (Freedom news

and a Good Reporter) ဆိုသည့် သင်တန်းကို မြန်မာနိုင်ငံကို ကိုယ်စားပြုသွားရောက်တက်ရောက်ခွင့်ရသူ ဖြစ်သည်။

သင်တန်းကာလမှာ တစ်ပတ်ဖြစ်ပြီး အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြသည်။ တစ်ယောက်ချင်း အစွဲစွဲလိုက် အပြန်အလှန် မေးခွန်းထုတ်ခြင်း၊ အဖြေပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရပါသည်။

နိုင်ငံတကာတွင် အဓိကရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာမှာ သတင်းလွတ်လပ်ခွင့် နည်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

တိကျမှန်ကန်သော သတင်းတချို့မှာ ထုတ်ပြန်သင့်ပါလျက် ထုတ်ပြန်ခွင့်မရ။ ထို့ကြောင့် အချို့သောကိစ္စရပ်တွင် မီဒီယာသည် တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားတက်သရော မပါဝင်နိုင်။ ဒါ့အပြင် နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ခုမှာ တကယ့်သတင်းအစစ်အမှန် ထက် မခိုင်လုံသော သတင်းများကြောင့် တိုင်းပြည်တွင် ကယက်ထနေခြင်းဖြစ်သည်။

လူမျိုးရေး၊ နိုင်ငံရေး စသည့်သတင်းများတွင်လည်း အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ခွင့်မရှိသလို အချို့သောကိစ္စရပ်များသည်လည်း ပြည်သူလူထုကြားထဲသို့ ရောက်ရှိမလာဘဲ အထက်တွင်ပျောက်ကွယ်သွားတာမျိုးဖြစ်သည်။

ဤသည်က မေချမ်းတက်ရောက်ခဲ့ရသော Forum ရဲ့

အကြောင်းတရားပင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ မေချမ်းပြန်ရောက်တော့ မြန်မာနိုင်ငံသတင်းထောက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွင် Forum မှာ ဆွေးနွေးခဲ့သမျှကို ပြန်လည် Share လုပ်ပေးရသည်။

နောက် မန္တလေးသတင်းထောက်များ ဖိတ်ကြားသဖြင့် လာရောက် share လုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အခမ်းအနားတွင် လာရောက်နားထောင်ဆွေးနွေးသူများ ထွန်းစွာများပြားသဖြင့် မေချမ်းတောင် ဝမ်းသာမိသည်။

အားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်တစားနှင့် မေးခွန်းမေးခြင်းများ အကြံပြုခြင်းများ ပြုလုပ်ပါသည်။

မန္တလေးမှာရောက်ရှိနေသည့် (၂) ရက်တာကာလသည် သင်တန်းပိုမိုခြင်းဖြင့် အချိန်သည် ကုန်လို့ကုန်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

သင်တန်းပြီးမှ ရန်ကုန်ကအဖွဲ့တွေ စာအုပ်လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော စာရေးဆရာ “နေလ” ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ရသည်။

စာရေးဆရာ “နေလ” သည် ရသဝတ္ထု သီးသန့်ရေးသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အချစ်ဝတ္ထုသက်သက် မဟုတ်။ များသောအားဖြင့် ဘဝသရုပ်ဖော်ဆို၍ရေးသည်။

ဆရာနေလ၏ဝတ္ထုများကို မေချမ်းလည်း ကြိုက်ပါသည်။

အနှစ်သက်ဆုံးမှာ “လွဲခဲ့သောဖူးစာ” ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်ကြောင့်လည်း စာရေးဆရာ “နေလ” ရယ်ဟု လူတွေပိုသိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်တုန်းက မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတွေ ရေးသော်လည်း လူ သိပ်မသိရသဝတ္ထု “လွဲခဲ့သောဖူးစာ” ကြောင့်သာ လူသိများခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မေချမ်းမှာ အရပ်တကာ လှည့်နေရသော သတင်းထောက်ကဗျာဆရာမလေး ဖြစ်သော်လည်း စာရေးဆရာ ‘နေလ’ ကိုထောက်ခံခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။

ရန်ကုန်မှ စာပေညီအစ်ကိုမောင်နှမများကလည်း စာရေးဆရာနေလကို မြင်ဖူးသူနည်းကာ လှိုင်းပေါ်ကနေ စကားပြောကြားစာအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့ကြကြောင်း ပြောသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခု စာရေးဆရာနေလကို တွေ့ခွင့်ရတော့မှာဆိုတော့ မေချမ်းကံကောင်းသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။

အရင်ဆုံး ဆရာ အားမအား ဖုန်းဆက်ကြည့်ရမှာမို့ ဖုန်းအရင် လှမ်းချိတ်သည်။

ပထမပိုင်းတွင် ဖုန်းသည် ဝင်သော်လည်း မကိုင်ပေ။ ဒုတိယတစ်ခေါက် ပြန်ခေါ်သော်လည်း မကိုင်သဖြင့် ဆရာစာရေးနေလှ

အနောင်အယုက်ဖြစ်မည်စိုး၍ စာအရင်လှမ်းပို့လိုက်သည်။

“ဆရာ ရန်ကုန်က ဆရာ့အတွက် စာအုပ်လက်ဆောင်တွေ ပေးလိုက်လို့ပါ။ ဘယ်အချိန်လာပို့ပေးရမလဲရှင့်”

ဟု စာပို့လိုက်သည်။

ဒီနောက်တော့ မေချမ်းအတွက် ဒီနေ့အတွက် လုပ်စရာ အလုပ် မရှိတော့သလောက် ဖြစ်သွားသည်။

မနက်ဖြန်မှာတော့ အသိအချို့က မန္တလေးရဲ့ အထင်ကရ နေရာများသို့ လိုက်ပို့ပေးမည်။

ပြီးလျှင် အသိကဗျာဆရာမလေးခေါ်လို့ ‘ခရေရိပ်’ ကဗျာပိုင်း သို့ သွားမည်။ ခရေရိပ်ကဗျာပိုင်းသည် အပတ်စဉ် ‘တနင်္ဂနွေနေ့’ တိုင်း ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။ ကဗျာရွတ်သည်၊ ကဗျာအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ မန္တလေးမှကဗျာရာတွေကော ကဗျာဝါသနာရှင် တွေကော လာရောက်ကြသည်ဟု အသိကပြောသဖြင့် မေချမ်းလည်း ချောက်ဖူးချင်နေပါသည်။

ဒီနေ့မှာတော့ မေချမ်း ဖုန်းလှမ်းဆက်လျှင် တစ်နေရာရာသို့ လိုက်ပို့ပေးမည့်သူများ ရှိနိုင်သော်လည်း အားနာသည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျတော့လည်း ဘတ်စ်ကားစီးရင်း ကြီးပျင်းလာခဲ့သူမို့ ဆိုင်ကယ်လည်း မစီးတတ်။ နောက်ပြီး... မန္တလေး

ဆိုတာကလည်း ဆိုင်ကယ်မှ မစီးတတ်လျှင် ခြေထောက်ကျိုးသလိုပင်။

ထို့ပြင် ရန်ကုန်မှာလို ဘတ်စ်ကားမရှိ ဆိုင်ကယ်တက္ကစီသာ ရှိသည်။

“တူ တူ တူ”

အတွေးနှင့် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတုန်း ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ ‘ဆရာနေလ’ ပြန်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲလို”

“ဆရာမမေချမ်းလားမသိဘူး။ စောစောတုန်းက စာပို့ထားတာ တွေ့လို့ခင်ဗျာ”

ဖုန်းပြန်ခေါ်ပေးလာခြင်းကြောင့်မို့ ဆရာက သွေးမကြီးတယ် သူဟု မေချမ်း တွေးကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာနေလရဲ့အသံမှာ ယောက်ျားတချို့၏ဩဂုဏ္ဍအသံမျိုး မဟုတ်ပေ။

ချိုသလိုလိုနှင့် အေးသောလေသံမျိုး ဖြစ်သည်။ မေချမ်းကိုလည်း ဆရာမ မေချမ်းဟု ခေါ်သဖြင့် မေချမ်းတစ်ယောက်တည်း ပြုံးပြီး -

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ မေချမ်းပါရှင်”

“ရန်ကုန်က ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ဖုန်းဆက်ထားလို့ ဆရာမ

စာအုပ်သယ်လာရမှာ မနည်းမနောမို့ ကျွန်တော်တွေ့ပြီး အားနာနေတာခင်ဗျာ။ ခုလို သယ်လာပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခု ဆရာမ သယ်မှာတည်းလဲမသိဘူးနော်”

အားတုံအားနာပြောလေသည်။

“၃၁-လမ်းက အသိကဗျာဆရာမတစ်ယောက်ဆီမှာ မေချမ်းရောက်နေပါတယ် ဆရာ။ တည်းတဲနေရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ... ကျွန်တော်က (၇၈) လမ်းမှာခင်ဗျာ။ ဆရာမ ညီဝဲစာလေး တိတိကျကျ ပြောပေးပါလား။ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

စာအုပ်တွေအများကြီးနှင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်သွားလို့ ဘယ်သွားရမုန်းမသိသူဆိုတော့ ဒီကို လာမယ်ဆိုတော့ မေချမ်း ရှာရာရဲ့လက်ခံလိုက်သည်။

လိပ်စာကို သေချာမှတ်ပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ မေချမ်း Luggage ထဲမှ စာအုပ်တွေကို ထုတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၃)

အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်လာသော မီးခိုးရောင်ကားလေးကို မေချမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကားမှန်လျောကျကာ အမျိုးသားတစ်ယောက် ရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆရာနေလဟု မှတ်ယူကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။

“အိုး”

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး မေချမ်းရှိရာသို့ လျှောက်လာသော ဆရာ နေလကိုကြည့်ပြီး မေချမ်း အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာနေလမှာ ခြေထောက်တစ်ဖက် ထောင့်ထောင့်နှင့် တောင်ငှေးကိုအားပြုကာ မေချမ်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာရယ် မေချမ်း လာမှာပေါ့”

ဒီလိုမှန်းသိရင် ဆရာရှိရာ မေချမ်းလာမှာပေါ့ဟု ပြောဖို့ သော်လည်း အားနာသဖြင့် မေချမ်း စကားမှာ ဘာမှန်းမသိ။

သို့သော်လည်း မေချမ်းရဲ့မျက်နှာအနေအထားနှင့် ဖြစ်သွား သူကလည်း သိပုံရကာ ပြုံးပြီး -

“ရပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်က ကားနဲ့လာတာလေ။ မဟာသာ ကျွန်တော်အိမ်လာရင် ရွာလည်သွားမှာ အဟွန်း”

မေချမ်း သူနှင့်အတူ လိုက်ပြုံးကာ -

“ဒါဆို မေချမ်း စာအုပ်သွားယူလိုက်ဦးမယ်နော် ဆရာ”

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဧည့်သည်မို့ နေရာမပေးတတ်ဘဲ မေချမ်း ပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှ လက်ဆောင်ပါးလိုက်သည့် စာအုပ် တစ်ထပ်ကို ပွေ့ပြီး အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာတော့ သူက စောစော ရပ်နေသည့်နေရာမှာပဲ တောင်ငှေးကို အမှီပြု၍ ရပ်နေလေသည်။

“ဆရာ ကားထဲထည့်ပေးထားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူလည်း မသက်သာလို့သာ ရပါတယ် ဘာညာမပြော။

မေချမ်း စာအုပ်တွေကို ကားထဲသွားထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကားထဲတွင် 'hy not me' သီချင်းလေးက တိုးတိုးလေး ပျံလွင့်နေသည်။

မေချမ်း ကားတံခါးကို အသာပိတ်လိုက်တော့ ဆရာနေလက
ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာပြီး -

“ဆရာမ နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီလား”

မေချမ်း လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်
သားပဲ။ နေ့လယ်စာစားချိန်တောင် ရောက်နေပြီပဲ။

“မစားရသေးဘူး ဆရာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်ညှော်ခံပါရစေ ခင်ဗျာ”

“အယ် ... မဟုတ်တာဆရာကလည်း အားနာစရာကြီး
နေပါစေ”

ယခုမှ ဘာကြောင့်မေးလဲသိရကာ မေချမ်း ပျာပျာသလဲငြိမ်း
တော့ သူ့မှာ မျက်နှာပျက်သွားကာ -

“ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို အားနာနေတာနဲ့တူတယ်။ အား
မနာပါနဲ့၊ ကြိုတုန်း ညှော်ခံချင်လို့ပါ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့်ပြောနေတော့ မေချမ်းကလည်း
တစ်ပြန် အားနာမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
တော်ကြာ သူ့ကို မလေးစားရာလည်း ကျမည်စိုးသည်။ ပြီးတော့
ကိုယ်နှစ်သက်သော စာရေးဆရာဆိုတော့ အရမ်းကာရော မငြင်း
မိတော့ပေ။

ကားပေါ်တွင် 'Why not me' သီချင်းက ထပ်ခါ ထပ်ခါ
အော့နေသည်။ မေချမ်း အဲဒါကို သတိထားမိသလို မေချမ်း ဖြစ်နေပုံ
တို့ သူလည်း သတိထားမိပုံနှင့် -

“ကျွန်တော်က အဲဒီသီချင်းကို အရမ်းကြိုက်တယ် ဆရာမ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သီချင်းက အဓိပ္ပာယ်လည်းရှိတယ်၊ နား
ဆောင်လို့လည်း ကောင်းပါတယ် ဆရာ”

မေချမ်းထောက်ခံတော့ သူက သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။

ဆရာနေလ၏ အသက်မှာ မေချမ်းထက် လေးငါးနှစ်ခန့်
အသက်ကြီးမည်။ ရုပ်က အချောကြီးမဟုတ်သော်လည်း ခန့်ညား
ထည်ငြိမ်သည့်ဟန်။

ထို့ပြင် စာရေးဆရာမို့လည်း အတွေးများက ပိုမို တည်
ငြိမ်နေသည်။

တော်ယာရင်ကို ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းတွေမှာ ရှည်
မျောမျောနှင့် ခပ်သွယ်သွယ်။ အနုပညာသမားလက်မျိုးဖြစ်သည်။

“တူ တူ တူ”

ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်
တော့ မမဆီက ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့လို မမ”

“အမယ်လေး မေချမ်းရယ် ... ရောက်ကတည်းက ဖုန်းဆက်လို့ မှာထားတာကို နေနိုင်လိုက်တာနော်”

လူကြီးလေးလို တတွတ်တွတ် ပြောနေသော ယောင်းမကြောင့် မေချမ်း သဘောကျစွာ ပြုံးပြီး -

“မမရယ် ... တကယ် တကယ်၊ မေချမ်း သင်တန်းကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ ဖုန်းတောင်လုံးဝလှည့်မကြည့်နိုင်ဘူး။ မနေ့က ကိုကိုတောင် ဆက်လာသေး။ မေချမ်းက သင်တန်းပေးနေတော့ ခေါ်ဖုန်းတောင်မသိဘူး။ ညဘက်အားမှ ပြန်ခေါ်တော့ စိတ်ကောက်နေတော်မူနေတာလေ”

မေချမ်းမှာ ရှင်းပြနေရတာ တန်တလျား။ ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်လို့ ဝမ်းသာရသော်လည်း တစ်ခါတလေ ထိုဂရုစိုက်မှုများကြောင့် မွန်းကြပ်လာသလိုတောင် ဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုသည် မေချမ်းအပေါ် ချစ်လည်းချစ်သည်။ သဝဏ်လည်း တိုသည်။ ယခုနေ ဖုန်းဆက်သူသည် မမ မဟုတ်ဘဲ ကိုကိုဖြစ်နေလျှင် -

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့ရှိနေတာလဲ”

အစရှိသဖြင့် ပုလိပ်စစ် စစ်သလို စစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ နေလျှင် မေချမ်းမှာ စာရေးဆရာ နေလရဲ့ကားပေါ်မှာ အခု ထမင်းချားစားမလို့များ ပြောကြည့် ရန်ကုန်ကနေ ဒိုင်ဗင်ထိုးလာခဲ့လိမ့်မည်။

မေချမ်းရဲ့စကားကို မမက သဘောကျသလို ရယ်ကာ -

“ဟုတ်ပါ့ ... ဟုတ်ပါ့၊ အဲဒါ မနေ့က ကိုလောတယ်လေ။

ကြည့်ရတာ မေချမ်းကို ဖုန်းဆက်ပြီးမှနဲ့ တူပါရဲ့။ အိမ်ကိုရောက်ချင်တာပဲပုံက အလိုမကျသလိုပဲ”

“တွေ့လား၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့ မေချမ်းမတည့်ချင်တာ။

အစ်ခနဲရှိရင် အိမ်ပြေးတိုင်ခဲ့၊ မေချမ်းက ကလေးကျနေတာပဲ”

“ဪ ... ချစ်တာကိုးအေး”

“တော်ပါရင် ... ချစ်တာနဲ့ကို မတူဘူး။ လူကို အကျဉ်းသား

တစ်ယောက်လို ချုပ်ကိုင်မယ့်ဟာကြီး။ တော်ပြီ မမရေ ... မေချမ်း

အခု ဧည့်သည်နဲ့ အပြင်ရောက်နေတာ ညကျမှ ပြန်ခေါ်တော့မယ်

နော်”

ဘေးနားမှာရှိသော ဆရာနေလကို အားနာသဖြင့် မေချမ်း

စကားဖြတ်ချရသည်။ မမဖုန်းချသွားတော့မှ -

“အိမ်ကဆက်တာထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ... ယောင်မလေး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မရင်နဲ့ မခြားပါပဲ ဆရာရယ်”

“ဟုတ်လား... ကောင်းတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဆရာမ ဗမာထမင်း ဟင်း စားမလား၊ တရုတ်ထမင်း စားမလား။ တရုတ်စားစားချင်ရင် တရုတ်ဆိုင် သွားမယ်လေ”

“ဗမာထမင်းဟင်းပဲကောင်းပါတယ် ဆရာရဲ့။ ဆရာ သဘောပါ။ ဆရာသွားချင်တဲ့ဆိုင်ပဲ သွားပါ... အဟဲ”

ကိုယ်စားချင်တာပြောပြီးမှ ဆရာသွားချင်တဲ့ဆိုင် သွားပါဟု ပြောလိုက်ချင်းမို့ စကားက ရှေ့နောက်မညီသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် မေချမ်း အရှက်ပြေရယ်လေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဗမာထမင်းဟင်းပဲ စားဖြစ်တာများတယ် ဆရာမရဲ့၊ ကျွန်တော် စားနေကျဆိုင်ရှိတယ်၊ အရမ်းကောင်းတယ်”

“ညွှန်းတယ်နော်... အဟင်း ဟင်း”

“ဟာဗျာ... ဆရာမကလည်း မညွှန်းပါဘူး။ စားကြည့်ပါ တကယ်ကောင်းတာပါ”

အခန်း (၄)

“ကျွန်မကို ဆရာမ ဆရာမနဲ့ မခေါ်ပါနဲ့ဆရာ။ ကျွန်မက တဗျာရေးဖြစ်တယ်ဆိုတာက နည်းနည်းပါ။ တကယ်လုပ်ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သတင်းထောက်ပါ။ ကျွန်မကို မေချမ်းလို့ခေါ်လို့ ရပါတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ”

“ဒါနဲ့ ဆရာနာမည်အရင်းက”

“ကျွန်တော့်နာမည်အရင်းက သံလွင်ဦးပါ မေချမ်း။ စာရေး တော့မယ်ဆိုမှ ကျွန်တော် ကလောင်နာမည်ကို ဘာပေးရမလဲ စဉ်း စားတယ်။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စဉ်းစားတာ၊ နောက်တော့ ‘နေလ’၊

နေနဲ့လဆိုတာ လောကကို အစိုးရသူပဲလေ။ နောက် ကမ္ဘာလောကတို့ နေအခါ ပိုင်စိုးတယ်ဆိုရင် လက ညအခါကပိုင်စိုးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အရာရာကို မပိုင်စိုးခဲ့ရသူဆိုတော့ စိတ်ကူးနဲ့ ပိုင်စိုးချင်တယ်လေ”

“ခဏလေး ဆရာ ... ခဏလေး။ အခု ဆရာပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုလေ မေချမ်းကို ပြန်ရွတ်ပြပေးနိုင်မလား”

“ဗျာ”

သူ တအံ့တဩနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတာတို့ တော့ မေချမ်း မတတ်နိုင်။ သို့သော် သူပြောသောအကြောင်းအရာတွေက သိပ်ကိုကောင်းလွန်းနေသဖြင့် မေချမ်းတို့ရဲ့ Celebrity News ကဏ္ဍအတွက် သူ့ကို အင်တာဗျူးသွားချင်သည်။ အခါအခွင့်ကလည်း သင့်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဆရာနေလသည် စာရေးဆရာဟု ဆိုသော်လည်း ယခုလူငယ်တွေ အထူးသဖြင့် ရသစာပေကို တောင်းတနေကြသော စာပေလောကထဲတွင်တော့ Cole ဖြစ်နေလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် Celebrity news တွင် ရုပ်ရှင်အနုပညာရှင်တို့ကိုသာ အင်တာဗျူးခဲ့ရာ ဒီတစ်ပတ်မှာတော့ ဆရာနေလရဲ့ အင်တာဗျူးကိုပါ ဖော်ပြပေးနိုင်ခဲ့လျှင် လူတွေ ပို၍ နှစ်ခြိုက်သဘောကျ

ကြမည်မှာ သေချာသည်။

“မေချမ်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခဏလေးဆရာ”

စကားပြောသူကိုတော့ မလေးမစားလုပ်တာမဟုတ်။ သူ့ဓမ္မာစောစောတုန်းက ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ပြောခဲ့သမျှ မေချမ်းကတော့ သက်ကိုင်အိတ်ထဲ နှိုက်ပြီး အလုပ်တွေရှုပ်နေလေသည်။

ဟော ရပါပြီ။

လက်ထဲတွင်ပါလာသော အသံသွင်းစက်လေးနှင့် ဖိုက်ခရိုဖုန်းအသေးစားလေးတွေကို စားပွဲပေါ်တွင် စုပုံချလိုက်သည်။

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မေချမ်းလုပ်နေသမျှတွေကိုပဲ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေလေသည်။

“ဆရာ ... ကန်တော့နော် ဆရာ”

“ဘာ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ဆရာ့ကို အင်တာဗျူးချင်လို့”

“ဗျာ ကျွန် ကျွန်တော်က”

သူလည်း ကော်လံပါသော စတစ်အင်္ကျီဝတ်လာလို့ တော်သေးသည်။ ထိုဖိုက်ခရိုဖုန်းအသေးစားလေးကို ကော်လံပေါ်တွင် ချိတ်ပေးတော့ ဆရာနေလ ဇောချွေးပျံ့နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆရာစိတ်ထဲ ငါတော့ လူပေါင်းများပြားဟု ထင်လေမလား
 လူတွေ သတင်းထောက်ကြောက်တာလည်း မပြောနှင့်။ မေချမ်း
 သတင်းထောက်တွေက ဘယ်သူ့ကိုမြင်မြင် မေးချင်မြန်းချင်နေတာ
 လူတွေက သတင်းထောက်တွေကို ဝေးဝေးကရှောင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။
 တတ်တော့ တတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဤသည်ကား သမိုင်း
 တာဝန် မဟုတ်ပေလော။

“ကျွန်တော့်ကို အင်တာဗျူးမလို့ မေချမ်း နောက်နေထိုင်
 လာ။ ကျွန်တော်က ဘာမှမဟုတ်သေးတဲ့ သာမန်စာရေးသူအဆင့်
 ရှိသေးတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ မေချမ်းတို့ရဲ့ Diplomacy ဆိုတဲ့ သတင်း
 စာတိုက်က အရှိန်အဝါကြီးလွန်းတဲ့ သတင်းစာ”

“ဆရာ ဆရာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်ချလွန်းတာကိုး
 ဆရာအောင်မြင်သလား မအောင်မြင်ဘူးလားဆိုတာက ဆရာ့ကို ဆရာ
 သတ်မှတ်ပေးလို့ မရဘူးလေ။ ပရိသတ်တွေက ဆရာနေလ အောင်
 မြင်တယ်လို့ သတ်မှတ်လို့သာ ဒီနေ့ထိ နေလ ရပ်တည်နိုင်တာ
 မဟုတ်လား။

အဲလဲ့ အဲလဲ့။

မေချမ်းတစ်ယောက် သတင်းထောက်တစ်ယောက်ထက်
 စာရေးဆရာတစ်ယောက်သာ လုပ်စားဖို့ကောင်းနေသည်။

ဝိုး ဒိုင်တွေက လွှတ်မိုက်။
 မေချမ်းကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ရှင်အင်္ကျီမှာ မိုက်ခရိုဖုန်းအသေးစား
 ကို တပ်လိုက်တော့ နောက်နေတာမဟုတ်မှန်း သိသွားပုံနှင့်
 ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနိုင်သော
 နေထိုင်မှုမျိုး ဖြစ်သည်။

“နေ နေပါဦး မေချမ်း။ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဖို့က

အသံသွင်းစက်ကို ဖွင့်ဖို့ ပြင်နေသော မေချမ်းကို သူက
 သာတကြီး လှမ်းတားလိုက်ပြီး မေးလေသည်။

မေချမ်း ဆိုင်ထဲတွင် ဂျင်ဂျင်လည်အောင် ရှင်လျက် ခုထက်
 ဘာစားမလဲ မမေးသေးသော စားပွဲတိုးများကို လှမ်းကြည့်ပြီး-
 “ခဏနေမှ မှာမယ်လို့ ပြောမှာပေါ့ ဆရာရဲ့။ ဘာမှ စိတ်မပူ
 သူတို့ရောက်လာရင် မေချမ်း လက်အမူအရာနဲ့ ပြလိုက်မယ်။
 ဆို သူတို့နားလည်ပြီးသား ... ဟင်း ဟင်း”

“ကဲ ဆရာ ... ရယ်ဒီနော်”

“နေ နေပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်”

မသောက်ရသေးဘဲ တုန်ချီ တုန်ချီ ဖြစ်နေရှာတာဟု မေချမ်း
 မြူးမြူးလေးတွေးကာ အသံသွင်းစက်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ သူ့ခမျာ

ပြောနေရင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားရှာသည်။

မန္တလေးကအပြန် သတင်းတစ်ပုဒ်ပါ ပါသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ တော့ အယ်ဒီတာချုပ်ရှေ့တွင် မေ့ချမ်းတစ်ယောက် မျက်နှာပွင့်နေမည် ဖြစ်ခြင်း။ ဆရာနေလကလည်း ငါလေးခမျာ လူပေါင်းမှားထဲ ချင်းဟု နောင်တရပေတော့မည်။

စောစောတုန်းက နေလအမည်ယူဖြစ်ခဲ့ပုံကို ပြန်မေးပြောခဲ့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ စောစောတုန်းကလို Mood (အသက်) မတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် မေ့ချမ်း အသံသွင်းစက်ကို လှမ်းပိတ်ပြီး

“ဆရာ ဆရာ့ကိုယ်ဆရာ အင်တာဗျူးခံနေရတယ်လို့ စိတ်မှာ တင်းကျပ်မထားပါနဲ့။ စောစောတုန်းကလို ဒီတိုင်း အမှတ်ထဲ ပြောနေသလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားပြီး ပြောလေ”

“ကျွန်တော် အဲဒီလိုဆိုရင် မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဤစားပေးပါ့မယ်”

သူက မေ့ချမ်းကို တစ်ပြန်အားနာသလိုနှင့်ပြောလေသည်။ အသံသွင်းစက်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး -

“အရာရာကို မပိုင်စိုးရသူလို့ ဘာကြောင့်များ ပြောရတာဆရာ။ သိခွင့်ရမယ်ဆိုရင် သိချင်ပါတယ်ရှင်”

သူ၏မျက်လုံးတို့သည် မှန်ပိုင်းသွားသည်။ နောက် သူ့ရဲ့ ခြိတ်ခိသောခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘဝမှာ ကြိုတင်မျှော်လင့်မထားတဲ့အရာတွေပဲ ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်ဆိုတာ မေ့ချမ်း လက်ခံသလား”

သူက တစ်ပြန် မေ့ချမ်းကို မေးခွန်းထုတ်လေသည်။ ထိုမေးခွန်းအတွက် လက်ခံပါတယ်ဟု မေ့ချမ်းမှာ ဖြေရခက်ခက် ဖြစ်သွားသည်။

အတွေးအခေါ်ပညာရှင်တချို့၏ စာများကို ဖတ်ကြည့်ရာတွင် ဘဝဆိုတာ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်ပေါ်သည်မဟုတ်။ ဘဝဆိုသည်မှာ “ကြိုတင်ပြဋ္ဌာန်းခံ” (Determinism) များဟု လက်ခံထားကြသည်။

ကြိုတင်ပြဋ္ဌာန်းခံထားရတာမို့ ကိုယ့်ထံရောက်ရှိလာသော ကံကြမ္မာအကောင်းအဆိုးကို ရှောင်လွှဲနိုင်ခြင်းမရှိပေ။

ထိုအတွက်ကြောင့် မမျှော်လင့်ထားသောအရာတွေပဲ ဖြစ်ပေါ်တတ်ကြောင်း မေ့ချမ်းမှာ လက်ခံရမလို့ လက်မခံရမလို့လို ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် -

“တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ လက်ခံပါတယ် ဆရာ”
ဤနေရာတွင် အင်တာဗျူးသူရဲ့ အဘော်ကို ထည့်သွင်း

ဖော်ပြပို့ရန် မလိုအပ်သဖြင့် မေချမ်း ဘာကြောင့် မှန်တယ် မမှန်ဘူး ဆိုတာ ရှည်ရှည်ထေးထေး မပြောတော့ပေ။

ဆရာနေလက သူ့အရှိန်နှင့်သူ ဆက်ပြောသည်။ မပြော တော့လည်း မပြောလို့ ပြောတော့လည်း တကယ့်ကို ခံစားချက်တွေ ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်များပြားနေပုံနှင့် ဖြစ်သည်။

ထမင်းဆိုင်မှာလည်း အရမ်းကြီးလှစည်ကားနေတဲ့ ဆိုင်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့အရပ်မှာ တည်ရှိခြင်းမို့ အင်တာဗျူးနေသော မေချမ်းတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရပါ။

စောစောတုန်းက အနားသို့ရောက်လာသော စားပွဲတိုင်းလေး ပါးစပ်မဟာခင် မေချမ်းက လက်ကာပြကာ Body Language ဖြင့် စကားပြောလိုက်သည်။

“တကယ်က ကျွန်တော်က တချို့ တချို့သော စာရေးဆရာ တွေလို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စာရေးဆရာဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည် ခွယ်ချက်မျိုး ရှိတော့မရှိခဲ့ဘူး။ စာလေး ကဗျာလေးတွေနှစ်သက်မှ သက်သက်နဲ့လည်း စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မယုံကြည်ဘူး။ အဓိကကတော့ စိတ်ခံစားချက်ပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါဆိုရင် ဆရာ့ကို စာရေးဆရာတစ် ယောက်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ တွန်းအားဟာ ဘာများဖြစ်နိုင်မလဲ မသိ”

“ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ လူငယ်တစ်ယောက်ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်အချိန်ကို ပြန်ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လူငယ် တစ် ယောက်ပေါ့။ အဲဒီလူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ဘဝကို အနှိုးပေးရတော့ လို့ အိပ်ရာထဲလဲတဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့ သူ့မှာ ဆင်္ဘတ်တိုင်တည်စရာတွေကို ထွက်ပေါက်အနေနဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ စကား ထုံးတွေ ချရေးပစ်ခဲ့တာမျိုး။ အဲဒီကာလတွေဆိုတာ ကျွန်တော့် အတွက် ဘဝနဲ့ချီတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားရတဲ့ ကာလဆိုတော့ ရင်ဖွင့်စရာနေရာက တကယ့်ကို လိုအပ်နေခဲ့တာပါ။”

“စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ ဆရာ။ ဆရာ့ရဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်လာ တော့ တွန်းအားဟာ တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပဲ။ သိ ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်”

စိတ်နှင့်လူနှင့် မကပ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြောနေသည့်ဟန်ထက်
အတိတ်တိုင် ထိုအတိတ်ကမ္ဘာထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သူငယ်ချင်းအဆင့်ကနေ
အဆင့်လဲတဲ့အဆင့်ရောက်ဖို့ ဦးတည်တဲ့နေ့မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ (၂)
အောက် နောက်ဆုံး ခွဲခွာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့ကို ကျွန်တော်ဘဝထဲ
အနေ ထုတ်ပယ်လို့ရရင် ရချင်တယ်ဗျာ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာ”

“ကျွန်တော် အဲဒီနေ့မှာ ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ခြေ
အောက် (၂) ဖက်စလုံး ဒုက္ခိတဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ သူ
ကျွန်တော်နဲ့ အဝေးဆုံးနေရာကို ထွက်သွားခဲ့ရတယ်”

“အို... ဒါဆို ‘လွဲခဲ့သောဖူးစာ’ ဆိုတာ ဆရာရဲ့ တကယ်
ဖြစ်အပျက်ကို အခြေခံရေးခဲ့တာပဲပေါ့ ဆရာ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

မေ့ချမ်း တအံ့တဩမေးတော့ သူက ခေါင်းညိတ်လေ
သည်။

ဪ... ရင်တွင်းခံစားချက် အစစ အမှန်ပြခဲ့၍လည်း
အသိအမှတ်ရဲ့ရင်ထဲသို့ ထိခိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ‘လွဲခဲ့သောဖူးစာ’
ထို့ကြောင့် နာမည်ကြီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း (၅)

“ကျွန်တော့်မှာ အခင်ရဆုံး မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း တစ်
ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ သူနဲ့အတူ ရှိနေစဉ်တုန်းကလေ ကျွန်တော့်ရဲ့
ရပ်တည်မှုကိုတောင် ကျွန်တော် မေ့နေခဲ့သလို သူ့အတွက် အရာရာ
ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ သူ သူကလည်း သူငယ်ချင်းပေမယ့် အရာရာ
ကျွန်တော့်အတွက် ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေ ချစ်သူတွေဖြစ်
နေကြသလားလို့ လုံးဝမတွေးပါနဲ့ဦး”

ပြန်ပြောနေသည်နှင့်မတူအောင် သူ့အသံက ဆွေးဆွေးမြေ့
မြေ့ ဖြစ်နေလေသည်။ အကြည့်တွေက လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်တွင်မရှိဘဲ
အတိတ်ဆီသို့ ရော်ရမ်းမှန်းဆနေသည့်ဟန်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာရဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ခရီးစဉ်အစ
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပါပြီ။ ‘လွဲခဲ့တဲ့ဖူးစာ’ ကို ခဏထား
စာပေလောကမှာ ဆရာစတင်ရပ်တည်ခဲ့ရုံကို သိချင်ပါတယ်။
စောတုန်းက ဆရာပြောခဲ့တယ်နော်။ ဆရာ စာပေလောကထဲ
ရောက်စမှာ ခြေထောက်တွေ ခိုက်မိခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ဆရာရဲ့စာ
ခရီးလျှောက်လှမ်းခဲ့ရတဲ့ခရီးဟာ တော်ရုံနဲ့တော့ အဆင်ပြေချော
လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ဘယ်ချောမွေ့ပါ့မလဲဗျာ”

သူ့မျက်နှာက အနည်းငယ် ညှိုးရော်နေကာ -

“အဆုံးစွန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အဆုံးစီရင်ဖို့အ
ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်တွေ ကျခဲ့ရတယ်။ တစ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်
ပြီး ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်ခဲ့ပြီး ‘ချစ်နေပြီ’ လို့ သိခဲ့တဲ့ သူငယ်
ကလည်း အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားရဲ့။ ကာယကံရှင် ကျွန်တော်ကို
တိုင်က အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း
စကား မပြောချင်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်မှန်သမျှ
စာအဖြစ်၊ ကဗျာအဖြစ် စာစီစပ်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် တပြည့်ဖြင့်
နေသာလားနဲ့တယ်”

“-----”

“လောကကြီးမှာ ကျွန်တော်ဟာ နေရာနေရာမရှိတော့ဘူး
လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ထားသူဆိုတော့ နေရာနေရာလေး
ဘစ်နေရာရလာတာကိုပဲ ဝမ်းသာမဆုံး ရှိလာတယ်”

“ဒါပေါ့ ဆရာ ... ဒါပေါ့”

ယခုတော့ သူပုံစံသည် အင်တာဗျူးခံနေရသည်နှင့် မတူ
တော့ဘဲ တကယ့်ကိုခံစားချက် mood အပြည့်ဖြင့် ပြောနေသည်။
သူနှင့်မေချမ်းမှာလည်း ယနေ့မှ စတွေ့ရသူတွေနှင့် မတူ

ပေ။

မေချမ်းသည် သတင်းထောက်မို့ လူပေါင်းစုံနှင့် ဆက်ဆံရ
ပေမယ့် ရင်းနှီးလွယ်သူတော့ မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်အလုပ်သဘောအရ
လူတွေကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင်လုပ်ပြီး အင်တာဗျူးခဲ့ရပေမယ့် ယခု
လောက်ကို ကိုယ့်စိတ်နှင့် လိုလိုလားလား မဖြစ်ခဲ့ပေ။

ယခုတော့ အင်တာဗျူးရမယ်ဆိုတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားမရှိပါတဲ
ယနေ့မှတွေ့သော လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး အင်တာဗျူးမိတာက
လိုလိုလားလား။

“ထို့ပြင် စိတ်ထဲတွင် ထင်နေလို့လားမသိ။ ကိုယ်နှင့် ဤ
စာရေးသူရဲ့ကြားတွင် ရှေးရေစက်အကြောင်းတရားတစ်ခုခု ရှိနေခဲ့
သလားမသိ။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... ဒါနဲ့ ဆရာ တခြားအစီအစဉ်ရှိသေးလား”

“ဗျာ... ဘာကိုလဲ မေချမ်း”

“ဪ... မေချမ်းနဲ့တွေ့ပြီး ဆရာ တခြားကိစ္စ တစ်ခုရှိသလားလို့ပါ”

အသံသွင်းစက်ကို ခဏပိတ်ပြီး မေချမ်းမေးတော့ သူ့နားမလည်သလို ပြန်မေးသည်။ မေချမ်း ရှင်းပြတော့ ခေါင်းယစ်ရုံနဲ့

“တခြားအစီအစဉ် မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ တစ်နေရာလုပ်စရာဆိုလို့ စာရေးတာနဲ့ စာဖတ်တာပဲ ရှိတာပါ”

“အိုကေ၊ အဲဒါဆိုရင် မေချမ်းတို့ရဲ့ လွဲခဲ့သော ဖူးစားထမင်းစားပြီးမှ ဆက်ပြောကြရအောင်။ ပြောရရင် မေချမ်းက အဲဒါစာအုပ်ကို တော်တော် ဟတ်စ်ထိခဲ့တာရှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ... ဝမ်းသာပါတယ်”

မေးခဲ့ပြောခဲ့တာလည်း ကြာပြီပို၍ သူလည်း ဗိုက်ဆာနေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲထိုးကောင်ကလေးကို မျက်ရိပ်လှမ်းပြလိုက်သည်။

စောကလေးကလည်း စောစောကတည်းက မေချမ်းထံပိုင်းကို စိတ်ဝင်တစားရှိနေခဲ့ရာ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

ဤဆိုင်ထဲဝင်စဉ်က မှာခဲ့တာတွေ ချက်ချင်းချပေးခဲ့လျှင် ငါ့ဘာဗျူး အစီအစဉ်လည်း ရှိလာမည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် မေချမ်း အင်တာဗျူးဖြစ်ဖို့ အကြောင်းတရားမေးပေးသော စားပွဲထိုးကောင်ကလေးတွေကို မေချမ်းက ကျေးဇူးတင်တင်ရဦးမည်။

“ဒါနဲ့ မေချမ်းက ကဗျာလည်း ရေးတယ်ဆို။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ရေးတဲ့ကဗျာလေးတွေ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါနဲ့ မေချမ်းက မောင်ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိတာလဲ”

“(၂) ယောက်ပါ ဆရာ၊ အစ်ကိုက ဆုံးသွားတာ (၂) နှစ်ယောက်ရှိပါပြီ”

“ဪ... ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ခေါင်းအသင်း သိပ်မင်တာဗျ။ မိသားစုများတဲ့အိမ်ဆို လွတ် သဘောကတော့”

“ဟုတ်လား မေချမ်းတို့လည်း မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ် ဆရာရယ်။ သူများမောင်နှမတွေလိုတော့ မစည်းလုံးဘူး။ အစ်ကိုကလည်း သူ့အပေါင်းအသင်းနဲ့သူ့ အစ်ကိုက အရမ်းဆိုးတယ်။ မေချမ်းမှာ ယောင်းမကို အစ်မရလိုက်သလိုပဲ။ အစ်ကိုအိမ်ထောင်ကျတာ ယောင်းမနဲ့မေချမ်းက တကယ့်ညီအစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်လို

ဖြစ်သွားတာ။ ပြောရရင် ယောင်းမလည် အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းပါဘူး ဆရာရယ်။ အစ်ကိုက သိပ်ဆိုးတာ”

“ဪ”

ထမင်းစားနေရင်းမို့ စာပေနှင့်မသက်ဆိုင်သော ကိုယ်တော်ကိုယ်တာအကြောင်း တချို့ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

အခန်း (၆)

“ချိုမြမြရေ”

“-----”

“ချိုမြမြ”

အောက်ထပ်တွင်ခေါ်နေသော သံလွင်ဦး၏ခေါ်သံကို ကြားလိုက်သော်လည်း ချိုမြမြ ချက်ချင်းကြီး ပြန်မထူးအား။ ထိုသို့ မထူးသည်ကိုပင် သံလွင်ဦးက မကြားဘူးအထင်နှင့် တကြော့ကြော့ခေါ်ဆဲ။
ကြာတော့ ချိုမြမြ မနေသာတော့ဘဲ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဖိတ်ကပ်ကို အစက်ချနေရင်းမှ -

“ခဏစောင့်လော့၊ ငါ ပြင်တုန်း။ ဆင်တုန်း”

ဟု အသံလှမ်းပြုရသည်။

ထပ်မံခေါ်တော့တာကို နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် သံလွင်ဦး ချိုမြမြရဲ့ အော်ပြောသံကို ကြား၍သာ ဖြစ်မည်။

ကြီးမေအသံနှင့် သံလွင်ဦးရဲ့အသံကို မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရ သည်။

ကေန္တ ကြီးမေထွက်လာ၍ ဧည့်ခံနေခြင်း ဖြစ်မည်။ ဧည့်ခံ နေခြင်းဆိုတာထက် စကားပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ သံလွင်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ကြီးမေ တကူးတက ဧည့်ခံရလောက်သော ဧည့်သည် မှ မဟုတ်ဘဲလေ။

သံလွင်ဦးကို ဧည့်ခံမည့်သူရှိသွားသဖြင့် ချိုမြမြ အလှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြင်လိုပြီ။ မဟုတ်လျှင် အောက်သို့ မဆင်းမချင်း ခေါ်နေတတ်တာမို့ ကမန်းကတမ်း ပြင်ရဆင်ရသည်။

တကယ်တော့ 'သံဇဉ်ချိုမြမြ' ဆိုတဲ့ သူမက အလှအပကို မြတ်နိုးနှစ်သက်သူ။

မိန်းကလေးမို့ အလှအပကို သာမန်စိတ်ဝင်စားရုံသက်သက် မဟုတ်ဘဲ အလှအပကို လွန်စွာ ဦးစားပေးလွန်းသူပါ။

အိမ်မှာ အားနေလျှင်တောင် မျက်ခုံးမွေး နုတ်ရတာနဲ့ပဲ လက်သည်းနီပြောင်းဆိုရတာနှင့် တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်ပေ။

ယခုလည်း မျက်နှာပေါ်သို့ လိမ်းခြယ်ထားသော မိတ်ကပ် ညီညာစေရန် တို့ပတ်ဖြင့် ညီအောင်ပွတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ သနပ်ခါးရေကျလေး ထပ်လိမ်းကာ တံပွတ်တံဖြင့် ဖြစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တို့ပတ်ဖြင့် ပုတ်လိုက်တော့ နဂိုရှိရင်းစွဲအလှနှင့် ချိုမြမြရဲ့မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးလေး ဖုံးသွားသည်။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကောက်လာသော ဆံပင်လေးကို Hair coats လေးလိမ်းလိုက်သည်။

ဒီဆံပင်ကောက်ခဲ့တုန်းကလည်း ကြီးမေဆူတာခံခဲ့ရပြီးပြီ။

“မိန်းမတို့တုန်းဆံထုံးဆိုတဲ့စကားရှိတယ်။ ညည်း ဘယ်လို ဆံစားစား ကျုပ်မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်တွေကို ခုကောက် ခုဖြောင့်လိုက်လုပ်တာတော့ ကျုပ်နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး”

ဒီလိုပဲ ကြီးမေ ချိုမြမြကို စိတ်ဆိုးပြီဆိုလျှင် ညည်းနှင့် ပြောတော့သည်။

ချိုမြမြက မလိမ္မာသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ မှာ ပြန်တော့မပြောတတ်။ လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး ဆူတာကို ငြိမ်ခံတတ် မှာမို့ ကြီးမေနှင့် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများရသည်တော့ မရှိပါ။

Hair-coats လိမ်းပြီးသော ဆံနွယ်ကို ခေါင်းပြီးနှင့်သပ်ကာ တင်ခုံရှေ့မှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မှန်ရှေ့တွင်

ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လည်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီနက်ပြာက ချပ်ရပ်သော ချိုမြမြအိမ်ခန္ဓာထဲ
ပေါ်တွင် fit ဖြစ်နေသည်။ အပေါ်မှ တီရှပ်လက်တို ပန်းနုရောင်ခ
ကလည်း ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ကွက်တိ။ သွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်မှိုလ
တီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ထားသော ချိုမြမြရဲ့ပုံစံမှာ လှ
မကောင်းလောက်အောင်တော့ ကလက်မနေပါ။

အားသွင်းထားသောဖုန်းကို အားသွင်းကြိုးဖြတ်ကာ ဖုန်း
အရင်ဖွင့်ကြည့်သည်။

Message တွေ ဝင်ထားပေမယ့် ချိုမြမြ ဖွင့်မကြည့်ခ
ဘဲ ဖုန်းပိတ်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ကြည့်ပါလား ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရင်”

“ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်တော့ လှသွားတယ် မဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါ။ အိုဗာတွေဖြစ်တာ ကြည့်မရလွန်းလို့”

သံလွင်ဦးက ချိုမြမြကို မဲ့ရွဲ၍ ပြောသည်။ ချိုမြမြက သံ
ဦး မဲ့လည်း ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုသည့်ဟန်နှင့် ပခုံးတွန့်ကာ ရယ်ထို
သည်။

ကြီးမေက -

“အခု ဒါ ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“သံလွင်ဦးလေ ပစ္စည်းဝယ်စရာရှိလို့တဲ့။ တစ်ယောက်
ည်း မသွားချင်လို့ ချိုမြမြကို အဖော်လိုက်ခဲ့တဲ့လေ”

ပါးစပ်ဟလိုက်သော သံလွင်ဦးမဖြေခင် ချိုမြမြ သွက်သွက်
ကလက် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

သံလွင်ဦးက ကြီးမေ မမြင်အောင် ယောက်ျားကြီးတန်ဖဲ့နှင့်
မြမြကို မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ချိုမြမြ မသိချင်ယောင်ဆောင်
လိုက်သည်။

သံလွင်ဦးမောင်းသော ဆိုင်ကယ်ရဲ့နောက်မှ လိုက်လာတော့

“နင် တစ်ခုခုလုပ်ချင်ပြီဆိုရင် ငါ့ကိုပဲ လူခိုက်ငှား သိလား”

“ငှားတာပဲလေ”

“ရွဲ့ပြောနေတာဟဲ့”

“သိသားပဲ”

“သိသားပဲ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောမနေနဲ့ ချိုမြမြ။ ငါလည်းလေ

ကလို့ ဒီလောက်ထိ ဝဋ်ကြွေးကြီးနေမှန်းမသိဘူး။ ဒီလောက်ဆိုတဲ့

အပေါ် အန္တတာခံနေရတာ”

“အံ့မာ ... ပြောပုံက ငါ့ကို လူဆိုးမကြီးများ အောက်မေ့နေ
ပယ်ပေါ့”

ချိုမြမြ ရန်တွေ့လိုက်ရပေမယ့် သံလွင်ဦးရဲ့မျက်နှာ မည်သို့

ရှိနေမလဲ မတွေ့မြင်ရပေ။

လောလောဆယ် ချိုမြေ့ စိတ်ဝင်စားနေသည်က ချိုမြေ့ ဆိုင်ကယ်နှင့် နောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင်လိုက်လာသ ဆိုင်ကယ်။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် လိုက်လာသော ကောင်လေးက အရေလည်ပိုက်သည်။ ပုံစံလေးက ခေတ်လူငယ်ပီသစွာ အလန်အလွန်လန်းသည် ဒီဇိုင်း။

ကောင်လေးက ချိုမြေ့ထက် (၂) နှစ်လောက်ငယ်မူ အစတုန်းက မျက်နှာထက် နေကာမျက်မှန်နှင့် ကာရံသော်လည်း ချိုမြေ့ မကြာခဏ လှည့်ကြည့်သဖြင့် ကောင်လေး ဆိုင်ကယ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဟန်ပါပါ မောင်းသည်။

ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ နှုတ်သောမျက်မှန်ကို စပိုရှပ်အင်္ကျီတွင်ထိုးကာ ချိုမြေ့ကို ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်သည်။

ချိုမြေ့ကလည်း ချာတိတ်လေးကို မသိမသာလေး ကြည့်သည် မဟုတ်လား။

ချိုမြေ့တို့ (၂) ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းစကားပြောနေကြသည်ကို ရှေ့ဘက်သို့ အာရုံစိုက်

ကယ်မောင်းနေသော သံလွင်ဦးကမသိ။

ချာတိတ်လေးက သူ့ရဲ့ဆိုင်ကယ်ကို ချိုမြေ့တို့အား ကျော်၍ မောင်းမောင်း။ ယှဉ်၍လည်းမမောင်းဘဲ နောက်နားသိပ်မကျတကျ နှစ် ကပ်မောင်းလာသည်။

“ချိုမြေ့”

“-----”

“ဟေ့ ထိုင်နေရင်း ငုတ်တုတ်မေ့နေတာလား”

“ဟင် ... မလုတ်တုတ်၊ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အော်နေတာလဲ”

ဆောင့်အော်လိုက်သံကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေတောင် အပြောင်းအပြန်။ လိပ်ပြာရေ ကလူ ကလူ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိမသာ ကြည့်နေမိသော အလုံးလေး မျက်သွားသည်။ ချိုမြေ့ရဲ့အာရုံက ဆောင့်အော်အော်လိုက် သော သံလွင်ဦးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အော်နေတာလဲ၊ ငါ နားမကန်းဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ... နားမကန်းလို့သာ တော်တော်တယ် မသိချိုမြေ့။ နင့်အာရုံတွေ ဘယ်မှာရှိလဲ ငါသိတယ်နော်”

“အံ့ဟ”

ချိုမြမြနှင့် မဟုတ်တာလုပ်ထားသည့်လူ လူမိသွားသလို
စွေ့စွေ့ခုန်ဖြစ်သွားသည်။

“နင် ငါ့ကို ငတုံးမှတ်နေသလား။ ဟောဒီနောက်ကြည့်မှ
ကလည်း အလကားတပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ပိုက်ဆံပေးတပ်ထားတာ နင်မပြောလည်း ငါသိတယ်
လာကြွားမနေနဲ့”

ချိုမြမြ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောလိုက်သည်။ နောက်ဘက်က ချာတီထိ
လေးရဲ့ဆိုင်ကယ် ဘယ်သို့ရောက်သွားသလဲ ချိုမြမြ လှည့်မကြည့်
အားတော့ပေ။

“နင် ငါ့နာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်နေတာတွေ များနေပြီ
နော် ကြီးတော်”

“_____”

“တော်ကြာ ... နင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ပြဿနာက ငါ့ခေါင်း
ပေါ်လာမှာ”

“အံ့ဟ ... ဘာပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်စရာရှိလို့လဲ၊ နင့်စကား
ကြီးကလည်း”

ချိုမြမြ မျက်နှာထူပူစွာဖြင့် သံလွင်ဦးရဲ့ကျောပြင်ကို အုံးခနဲ

အောင် ထုပြီးပြောလိုက်သည်။

“ငါပြောချင်တာက ဟိုဟာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာဟိုဟာ မဟုတ်ဘူးလဲ၊ တော်ပြီ မရှင်းမရှင်း စကားတွေ
ပြောမိနဲ့၊ ဒီမှာ သံလွင် ငါ နင့်ကိုခေါ်လာတယ်ဆိုတာက ငါ့သူငယ်

နင့်ကို ယုံကြည်လွန်းလို့။ ဘယ်သွားသွား နင့်ကိုခေါ်နေတာ
ပုတ်ယူလိုက်စမ်းပါ”

“မှတ်တောင်ထားရဦးမယ်”

သံလွင်ဦးရဲ့ရွဲ့တဲ့စကားကို ချိုမြမြ မတုံ့ပြန်တော့ပေ။
အိမ်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဖုန်းဖြည့်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာသောက်တော့ ဘာဖြစ်မှာနို့လို့... တော်ပြီ မသွားရ
ဟာ”

ချိုမြမြ မျက်နှာစုပုတ်ပုတ်နှင့် ပြောလိုက်မိသည်။ သူ ကိုယ့်
ဘာသာပြီး ပြန်သွားနှင့်မှာကို မလိုလားစွာ။

“ကူညီမယ့်ကူညီ ပြီးအောင်ကူညီပါလား”

“နင် ကလေးမဟုတ်ဘဲ ခက်ပါလား ချိုမြမြရာ။ ငါက
နင်တို့သမီးရည်းစား (၂) ယောက်ရှိနေတဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေ
တယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်မလဲ။ ငါ အလိုက်မသိရာ ကျနေမှာပေါ့”

“ဟင် ...ဘာကိုအလိုက်မသိရမှာလဲ၊ တော်ပြီ နင်ပါ
အလိုက်ဘူးဆိုရင် ငါလည်း နင်နဲ့အတူတူ ပြန်လိုက်မှာပဲ”

“ဒါတော့ နင် ငါ့ကိုအကျပ်ကိုင်တာပဲ”

သံလွင်ဦး မကျေနပ်သလို ပြောလိုက်သည်။ သို့သော်
သံလွင်ဦးဆိုတာ သံဇော်ချိုမြမြရဲ့ စကားတိုင်းကို ဘယ်တုန်းက ရှောင်
တယ်နိုင်ခဲ့လို့လဲ။

“သွား”

“နင် လာမှာလား”

“သွားဆို”
ငေါက်စပ်စပ်အော်လိုက်တာကို ချိုမြမြ သဘောပေါက်ဟန်

အခန်း (၇)

“နင် ဒီနားက စောင့်နေ”

“ဟာ ... ဒီနားကတော့ မစောင့်ချင်ဘူးဟာ။ နင် ဘယ်အရပ်
ပြန်မလဲ၊ ငါ့ကိုဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်”

“နင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဆိုင်ထဲတွင် စောင့်နေသော ကိုယ့်ရည်းစားကို အရင်မပြန်ရင်

အဘ။

သံလွင်နှင့်အရင်ညှိနေရသည်။ သံလွင်သည် ဆိုင်ထဲကို

တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ -

“ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ခဏသွားမယ်”

နှင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် သူမ သဘောပေါက်ပြီလေ။ ထို့ကြောင့် သံလွင်ဦး လိုက်လာသလား။ မလိုက်လာသလား လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ ဝင်လိုက်သည်။

ကော်ဖီဆိုင်ထဲတွင် သူမကို လည်တဆန်ဆန်နှင့် စောင့်မျှော်နေသော သူမ၏အသစ်စက်စက် ရည်းစားက စောင့်ကြိုနေသည်။

“ကြာလိုက်တာ ချိုမြေ့ရာ။ ဘာတွေများ ပြောစရာရှိနေလို့လဲ”

ထိုင်ကဖြင့်မထိုင်ရသေး ရည်းစားဖြစ်သူက မကျေနပ်သလို ပြောသည်။ ပြီးတော့ ချိုမြေ့တို့ဝိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော သံလွင်ကိုလည်း မကျေနပ်သလို ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ချိုမြေ့ ရောက်အောင်လာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ဦး”

“ဪ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရွဲတဲ့တဲ့ စကားပြောလိုက်သော ချစ်သူကို ချိုမြေ့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဝိတ်တာကိုလှမ်းခေါ်ကာ -

“မောင်လေး ဘလက်ကော်ဖီနှစ်ခွက်နော်”

“ချိုမြေ့ ကိုယ်က ဘလက်ကော်ဖီမှမကြိုက်တာ”

“စိုးအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ သံလွင်အတွက်ပါ။ မောင်လေး အစ်မကိုတစ်ခွက်။ ဟောဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့ အစ်ကိုအတွက် တစ်ခွက်နော်”

စိုးရာဇာရဲ့မျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားပေမယ့် ချိုမြေ့ မပေစိုက်။ ချိုမြေ့တို့ဝိုင်းကိုမကြည့်ဘဲ ဖုန်းပွတ်နေသည့် သံလွင်ကို သေချာညွှန်ပြလိုက်သည်။ ဝိတ်တာလေးထွက်သွားမှ -

“ချိုမြေ့ ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုတစ်ယောက်”

“ဟိုတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တစ်ဖက်က သွေးဆူသလောက် ချိုမြေ့ သွေးအေးအေးနှင့် တစ်ခွန်းချင်းထောက်မေးလိုက်သည်။

စိုးရာဇာ ဒေါသတွေ ထွက်ကာ ဝမ်းတွင်း၌ ပြောစရာ စကားလေးတွေ ပလုံစီနေသော်လည်း အသစ်စက်စက်ချစ်သူကို ဘာပြောရမှန်း မသိပေ။ သူများတွေ ပြောသံကို ကြားဖူးခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ တကယ်လက်တွေ့ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ငါးဝမထင်။ မကျေနပ်လွန်း။ မမျိုသိပ်နိုင်လွန်း၍ -

'သူက ဘယ်သူလဲ' လို့ တစ်ခွန်းတော့ မေးမိသည်။ သံဇဉ်
ချိုမြမြကို သူ လိုက်တုန်းကဖြစ်သည်။ သူမဘက်က 'သူငယ်ချင်း'
လေဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောနိုင်သလောက် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ သူမလို
မပေါ့ပါးနိုင်။

ကိုယ့်ဘက်က မစခင်ကတည်းက သူမနှင့်ပတ်သက်သော
သတင်းတွေကို ဤသည်မရွေး သိနေခဲ့သည်။ ဘာတွေလဲ၊ သူမက
ရည်းစားတွေ ထည်လဲတဲ့သည်။ လမကူးခင် ပြတ်သည်။ ခဏလေး
အတွင်း အတွဲရှိပြန်သည်။

ဒီလောက်ထိကြာနေသော်လည်း သူမရဲ့အလှအပတွင် ကျွဲ
ခဲ့ရသည်။ သူမကို မချစ်ရဘူးလို့ ထိန်းသိမ်းနေသည့်ကြား နှလုံးသားက
သူမရှေ့တွင် ဝပ်ဆင်းခယသည်။

ခက်တာက သူမရဲ့ဘေးတွင် တကောက်ကောက်ရှိနေသော
သံလွင်ဦးဆိုသည့်ကောင်၊ ဒီကောင်က ဘာလဲ၊ ဘာလဲ ချိုမြမြဘေးမှာ
အချိန်ပြည့် ရှိနေရတာလဲ။

ဒါကို သူ နည်းနည်းမှ မကြိုက်။ ယခုတော့ မပြောရသေး။
နောက်ဆိုလျှင် သူနှင့်တွေ့လျှင် သံလွင်ဦးဆိုသည့် ကောင်နှင့် မလာဘိ
နှင့်ဟု တားရမည်။

ယခုလည်း ကြည့်ပါလား။ ရည်းစားဖြစ်တဲ့သူကိုကျတော့

ဘာသောက်မလဲ တစ်ခွန်းမမေးဘဲ တခြားသော ယောက်ျားလေး
အတွက် စားသောက်ဖို့ မှာပေးနေသည်။

သူကလည်း ခန္တီပါရမီတရားနှင့် ပြည့်စုံနေသူတော့မဟုတ်။
ငိတ်ထဲတွင် ဒေါသတွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း ချိုမြ
မချင်မိအောင် ထိန်းနေရသည်။

ဒါတောင် -

“သူက ဘာလို့ ပါလာရတာလဲ”

“ဘာထူးဆန်းလို့လဲ စိုးရာ။ ကြီးမေက ချိုမြမြကို အပြင်တွေ
ဘာတွေ ထွက်တာ သိပ်မကြိုက်ဘူး။ သံလွင်နဲ့ကျတော့ ဘယ်သွား
သွား ထည့်တယ်။ စိတ်ချတယ်လေ။ အခု ချိုမြမြ အိမ်ကထွက်လို့
ရအောင် ကူညီပေးတဲ့သူကို စိုးတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”
မှတ်တောင်ထားရဦးမယ်။

ကိုယ်က ဘာလို့ သူလိုကိုယ်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ။

“ကိုယ်တို့ ဒီကအပြန် ဘယ်ဝင်ကြမှာလဲ”

“ဟင် ... ဘယ်ဝင်ရမှာလဲ”

“ဪ... ချိုမြမြကလည်း ရည်းစားဖြစ်ပြီး ပထမဆုံးတွေ့တဲ့
နေ့မှာ ဘုရားလေးဘာလေးသွား ကုသိုလ်လေး ဘာလေး ယူတော့

မကောင်းဘူးလား”

“ဟင် အဲဒီလောက်အချိန်မရဘူးလေ စိုးရဲ့။ ချိုမြမြက သံလွင် ပစ္စည်းဝယ်စရာရှိလို့ အဖော်လိုက်သွားပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ ကြာနေရင် ကြီးမေသိသွားမှာပေါ့”

အားမနာစတမ်း ငြင်းလိုက်ခြင်းမို့ ကိုယ့်ရင်မှာ အောင့်သက် သက်ဖြစ်နေသလောက် သူမကတော့ ကိုယ် ဘယ်လိုခံစားသွားရမယ့် တစ်ချက်တောင် မဆန်းစစ်။

“ဒီလောက်ထိ ကြောက်နေစရာ သို့လို့လား ချိုမြမြရ။ ချိုမြ လည်း အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေး။ ကိုယ်ကလည်း ကလေး ကချေမှ မဟုတ်တာ”

“စိုး”

“သဘောပြောတာပါ။ ဖြစ်ချင်တာက ကိုယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ခိုးမတွေ့ချင်ဘူး။ ချိုမြကို ချစ်ကတည်းက ရာသက်ပန် ဝဲ။ သဘောမတူရင်တောင် သဘောတူအောင် ကိုယ့်ဘက်က လျှော့ စရာရှိရင် လျှော့ဖို့ထိ စဉ်းစားပြီးသား”

“စိုးရဲ့စကားတွေက သိပ်ပြီး သက်ရင့်နေပါလား”

“ဘယ်လို”

“ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ လောနေရတာလဲ။ စိုးဘက်မှာ

မိန်းကလေးတိုင်း မငြင်းနဲ့ဝဲတဲ့ အရည်အချင်း ရှိချင်ရှိမယ်။ တကယ် တော်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ချိုမြမြအတွက်ကတော့ စိုးကို ကြီးမေနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ ဘယ်လိုမှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး ဝဲ”

“ဘာလို့လဲ”

ဘာလို့လဲ အလောတကြီး မေးသူကို ချိုမြမြတွင် ဖြေစရာ ကောင်းရှိသော်လည်း ချက်ချင်းကြီး ပြောမထွက်။

ကိုယ့်ရဲ့အကြောင်း သူ မကြားဖူးဘူးလား။ ချိုမြမြဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက အချစ်ရေးအပေါ် လေးလေးနက်နက် မတွေးဘဲ ယောက်ျားလေးတွေကို စွဲစွဲလန်းလန်း မတွဲတတ်တာ။

ကိုယ့်ရဲ့စိတ်က မလေးနက်တာရယ်၊ ကြီးမေကြီးက ချိုမြမြ ကို ခြေငြိမ်သွားစေချင်တာတွေ လွန်ဆွဲနေခဲ့တာ။

ကိုယ်နှစ်နှစ်သက်သက် မဖြစ်သေးတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ ကို အိမ်ခေါ်သွားလျှင် ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ်ကြီးကွင်းစွပ်သလို ဖြစ် နေမည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်ကောင်လေးကိုမှ ကြီးမေရဲ့ မြင်ကွင်းရှေ့သို့ ခေါ်မသွားခဲ့။ ဒါကို ‘သူ’ သိလျှင် ရင်ထုနေမလား။

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလေစွ ရှင်။

ကျွန်မက ကောင်လေးတွေနဲ့ တွဲရတာ ခဟာဒီ ကျွန်မရေမှာ
ရှိတဲ့ ဘလက်ကော်ဖီလောက် မနှစ်မြို့က်ဘူးဆိုတာ ရှင်သီရင်ကောင်
မယ်။

“ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ အဆင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက
စိတ်မကူးခဲ့သလို ကျွန်မရဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ယုံကြည်ကြတဲ့
လူတွေကလည်း သူတို့အခွင့်အရေးနဲ့သူတို့ပဲလေ။

လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ယူဆချင်သလို ယူဆခွင့်ရှိတာမို့ ချိုဖြူ
နှုတ်က ဘာမှမပြောဖြစ်သော်လည်း ရည်းစားအသစ်စက်စက်နှင့်
အချင်းမများချင်တာမို့ -

“ဒီရက်တော့မဖြစ်ဘူး။ နောက်ရက်မှ သွားကြရအောင်
နော် စိုး။ အခု ချိုဖြူတို့ထွက်လာတာလည်းကြာပြီ ပြန်တော့မယ်နော်
ချိုဖြူ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တော့ စိုးရာစာမျက်နှာ ရှုံ့တွေ
သည်။ မကျေနပ်သလို တစ်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာ
ပို၍ ပျက်ရသည်။

သံလွင်ဦးက ဆိုင်ကယ်သော့တယမ်းယမ်းနှင့် ဆိုင်ပြင်ထွက်
သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“တောက်”

အခန်း (၈)

“ဒီဘဲကတော့ နင့်ကို တကယ်ချစ်ပုံပဲ”

“အံ့မာ ... နင်က ဘာကိုကြည့်ပြောတာလဲ။ ဒီနေ့မှ
တာကို”

“ဒီနေ့မှတွေ့တာနဲ့ အရင်နေ့ကမှတွေ့တာ ဘယ်နေ့တွေ
လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်လား။ မချစ်
လားဆိုတာ ငါတို့ယောက်ျားအချင်းချင်း ပိုပြီး အကဲခတ်တတ်တာ

“ဘာ ... အကဲခတ်တာလဲ။ တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းထိုင်ပွတ်နေ
လူက”

ချိုမြမြရဲ့စကားကို သံလွင်ဦးက မည်သို့မျှ မဆိုပေ။ အချိန်ညနေစောင်းအချိန်မို့ လမ်းတွင် ရုံးပြန်သူ ကျောင်းပြန်သူတွေ့ ဥဒဟိုသွားလာသူတွေ ပြည့်နေသည်။

အခြားသော သူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေရဲ့နောက်မှာ ချိုမြမြပါလျှင် ပြောစရာဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သံလွင်ဦးရဲ့ဆိုင်ကနောက်မှာ ချိုမြမြပါနေခြင်းကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောစရာမဖြစ်ပေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတူသွားလာနေတဲ့သူတွေ တော့လည်း သူ့အိမ် ကိုယ်ဝင်ထွက်၊ ဟိုယ့်အိမ် သူဝင်ထွက်၊ အတူတူ သွားလာစားသောက်နေကြသူတွေမို့ သူတို့ (၂) ယောက်အပိုနေခြင်းကို ဘယ်သူမှ အထူးအဆန်း မစူးစမ်းပေ။

တချို့ကတောင် မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်သလားဟု စူးစူးကြသည်။

- “အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ ငါမသိဘူး”
- “အချစ်ဆိုတာ ဘာမသိတဲ့သူက ရည်းစားတွေ ထားလိုတာလည်း ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်ပါပဲလား”
- “အဲဒါက အချစ်ကိုမသိသူက အချစ်ကို စူးစမ်းရှာဖွေခြင်းဖြစ်ရလေ”
- “ဟုတ်တယ်၊ နင် ဒိုင်အိုဂျီးနစ် သင်ခန်းစာသင်ဖူးတာ

တော်လား”

- “ဘာဆိုလို့လဲ။ ပြောနေတာက တခြား”
- “မခြားပါဘူး၊ ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး”
- ချိုမြမြက သံလွင်ဦးကို နိုင်နေကျမို့ ဟောက်လိုက်သည်။
- “လဲကျတော့လည်း သံလွင်ဦးက ငြိမ်သွားသည်။
- “အဲဒီ သင်ခန်းစာမှာ ဒိုင်အိုဂျီးနစ်က အမှန်တရားကို မီးအိမ်မီးထွန်းရှာတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုပဲ ငါလည်း အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲသိရအောင် ရည်းစားထားခြင်းအားဖြင့် အချစ်ကို ရှာဖွေနေတာလေ”
- “နင် အချစ်ကို မြန်မြန်ရှာတွေ့မှ အေးမယ်”
- “ဘာလို့လဲ”
- “-----”
- “ဟဲ့... ငါမေးနေတယ်လေ၊ ဘာလို့လဲလို့”
- သံလွင်ဦး မဖြေတော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်ကို အာရုံစူးစိုက်မောင်းနှင်လိုက်သည်။ ချိုမြမြလည်း ထပ်တော့မမေးတော့။ ဒါပေမဲ့ အရင်ခန်းက ချိုမြမြ ဘာလိုချင်ချင် ဘာလုပ်ချင်ချင် ဘယ်တော့မှ မငြိုငြင်ဘဲ ယခုကျမှ ငြိုငြင်ချင်လာသည့် သံလွင်ဦးကိုတော့ သိပ်မကျေနပ်ချင်တော့ပေ။
- “နင်က အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး”

“နင်လည်း အရင်လိုမှ မဟုတ်တော့တာ”

“ဘာရယ်”

သူ့စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ချိုမြဲမြဲ နားမလည်သဖြင့် အံ့အား
သင့်သွားရသည်။

ချိုမြဲမြဲက အရင်လိုမှ မဟုတ်တော့တာတဲ့။ အရင်ချိုမြဲမြဲက
အခု ချိုမြဲမြဲ ဘာတွေကွာခြားသွားခဲ့လို့လဲ။

“နင့်စကားက ဘာလဲ”

“မေးခွန်းတွေ သိပ်မများနဲ့တော့ဟာ”

ဒါလည်း အဓိပ္ပာယ်တော့မရှိ။

ယခုတလော သံလွင် ဘာဖြစ်နေသနည်း။

သူ ချိုမြဲမြဲအပေါ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု အပြစ်မြင်နေသည်။
ချိုမြဲမြဲထင်မိသည်။

ပြင်တော့ပြင်သည်။ သွားတော့သွားသည်။ စားတော့စား
သည်နှင့် တစ်နေ့တစ်မျိုး မရှိနိုင်လောက်အောင် ပြစ်တင်စကားတွေ
ဆိုနေသည်။

ချိုမြဲမြဲဘက်ကတော့ ကာယကံရှင်မို့လားမသိ။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ပြောင်းလဲသည်ဟု မမြင်သော်လည်း သံလွင်ပြောင်းလဲမှုကိုတော့
သိသိသာသာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်မိသည်။

“သံလွင်”

“-----”

“သံလွင်လို့”

“ကောင်စုတ် ကြားလျက်သားနဲ့ မထူးဘူး။ မုန်းဖို့ကောင်း
ကြောက်တာ”

“မုန်းလေ၊ နင့်ကိုကော ဘယ်သူက ချစ်ခိုင်းနေလို့လဲ”

“သံလွင်”

ထိုစကားကို ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသော ချိုမြဲမြဲ
တစ်ယောက် သံလွင်ရဲ့ မာဆတ်ဆတ်တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ငိုသံပါသွား

သည်။

“နင်”

“ရောက်ပြီ ဆင်းတော့”

အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုင်ကယ်ရပ်တော့ သူက အမိန့်ပေးသည်။
ချိုမြဲမြဲ သံလွင်အပေါ် စိတ်ဆိုးတာကော ခေါ်သဖြစ်တာတွေ

အား ဝမ်းနည်းတာတွေစုပေါင်းကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်
သည်။

“ဣး ဝရော”

“ကြည့်စမ်း... ကောင်စုတ်”

အဆင်းမြန်၍သာ တော်တော့သည်။ သံလွင်က ချိုမြိန်ဆင်းပြီးသည်နှင့် ဆိုင်ကယ်ကို ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

ချိုမြိန်တစ်ယောက်တည်း စွေ့စွေ့ခနဲအောင် ကျန်ခဲ့ရသလို ကြာတော့ ဒေါသဖြစ်တာ လျော့နည်းပြီး ကောက်ကာငင်ကာ မိမိပြောင်းသွားသော သူ့ကိုသာ နားမလည်စွာ ကျန်ခဲ့သည်။

သံလွင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ဆိုင်ထဲက ထွက်ခါစတုန်းက အကောင်းပါ။ ထို့ပြင် ဘယ်တော့မှ ချိုမြိန်အပေါ် ထိုသို့သောလေသံနှင့် မပြောခဲ့ဖူးတာ ပြောခံလိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းသည်။ ချိုမြိန် နားမလည်စွာ တွေ့နှင့် ခေါင်းကို အသာယမ်းကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ထိုစဉ် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ဖေဖေ”

“သမီး အခု ဘယ်မှာလဲ။ စောစောတုန်းက သမီးကြီးအဖေ ဖုန်းဆက်တာ သမီး သံလွင်နဲ့ အပြင်လိုက်သွားတယ်ဆို”

“သမီး အခုအိမ်ပြန်ရောက်ပါပြီ ဖေဖေ”

စိတ်ပူဖော်ရသေးလို့ ဝမ်းသာပါတယ် ဖေဖေ။ တစ်လ တစ်ကြိမ်လောက်သာ ရောက်ရှိလာတဲ့ ဖေဖေဖုန်းအောင် call ကြ

ဆင်တုန်းက သမီး ဝမ်းနည်းနာကျင်ခဲ့ရဖူးတယ်။

ဝမ်းနည်းအားငယ်ရတဲ့ အချိန်ကိုင်း ဖေဖေတော့ပျော်နေမှာပဲ

“အေး တွေးမိရင်း သမီး ပိုလို့တောင် ဝမ်းနည်းတတ်ခဲ့တယ်။

ကြာလာတော့လည်း ချိုမြိန် ဒီရဲဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ အသားကျ

မပါပြီ။

ပျော်သလိုနေခဲ့ခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ သံစဉ်ချိုမြိန်ဆိုတဲ့

အေးကလေးရဲ့မျက်ရည်တွေ လှပမြင်စေခဲ့။

မသိသူတွေအတွက်တော့ ချိုမြိန်ဟာ သိပ်ကို အူသည်းမာတဲ့

အေးကလေးပေါ့။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ့်မှာ ဖခင်အရင်းရှိပါလျက်နှင့်

အဆင်နှင့် အတူမနေရ။

မိထွေးနှင့်မသင့်၍ ကိုယ့်ဘာသာ ကြီးတော်အမျိုးကြီးနှင့်

အေးရတာ။

ဖခင်ကတော့ သူ့ရဲ့ ဒုတိယမိသားစုနှင့် ပျော်ကာ အခါအား

အသက်စွာ သတိရသည့်အခါမှသာ နေကောင်းလား အဆင်ပြေလား

အေးနဲ့ဆက်တတ်သည်။

ချိုမြိန်ရဲ့ မိခင်ကတော့ ချိုမြိန် အခါလည်လောက်က ဆုံး

သွားသည်ဟု ကြီးမေပြော၍ သိရသည်။

အမေဆိုတာ မခေါ်ခဲ့ရသူက ချိုမြမြလေ။ 'မိခင် ဖခင် ရှိ၍ သံစဉ်ချိုမြမြဆိုတာ ဖြစ်လာခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေ မေမေရယ်ကောင်းမွန်စွာ ခေါ်ခွင့်မရခဲ့သူက ချိုမြမြလေ။

ဒီတော့ အမေကျေးဇူး အဖေကျေးဇူး ရေးခိုင်းလို့မှ အရေးလို့ ရေးရမှန်းမသိတဲ့ ချိုမြမြရဲ့အဖြစ်ကို ဘယ်သူက စာနာနိုင်မှာလဲ။

လူတွေအမြင်မှာ ချိုမြမြက ဘယ်အရာမှ လေးနက်မှုမရှိ အံ့ရာရာမှာ ပေါ့ပျက်ပျက်ပေါ့။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုသတ်မှတ်မှတ် ချိုမြမြ ဂရုမစိုက်ခဲ့တော့။ ပူပင်သောကတွေကိုလည်း ရင်ထဲမှာ ကြာကြာမမွေးမြူချင်ပျော်ပျော်နေမည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်သူများရဲ့ပျော်ရွှင်ခြင်းကို မထိပါသလို ချိုမြမြရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေလည်း လာမထိပါးနှင့်။

ချိုမြမြရဲ့ဘဝမှာ အမှန်းဆုံးက ချိုမြမြလုပ်သမျှကို လိုက်အပြစ်မြင် ကန့်သတ်ချင်သူများ ဖြစ်သည်။

"မနက်ဖြန် ဖေဖေ လာမလို့လေ၊ သမီး ဘာမှာဦးမလဲ"

"ဖေဖေ လာမယ် ဟုတ်လား၊ ဖျော်လိုက်တာ၊ အလုပ်ကိစ္စလား ဖေဖေ"

"အလုပ်ကိစ္စရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးရဲ့ကိစ္စပဲ ဆိုပါဘာ"

"ရှင် သမီးရဲ့ကိစ္စ ဟုတ်လား ဖေဖေ"

ချိုမြမြရဲ့ကိစ္စတဲ့။

ချိုမြမြရဲ့ကိစ္စက ဘာလဲ။

"ရောက်တော့သိမှာပေါ့ သမီးရယ်။ သမီးရဲ့ကြီးမေကို ကောင် မပြောချသေးဘူး။ မျက်နှာစုံညီပြောတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ... ဖေဖေ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်"

ချိုမြမြ ဟုတ်ကဲ့လို့ မပြောခင် ဖေဖေက ဖုန်းချသွားသည်။

ကြီးမေတောင် မသိသေးဘူးဆိုတော့ ကြီးမေကိုမေး၍လည်း ဘာမှ နားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် စဉ်းတော့စဉ်းစားစရာ။ ဖေဖေ မိတ္တီလာကို ပြန်လာတာ ချိုမြမြရဲ့ကိစ္စအတွက်ဆိုတာတော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းသည်။ သူမိသားစုအတွက် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့် ဖေဖေအတွက် ချိုမြမြကို အချိန်ဖွဲ့ပေးမည်ဆိုတာတော့ အံ့သြစရာ။

မသေချာမရေရာသည့်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲတွင် ကြာကြာထည့်ထားတတ်သည့်အတွက် ချိုမြမြ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပေါ့ပါးစွာ ဝင်လာခဲ့သည်။

အကယ်၍ ဖေဖေရောက်လာခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ ချိုမြမြရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ထိပါးဖို့ဆိုတာ ကြိုညံခဲ့လျှင် ချိုမြမြ ယခုလို ပေါ့ပါးနိုင်ပါ့မလား။

အခန်း (၉)

“ပေါ့ပါးတာ မပေါ့ပါးတာ ဖေဖေ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ အနီးမှာသာ ဖေဖေမရှိတာ သမီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေအားလုံးပေး ကြားနေရတယ်”

“-----”

“မကြားချင်မှ အဆုံးပဲ။ သမီးကိုယ်သမီး မိန်းကလေးဆိုတာ ကော သတိရရဲ့လား”

“ချိုမြမြက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

စိတ်လက်ကြည်သာနေလျှင် သမီးဟု သုံးတတ်ပေမယ့် ဖေဖေရဲ့ တစ်ဖက်သတ်အမိန့်တွေကို မကျေနပ်စွာ ‘ချိုမြမြ’ ကဟု

၇၆ | လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)

မကျေနပ်စွာ သုံးလိုက်သည်။

ဦးမင်းချို သမီးဖြစ်သူ၏ အပိုးမကျိုးသည် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အပိုးလည်းမကျိုးသလို ထောင့်လည်းမကျိုးသည့် မျက်နှာပေး။

သူမရဲ့မိခင်နှင့် စိတ်ဓာတ်ကော စရိုက်ကောတူသည်။ သူမသည်ရုပ်ကလည်းတူသည်။ 'မြသဉ္စာ' ကို မြင်ဖူးခဲ့သူတွေက သမီးမမြင်လျှင် 'မြသဉ္စာ' အငယ်စားလေးဟု ပြောတတ်ကြသည်။

သို့သော် မြသဉ္စာရဲ့ မျက်နှာလိုတော့ သမီးရဲ့မျက်နှာက အစဉ် ချိုမနေချေ။ သူက အတိတ်နိမိတ်နှင့် 'သံဇဉ်ချိုမြမြ' လို့ အမည်ပေးခဲ့ပေမယ့် သမီးရဲ့မျက်နှာက သူ့ကိုတွေ့လျှင် အစဉ် မှန်ကန်သည်။

အင်းပေါ့လေ။

သူ နောက်အိမ်ထောင်သစ်ထူလိုက်ခြင်းကြောင့်လည်း မျက်နှာကုန်တာဖြစ်မှာပေါ့။

နောက်အိမ်ထောင်ထူခဲ့ပေမယ့် သမီးနှင့် 'သွယ်သွယ်' တို့က အသက်မတိမ်းမယိမ်းလည်း မဟုတ်။

သူ သွယ်သွယ်စိုးနှင့် လက်ထပ်တော့ သမီး (၅) နှစ်အရွယ်ပဲ ရှိသေးသည်။

သမီး ခုလို ယေယျာမကျိုးတာတွေက မမကြီးကြောင့်လည်း မကြီးပါသည်။

သွယ်သွယ်စိုးက သမီးကို မကြည့်ဖြူတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ကြည့်ကာ သမီးကို မိထွေးအနိုင်ခံရလိမ့်မည်ဆိုသော မျက်မှန်စိမ်းကြီးကြည့်သည်။

ကလေးကို မထည့်လိုက်နိုင်ပါဟုဆိုပြီး သမီးကိုခေါ်ထားခြင်း သမီးနှင့် သူ မစိမ်းသင့်ဘဲ စိမ်းရသည်။

သမီးကိုယ်တိုင်လည်း ဖခင်က နောက်အိမ်ထောင်သစ်နဲ့ မှန်နေလိုက်တာဆိုသည့် စိတ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်တွေ၊ ပြောလိုက်သည့်အပြောတွေထဲမှာ နိုင်အခဲ ရှိနေတတ်သည်။

ပိုဆိုးတာက ဝန်ထမ်းဖြစ်သောသူက သမီးနဲ့ တစ်မြို့တစ်ရွာ နှင်း မနေနိုင်တာက ပိုဆိုးသည်။

ခုတော့ သမီးနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းတွေ ကြားရတာ မချမ်းသာစရာ။

သမီးနဲ့မတွေ့ခင် မမကြီးနှင့်လည်း အချေအတင် ပြောရပြီး

“ချိုမြမြက အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးကို ဝေဖန်

ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ ခေတ်ပညာတတ်ပဲ မောင်မင်းချို”

“ခုခေတ်မှာ ဘယ်လောက် အကောင်းအဆိုး အကြောင်း အကျိုးကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့သူဖြစ်ဖြစ် ခြေတစ်လှမ်းမှားသွားရတော့ ဘဝပျက်ရတာချည်းပဲ မမကြီး”

“အမလေး အမလေး။ မောင်မင်းချို။ မင်း ငါ့တူမလေးမည်းမရွတ်နဲ့ ဘယ်လိုစကား လာပြောတာလဲ”

ရင်ဘတ်စည်တီးနှင့်အော်လိုက်သောကြောင့် -

“မမကြီး သမီးလေးရည်းစားထည့်လဲတဲ့နေတဲ့ကိစ္စကို မတတ်တာလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား”

ဒီလိုမေးလိုက်တော့ ဘာသံမှ မထွက်တော့။ သူ သက်တမ်းချကာ -

“သမီးလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ။ အရွယ်ရောက်နေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချစ်သူရည်းစား ထားတယ်ဆိုတာ အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ပြတ်၊ နောက်တစ်ယောက်ထားတယ်ဆိုလျှင် ဘာအရေးလဲ။ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ရင်တော့ ကွဲပြားဒါ ထုံးစံပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တောင် မပြတ်သေးဘူး ဟိုမှာထက် တစ်ယောက်၊ ဒီမှာလည်းတစ်ယောက်ဆိုရင် အဲဒါ ခေတ်ပညာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဆိုရှယ်ကျတာ ပျက်စီးတာပဲ မမကြီး”

“မောင်မင်းချို ... ချိုမြမြလေးက မင်းမွေးထားတဲ့ သမီးပါအေ။ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“အိုးကောင်းလိုချင်ရင် အိုးကို နာနာနက်ရတယ်တဲ့။ ကိုယ်အေးထားတဲ့ သမီးမို့ပြောနေတာ။ သူ့များလက်ညှိုးထိုးပြောမှ ရှက်ရတာထက် ကိုယ်ပဲ ပြောချင်တယ်။ ကိုယ်ပဲ ဆုံးမချင်တယ်”

“အမယ်လေး ခုမှ အဖေပီသချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အချစ်ကတို့တို့ရေ ကြားကြရဲ့လား။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ် သာယာနေတဲ့လူက ကျုပ်ကိုပြောနေတာ ကြားကြရဲ့လားတော့”

“မမကြီးရာ”

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် ရင်ဘတ်စည်တီး ဖြစ်နေသော မမကြီးကြောင့် သူ စကားတွေအဆုံးသတ်ခွင့် မရ။

တစ်ခါလာလည်း နောက်အိမ်ထောင်ထူလို့ တစ်ခါလာလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုလို့နှင့် တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ အပြစ်ဖြစ်သလား။ ဖောက်ပြန်မှုဖြစ်သလား။

“ဘာလုပ်လို့လဲဆိုတာ အဖေတစ်ယောက်ကို မေးလို့သင့်တာပဲ စဉ်းစားသမီး။ သမီးတို့အရွယ်ကနေ အဖေတို့လည်း ဒီအရွယ်ရောက်လာတာ။ သမီးပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ ဝမ်းထဲမှာ အူဘယ်နှခွေလဲဆိုတာ သိတယ်”

“-----”

“သမီးရဲ့အရွယ်ကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အထိ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီ။ အမှန်ဆို ဒီစကားတွေ မိခင်က ပြောရမှာ။ မိခင်မရှိတော့လို့ ကြီးတော်ပြောရမှာဖြစ်တာ ကြီးတော်ကလည်း အားပေးအားမြှောက်ပြုလို့”

“ချိုမြမြလုပ်တဲ့ကိစ္စတွေ ကြီးမေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ်ရောက်လို့ အရင်တုန်းကလို အိမ်ထောင်ပေးရကြေးဆိုရင် အပျိုကြီး လူပျိုကြီးတော့င် ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“သမီးက ဖေဖေကို ပြန်ပြောနေတာလား”

“ပြန်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ ရှင်းပြနေတာ။ အိမ်ထောင်မပြုတာက သမီးမှာ အပြစ်ကြီး ဖြစ်သွားသလား”

“အိမ်ထောင်မပြုတာက အပြစ်မဟုတ်သေးဘူး။ ယူမယ်ရင်လည်း ယူ၊ မယူဘဲ ပွေရှုပ်နေတာက အပြစ်ပဲသမီး။ သမီးမိန်းကလေးဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမေ့နဲ့ဦး”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ဖေဖေ သဘောတူတဲ့လူကို သမီးက ယူရမယ်ဟုတ်လား။ မိဘကိုမလွန်ဆန်နိုင်လို့ အိမ်ထောင်ပြုရတယ်ဆိုတဲ့ ကန့်သွားပြီ ဖေဖေ။ ဖေဖေ မိတ္တီလာပြန်လာတာ သမီးကို သလိုဆိုရင် သမီး အခုထက်မက အများကြီးဝမ်းသာနေမိမှာ။ ဒါပေမယ့်

တစ်ဘူးပေးစားဖို့လာတာဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ သမီးအောင်မပြုချင်သေးဘူး”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေပဲမို့ ချိုမြမြ အပြေပြစ်ဆုံးပြောလိုက်ရင် ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ တော်တော်ခံရခက်နေသည်။

ချိုမြမြက အပွေအနောက်ပါဆိုသည့် သတင်း ဖေဖေနားအောင် အောင် ဘယ်သူသတင်းပို့တာလဲ။

ဖေဖေကကော ဘာလို့ သူ့သမီးအပေါ် ယုံကြည်မှုမရှိတာလဲ။ ယောက်ျားပေးစားဖို့မဟုတ်ဘဲ ဒီလို ဒီလို သတင်းတွေကြား

သေဖေလိုက်လာတာ မဖြစ်သင့်ဘူးဟု တားခဲ့လျှင် ချိုမြမြ နားမဝင်မိမည်။ လိုက်လျောမိမည်။

“ခုထက်ထိ မပြီးကြသေးဘူးလား”

“ကြီးမေ”

အသံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကြီးမေက အိမ်ရှေ့မှလာသည်။

ဖေဖေက သမီးနှင့်နှစ်ယောက်ချင်းပြောချင်တယ်ဟု ပညာပါပီနှင့် ကြီးမေကို စကားပိုင်းထဲက ပထုတ်ခဲ့တာကို ကြီးမေကော

မြမြပါ သိသည်။ တကယ်လို့ ကြီးမေပါ ရှိနေလျှင် ချိုမြမြ မှန်သည်ဖြစ်စေ

မှားသည်ဖြစ်စေ ကြီးမေက ချိုမြမြဘက်က လိုက်ကာကွယ်စေ
နေမှာကို ဖေဖေ လိုလားပုံမရပေ။

“ဖေဖေ မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား သမီး။ အပြင်
သွားဦးမယ်”

“ဘယ်အပြင်လဲ”

ဖေဖေနှင့်ကြီးမေ စကားကောင်းနေစဉ် ချိုမြမြက အ
သွားဖို့ ခွင့်တောင်းတော့ ဖေဖေက စူးစူးစမ်းစမ်းနှင့် လှမ်းမေးသလို
ချိုမြမြ ကြီးမေကို လှမ်းကြည့်ပြီး -

“သံလွင်တို့အိမ် ဖေဖေ”

“သံလွင်အဖေကော ရှိလား”

“ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ပဲရှိမှာပေါ့”

“မမ မုန့်ဘူးတစ်ဘူး သံလွင်တို့အတွက် ပေးလိုက်
ဖေဖေ ညနေ လာခဲ့မယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေနှင့် သံလွင်အဖေက ကျောင်းနေဘက် ငယ်သူ
ချင်းတွေဖြစ်သည်။ ဖေဖေ မိတ္ထီလာကို ရောက်လျှင် သံလွင်တို့
ရောက်အောင်သွားသလို သံလွင်အဖေ ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင်
အိမ်၌ တည်းသည်။

ချိုမြမြတို့လက်ထက်ရောက်သည့်တိုင် ချိုမြမြနှင့် သံလွင်က
ချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည်။

သံလွင်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိခင်မရှိခဲ့သော ချိုမြမြ
ပေါ် သနားကရုဏာနှင့် လိုက်လျောသည်။ ချိုမြမြက သံလွင်
ဘေးတတ်မှုအပေါ် အခွင့်ကောင်းယူကာ သံလွင်ကို အနိုင်ကျင့်တတ်
သည်။

သို့သော် သံလွင်ခမျာ ချိုမြမြနှင့် စကားမပြောရလျှင် မနေ
တတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ရသူဆိုတော့ ချိုမြမြရဲ့ဒုက္ခကို ကောင်းကောင်း
ပြီး ခံနေရတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

“အံ့မာ ... ပြောတတ်လိုက်တာ။ နင်နဲ့မခေါ်ရ မပြော
မနေနိုင်လွန်းလို့ ငါ့မှာ နင့်ဒုက္ခကို မခံချင်လည်းခံ၊ ခံချင်လည်း
ဟုတ်လား။ ပြောတတ်တဲ့ပါးစပ် ရွှေတောင်ချထားချဦးမယ်”

ချိုမြမြရဲ့ စကားကြောင့် သံလွင် ဖျတ်ဖျတ်လူး ဖြစ်သွား
သည်။

တဟဲဟဲရယ်နေသော ချိုမြမြရဲ့ မျက်နှာမှာ တစ်ခါတစ်
လွန်စွာ အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းသည်။

ပါးစပ်ကသာ သူမကို နိုင်ချင်၍ ပြောလိုက်ရပေမယ့် ပြန်
စားကြည့်တော့ ဟုတ်သလိုလို။

သူ ချိုမြမြရဲ့ ဝဋ်တွေ တော်တော်ကြီးနေသည်။ မလုပ်ပေး
ဘဲသည်ကိစ္စ။ ဥပမာ-သူမရဲ့ချစ်သူနှင့်သွားတွေသည်အခါတိုင်းမှာ
သူ့ကို လိုက်ခိုင်းသည်၊ စောင့်ခိုင်းသည်။

သူသူ့ကိုယ်ကိုယ် (၂) ယောက်ချင်းတွေပြီ နှစ်ယောက်ပဲ
ဆုတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ချင်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင်။

ခုတော့ သူ့အဖြစ်က ပဲလှော်ကြား ဆားညှပ်တယ်လို့ပြော
ပြော စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်း ရောင်းဝယ်နေချိန်မှာ ဆေးရိုးသယ်
ကန်လန်ကန်လန်လို့ဆိုဆို ဆို၍ရသည်။

ဘယ်ကောင်လေးက ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့တွေ့ချိန် ဘေးမှာ သူ
သံချင်းတစ်ယောက် ကန်လန်ကန်လန်ပါတာ ကြိုက်မည်နည်း။

သူနှင့်ပတ်သက်၍ ချိုမြမြ သူ့ကောင်လေးတွေနှင့် စကား
များသည်။ နောက်ကျတော့ ခွာပြီကြသည်။

သူ့မှာ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရကာ -

“နောက်တစ်ခါ ငါမလိုက်ပါရစေနဲ့ဟာ။ လိုက်ဖို့ဆိုရင် ပို့ပေး
မယ်။ ကြိုပေးမယ်၊ စောင့်တော့မစောင့်ခိုင်းပါနဲ့တော့ဟာ နော်”

ဘယ်တဝှက်က ဝဋ်ကြွေးတွေကြောင့်လဲမသိ။ မာမာတင်းတင်း
ပြောရမည့်ကိစ္စမှာ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့်ပြောရသည်။

ပြောသာ ပြောရသည်၊ ပြောဖတ်သာတင်သည်။

“မရဘူး။ မရဘူးဆိုတာက သူတို့ရဲ့ စိတ်ရှည်သည်းခံမှု၊ စမ်းသပ်သလို ချိုမြဲမြက ချစ်သူကြောင့် သူငယ်ချင်းကို စွန့်လွှတ်တယ် ဆိုတာ ထုံးစံလည်းမရှိဘူး။ ဖြစ်လည်းမဖြစ်ရဘူး”

တွေ့လား။

မိန်းကလေးတန်ဖဲ့ တစ်ဖက်စောင်းနင်းကျကာ အတ္တကြီး တတ်တာလည်း သူမပဲ။ လူလေး လှသလောက် ဒေါသ သိပ်ကြီးတတ်တာလည်း သူမပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးဆန်သလောက် တစ်ခါတလေမှာ ဇွတ်ရော အမွေ အနိုင်လိုချင်တာလည်း သူမပဲ။

ကိုယ့်မှာလည်း ဟိုဘဝက သူမအပေါ် ဘယ်လောက်တောင့်တင်းနိုင်ခဲ့သလဲမသိ။ ဒီဘဝ သူမလေးအနိုင်ယူသမျှ မပြောနိုင် မတားနိုင်

“တော်တော် မလွယ်ကြောဘဲ”

“ဘာကိုလဲ”

သူမနှင့်ပတ်သက်တာကို တွေးနေချိန် ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် နားမလည်သလို ပြန်မေးလိုက်သည်။

ချိုမြဲမြက လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ပန်းဆီရောင်နှင်းပန်းလေးကို လှည့်ပတ်ကစားရင်း -

“ဓါကို အိမ်ထောင်ပြုပေးတော့မလို့တဲ့လေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက ကြိုက်တဲ့သူရှိရင်လည်းပြုတော့ မရှိလည်း သူ့သဘောတူတဲ့တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါင်ညှိတ်တော့

“တကယ်”

“တကယ်ပါဆို နင်ကလည်း”

သူမက တစ်ပြန်စီ စိတ်မရှည်သံနှင့်ပြောသည်။ သံလွင်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်ချလိုက်သည်။ သူမအတွက် ချစ်မှုရေးရာအတွက် ထမင်းစားရေသောက်သလို လွယ်ကူနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်အတွက် သိပ်ခက်ခဲနေသည်။

“အဲဒါဆိုရင် နင်က”

“ဘာကိုလဲ”

“အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ပေါ့”

“ဘာ . . . ငါက ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား”

သူ့ရဲ့စကားမှာ ဘာမှ အမှားမပါသွားဘဲ လက်ခုပ်လက်ဝါးရယ်နေသောကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

မကျေနပ်သလို ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။ ချိုမြဲမြရဲ့ တန်းဖွေးဖွေးလေးတွေ ရယ်လိုက်တိုင်း လှသည်။ သူမ ရယ်လျှင်

သူ့ ငေးနေရစပြု။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့မရယ်နေတာကို မရယ်နဲ့လို့တားမြစ်ရ
သလို ယခုလိုမရယ်ရဲအောင် သူ့မရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေကို အပြစ်ပေး
သည်။

နင့်မှာ ရယ်နိုင်တဲ့ခွန်အား ရှိပေမယ့် ငါ့မှာ ပြုံးနိုင်တဲ့ခွန်အ
တောင်မရှိဘူးဆိုတာ နင်သိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ချိုမြေ့ရယ်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါက အိမ်ထောင်ပြုရအောင် ဘယ်
ပြုရမှာလဲ”

“နင့်ချစ်သူနဲ့ပေါ့”

“ငါ့ချစ်သူက”

“စိုးရာဇာပေါ့”

သူတစ်ပါး မခံချိမခံသာ ဖြစ်အောင် စကားကို အေးစက်စက်
ပြောနေခြင်းမို့ သူ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောပြစ်လို့
တော့သည်။

ထိုကျမှ ချိုမြေ့ အရယ်ရပ်သွားကာ မျက်နှာတဖြည်းဖြည်း
တည်လာကာ -

“ငါက စိုးရာဇာကို ဘာလို့လက်ထပ်ရမှာလဲ”

“ဟာ ... ချစ်သူတွေဆိုတော့ တစ်နေ့လက်ထပ်ကြရမှာ

ဟုတ်လား”

“ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ချိုမြေ့”

အေးတိအေးစက် ပြောသည့် ချိုမြေ့ကို သူ မယုံနိုင်စွာကြည့်

ပြီး သူမဘေးသို့ တိုးကပ်သွားကာ -

“ချစ်သူတွေရဲ့ပန်းတိုင်ဟာ လက်ထပ်ခြင်းပဲမဟုတ်လား။

ရာဇက နင့်ကိုချစ်တယ်၊ နင်ကလည်း”

“ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ”

ဆိုဖာအခင်းပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ပြန်ကာ ထိုင်နေသော

ချိုမြေ့က သူ့ကို လူမလှည့်ဘဲ မျက်နှာလှည့်ကာ ရုတ်တရက် မေး
သည်။ ရုတ်တရက်မို့ သူ့မှာ ပြောစရာစကား မရှိချိန် သူမက မျက်နှာ
ကို ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားကာ -

“လူတွေက ငါ့ကို ရည်းစားများတယ်၊ ဝွေတယ် ရှုပ်တယ်

ပြောကြတယ်။ နောက်ပြီး ယောက်ျားတွေကလည်း ငါ့ကို အသည်းစား
ဆီလူးမလို့ပြောကြတယ်။ ပြောကြပါစေ၊ အချစ်ဆိုတာ ပေးပါ ပေးပါ
ဆာစာ တောင်းခံတိုင်း မေးနေရအောင် သမဆိုင်မှာ ဆပ်ပြာဝေသလို
ဆေးပေးလို့မရဘူးဆိုတာ သူတို့ ဘယ်သိမလဲ”

“ဒါဆို နင်အခု ရည်းစားထားတာကကော”

“ရည်းစားထားတာနဲ့ ချစ်သူထားတယ်ဆိုတာ တခြားစီစီ သံလွင်”

“ဒါပေမဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လူတွေကတော့ ပြောကြမယ်။ နင်လည်း ထင်ချင်ထင်နေမှာပေါ့။ ငါ တစ်ခုပြောပြမှာ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်နိုင်တဲ့ လက်တွဲဖော်ကို ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတာ ယောက်ျားလေးတွေပဲ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးတွေမှာလည်း ရှိတယ်။ ငါက အချစ်ကို ရှာဖွေနေတာ။ ငါ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို တစ်သက်လုံး အနွဲ့တာခံ ချစ်မယ့်သူ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲရောက်ရောက် ချစ်မယ့်သူကိုပဲ လိုချင်တာ။ အဲဒီလိုချစ်တဲ့သူကို မတွေ့မချင်းတော့ ငါ ရည်းစားများတယ် ပြောခံရလည်း ပြောခံရပေလေ့စေ၊ ဘယ်သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူး”

အခန်း (၁၁)

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူးတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ။ နင်က ကလေး၊ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာနေတာ။ ယောက်ျား မိန်းကလေး ဂရုမစိုက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မိန်းကလေး ဂရုမစိုက်တာက လူ့ အိမ်အောက်မှာ ဘဝပျက်တာထက် ဘဝသေသွားမယ်”

ချိုမြေ့ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်တတ်သည့် သံလွင် သို့သို့ လေးလေးနက်နက် ပြောနေပြန်တော့ အံ့သြရသည်။

ချစ်တော့ချစ်တယ် အလိုမလိုက်ဘူးဆိုသည့်ဟန်။

တကယ်တော့ ချိုမြေ့ရဲ့ဘဝမှာ 'သံလွင်ဦး' ထက် ခင်ရမယ့် ဘစ်ယောက်မှမရှိ။ အစ်ကိုလိုလည်းချစ်သည်။ မောင်လိုလည်း

၉၂ | လှိုင်ကြာဖြူ (လာရှိုး)

ချစ်သည် ညီအစ်မလိုလည်း တိုင်ပင်တတ်သူက သံလွင်တစ်ယောက်
တည်း။

“နင်က ငါ့ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာလား”
“နင် အဲဒီမေးခွန်းကို မေးတာ နှစ်ခါရှိပြီနော်”
“-----”

“အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည် ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး ဤ
ခု ချက်မပိုင်လျှင် နောင်ပြင်ရန် ခက်ခဲအံ့ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတာ
ချို့မြဲမဲ့။ ငါက ဘယ်လိုဝင်ပြီး စွက်ဖက်ပေးရမှာလဲ”

“မသိဘူးဟာ၊ ငါမေးတာက နင် ငါ့ကို အိမ်ထောင်ပြု
ချင်တာလား”

ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို ဂျီတိုက်နေသော ချိုမြဲမှုကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်ထိုင်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အတူတူ ထိုင်
နေကြတာမို့ တစ်ယောက်အသက်ရှူသံကို တစ်ယောက်ကြား
သည်။

သူ့ဆီက အဖြေကို ငုံ့လင့်နေသည့် ချိုမြဲမှုရဲ့မျက်နှာ
ခပ်မော့မော့။

ချိုမြဲမှုမျက်နှာထက်က လှပသော အစိတ်အပိုင်းလေး
ကို ငေးပြီး သူ့ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“ဟင်လို့ ... နင်က ငါ့ကို”
“ငါက မပြုပါနဲ့ဦးဆိုရင် နင်က နေမှာမို့လား”
စိတ်မရှည်သလို လက်မောင်းတစ်ဖက်ဘေးတွင် ကိုယ်ကပ်မိ

မေးလိုက်မှ သံလွင်ဆီက အသံထွက်သည်။

“နင့်ဘက်က မပြုနဲ့လို့ပြော”

“အေး ... မပြုနဲ့”

“အေး ... မပြုဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟား ဟား ဟား”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်မိကြ
ခဏရင်ထဲမှာ တင်ကျန်နေသော အပိုင်အခဲများမှာ ပိန်းကြာရွက်
ရေမတင်သလို ခဏတွင်း ကြေပျက်သွားသည်။

“ဒါ ဘယ်လဲ”

သူ့ဘေးမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သော ချိုမြဲမှုကို မေးလိုက်

သည်။

“ပြန်မယ်လေ”

“နင့်အဖေ လာဦးမှာဆို ခုတောင် ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ။

အဲဒါတည်း စောင့်သွားပါလား”

“နိုး”

“အိမ်လည်း ရောက်အောင်ပြန်ဦး”

“အံ့မာ ... ကောင်စုတ်”

ထိုင်နေသော သံလွင်ရဲ့ပခုံးကို (၂) ချက်လောက် နာအောင် ထုလိုက်သည်။

ချိုမြိမ် ပြန်သွားသည်အထိ သူ မထခြင်သေး။ စောစောထိုင်နေသည့်နေရာမှာ ထိုင်နေဆဲ။

အတွေးတွေကတော့ ချွမ်းယုတ်နတ်လျက်။

“မင်းက ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ခွေးပဲ”

ဟုပြောခံရသည်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို ထု

ပပကြီး ဖော်ကားခံလိုက်ရခြင်းရယ်ပါ။

ကိုယ့်ရဲ့ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းနှင့်ဆိုလျှင် လူသတ်မှုမဖြစ်

ရိုက်ပွဲ ချိန်းပွဲ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

သို့သော် -

ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အရင်ဆုံး ထိုသူအား ရန်တွေ့မည်

သူ မဟုတ်ဘဲ ချိုမြိမ် ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

ဥပမာ -

ချိုမြိမ်ရဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်က သူ့ကို မကျေနပ်

နှစ်လှုပ်လျှင် သူက စိတ်ဆုံးလွှားထက် ချိုမြိမ်က အရင်ဆုံး ထိုသူအား ခြားပြီး အဆက်ဖြတ်တာပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့မှာ အခက်တွေ့ရတဲ့ကိစ္စတွေက အများကြီး။

နှစ်နှစ်လျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ချိုမြိမ် သူ့ကောင်လေးတွေနှင့် သွားအတူလျှင် မလိုက်ချင်။

မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်သော်လည်း ချိုမြိမ်က သူ့ကို အကျပ်ကိုင်သည်။

“နင်မလိုက်ရင် ငါမသွားဘူး”

ဆိုတော့ သမီးရည်းစား (၂) ယောက်ကြားမှာ ကိုယ်က အာခြစ်သွားမည်နည်း။

“ချိုမြိမ် ပြန်သွားပြီလား”

“ပြန်သွားပြီ မေမေ”

မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်သွားချိန် မေမေက မေးခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေက ကြောင်အိမ်အတွင်း ချက်ပြီးသား ဟင်းခွက်တွေ

ညှပ်နေရင်းမှ -

“ထိုင်ဦး”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မေမေ”

“ဘာမှလုပ်ပေးစရာမရှိဘူး ပြောစရာရှိလို့”

ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောစရာရှိသလိုဟော့ ထူးဆန်းသွားသည်။

သားအမိအချင်းချင်းပဲ ပြောစရာရှိလျှင် ဘာပြောချင်လို့ဆိုလျှင် အလုပ်လုပ်နေရင်း ပြော၍ရသည်ကိုစွဲကို ထိုင်ဦးဟုဆိုတော့ မထူးဆန်းဘဲ နေမလား။

မေမေက ထမင်းစားပွဲပိုင်းက ခုံတွင် မေမေ့ဘက်လှည့်တစ်ဖက်တစ်စောင်းထိုင်နေသော သူ့ဘေးကခုံတွင် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်စေရန် တစောင်းထိုင်ကာ -

“တခြားမဟုတ်ဘူး။ ချိုမြမြကိစ္စပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“မင်းတို့ မငယ်တော့ဘူး ဖိုးလပြည့်”

အင်း လာပြန်ပြီ။

ချိုမြမြရဲ့ အဖေကလည်း မငယ်တော့ဘူးဆိုပြီး စကားဦးသလိုကား ယောက်ျားပေးစားဖို့ ပြင်ခဲ့သည်။

“မေမေ သား အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးနော်”

“ဟဲ့... မေမေက ဘာပြောသေးလို့လဲ”

ပြောနေသည့်စကားနှင့် ဦးတည်ချက်လွဲသွားသဖြင့် မေမေ့ဘက်တော် ငေါက်စက်စက်မေးသည်။

သူ ဟီးခနဲရယ်ကာ -

“သိဘူးလေ၊ မငယ်တော့ဘူးဆိုပြီး မိန်းမတွေ ဘာတွေ စားနေမှာစိုးလို့”

“ပေးစားမနေဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်ယူ ကိုယ်ဖြစ်တာကိုယ်ခံပဲ။ မင်းတို့ကို ပညာသင်ပေးထားတာ။ ဘယ်သူကကောင်းလဲ။ ဘယ်သူက မကောင်းလဲ ကိုယ့်ဦးနှောက်နဲ့ ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ကိုယ်။ တော်ကြာ အမေပေးစားတဲ့ ချွေးမဆိုပြီး ထစ်ခနဲရှိ အိမ်မှာ ဘာတိုင်တော့မှာ နားမခံနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူက မကောင်းလဲ ကိုယ့်ဦးနှောက်နဲ့ ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ကိုယ်။ တော်ကြာ အမေပေးစားတဲ့ ချွေးမဆိုပြီး ထစ်ခနဲရှိ အိမ်မှာ ဘာတိုင်တော့မှာ နားမခံနိုင်ဘူး”

“ဪ... ဘယ်သူက အဲဒီလိုလုပ်မှာလဲ မေမေရဲ့”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ ပြောချင်တာတွေ လွဲကုန်ပြီ”

“မေမေ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒီစကား မင်းရဲ့အဖေရေ့မှာ မပြောချင်ဘူး”

“ဗျာ”

မေမေ့စကားက ထူးဆန်းနေသည်။

“မင်းအဖေက ချိုမြမြကို အပြစ်မြင်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလေ။

မလည်း အပြစ်တော့မမြင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သားနဲ့ပတ်သက်

တော့ အပြစ်မြင်သင့်ရင် မြင်ရမှာပဲ”

“မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

လိုရင်းမရောက်သေးပေမယ့် မေမေ တစ်ခုခုကို ဆိုလိုတာကိုတော့ မိပ်မိပ်ပြီ။ သူနှင့်ချိုမြဲမြဲရဲ့ ခင်မင်မှုကို မေမေ မလိုဘူးလား။

မေမေ့ရဲ့မျက်နှာက အထူးလေးနက်တည်ငြိမ်နေသည်။ မျက်နှာကို သေချာကြည့်ကာ -

“မေမေ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာ အများကြီးပဲ။ ကောင်လေးတွေနဲ့ သွားတွေ့တိုင်း သားက ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါနေတာ အကြောင်းတွေ၊ သူ့ကောင်လေးတွေက သားကို ရန်လာတွေ့ အကြောင်းတွေ”

“မေမေ”

“နေဦး... ဖိုးလပြည့်။ မေမေ့ရဲ့စကားမဆုံးသေးဘူး။ သူ့ရဲ့အိမ်သားတွေရဲ့ အိမ်မှာခေါ်တဲ့နာမည်က ‘ဖိုးလပြည့်’ ဖြစ်သည်။

မေမေက စကားဖြတ်ပြောမည်ပြင်သောသူ့ကို လက်တင်ပြသည်။

“သား အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ။ ရောရင်ပေါတယ်၊ လိုလို့ကူညီပေးရတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ နေရာတကာ သားလိုက်ဖြေရှင်းပေးနေရအောင် သားက လူမိုက်လား”

“မေမေရာ အဲဒီလိုမထင်ပါနဲ့ ချိုမြဲမြဲက သားကို အသုံးချနေတာမဟုတ်ပါဘူး”

“တော်စမ်း၊ ဘာလို့ အတွန့်တက်နေရတာလဲ ဖိုးလပြည့်။ မင်းက မိန်းမတွေရဲ့အကြောင်း ဘာသိလို့လဲ။ ရှေ့လျှောက် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ။ လူရှေ့ သူရှေ့မှာ မေမေ ဘာမှ မပြောချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မင်းရဲ့အဖေရှေ့မှာ နောက်ပြီး ရည်းစားတွေထည်လဲတဲ့ နေတဲ့ ချိုမြဲမြဲကို မေမေ မျက်စိစပါးမွှေးစူးတယ်။ ဒါပဲ မင်းအဖေ ထားနေပြီ သွားတော့”

မေမေက ပြောချင်တာပြောပြီး လုပ်စရာရှိတာ ထလုပ်နေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ဖေဖေ့ရဲ့အရိပ်အယောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး အမေ့ကို ဘာတွေကပ်ချွဲနေတာလဲ မေ့”

“ဘာမှမခွဲပါဘူး ဖေဖေ”

ဖေဖေနှင့်မေမေ စကားပြောနေစဉ် သူ အပေါ်ထပ်သို့ လေးတန်စွာ တက်လာခဲ့သည်။

ချိုမြဲမြဲအပေါ် သူ နားလည်နိုင်ပေမယ့် မေမေ နားမလည်တာလည်း အပြစ်တော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ချိုမြဲမြဲအပေါ် အမေအပြစ်မြင်နေတာမျိုးတော့ သူ လက်မခံချင်။

မေမေကတော့ ချိုမြမြနှင့် အသွားအလာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ ဝမ်းနစ်ပေးခဲ့သည်။ သူက ချိုမြမြနှင့် မခေါ်ရ၊ မပြောရလျှင် မနေတတ်။ မည်သို့ လျှောက်လဲချက်ပေးရမည်နည်း။

အခန်း (၁၂)

“လျှောက်လဲချက်တွေ ဘာတွေ မပေးခဲ့တော့ တူမလေ။ ခဏဆိုရင်လည်း ခဏတော့ လိုက်သွားလိုက်။ သူ စိတ်ကျေနပ်အောင်”

“ကြီးမေကလည်း”

“ကြီးမေက မလဲနဲ့။ မဟုတ်ရင် ညည်းလေးအဖေက ကျုပ်ကလဲ ညည်းလေးကို မဝာရာအလိုလိုက်ထားသလိုနဲ့ ပြောလိုက်ရင် ကျုပ်အလွန်”

ကြီးမေက ဖေဖေကို မကျေနပ်သည်နှင့် ချိုမြမြကို ရွဲတဲ့တဲ့ ပြောလေသည်။

ကြီးမေနှင့်ဖေဖေ ကတောက်ကဆဖြစ်ကြရသည်။ အကြောင်းမဟုတ်။ ချိုမြမြက ကြားထဲမှ အဆစ်ပါရသည်။

“သမီးကို ဒီတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး လွှတ်မထားနိုင်တော့ဘူး။ ဒီအရွယ်ထိ လူလူသူသူဖြစ်အောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ မမကြီးကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ချိုမြမြအရွယ်က ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့မှာ နေသာလို့နေရတယ်။ သူ့များတွေကြည့်လိုက် အရွယ်ဆို ဝန်ထမ်းဆိုရင်လည်း ဝန်ထမ်းအလျောက် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်ပိုင်အလုပ်နဲ့ အောင်မြင်နေကြပြီ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ သူ အလုပ်မလုပ်လို့ဆိုပြီး ငါ ရိုက်မောင်စရာမလိုဘူး။ ငါ့ရဲ့ဆိုင်လေးမှာ သူ ဝင်လုပ်လို့ရနေတာပဲ။ ပြီးမှ ငါပိုင်သမျှ သူပဲရမှာ”

“အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ မမကြီးရယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော် ပြောတာကို လက်ခံပေးပါ။ မမကြီးရဲ့တူမကို သာမန်ဈေးသည်ဘဝ လျှောက်လှမ်းသွားတာကိုပဲ မမကြီးမြင်ချင်လား။ မမကြီးပေးမယ့် မီးခြစ်ဆံခွံလောက် အမွေကိုပြောမနေနဲ့။ အမွေဆိုတာ စံထိုက်စံရတာ၊ စားထိုက်မှ စားရတာ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သမီးကို ဒီဝေလေလေနဲ့ အချိန်မကုန်စေချင်ဘူး။ သူ့မှာ ဝေလေလေလုပ်

နိုင်တွေ ရှိနေလို့ ရည်းစားထားဖို့ အချိန်ရနေတာ”
“ဒီတော့”

စိတ်ပါဝင်စားလာသလိုနှင့် မေးခြင်းကြောင့် ဦးမင်းချို အားနည်းနည်းတက်လာသည်။

တစ်ခုခုဆိုလျှင် ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်တော်ကတော်ဆိုသလို သမီးက ဖြစ်ရသည်မရှိ၊ မမကြီးက ထထအော်တတ်ပြီး ပြောတတ်လို့ လန့်နေရသည်။

“ဟိုမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေပါလို့တော့ မမကြီးကို ကျွန်တော် ပြောရက်ဘူး။ ကျန်တာတော့ မမကြီးနဲ့ သမီးလေး ညှိကြပါ”

ဆို၍ သူ့အဖေပြောပြသည်များကို တစ်ခုမကျန် ပြန်လည်အောက်သည်ချခြင်းရယ်ပါ။

“ရန်ကုန်မှာ ချိုမြမြက သင်တန်းတက်ရမယ် ဟုတ်လား။ အလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျောင်းလည်းပြီးနေပြီ၊ နောက်ထပ် စာလည်း တွက်ချင်တော့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် သမီး အခု ဘာလုပ်မလဲ”
“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျောင်းပြီးပြီဆိုရင် သမီးမှာ အခု ဘာလုပ်ဖို့ ဆန္ဒရှိလဲ”

“ကြီးမေဆိုင်မှာ သမီးကူနေတာပဲ။ နောက်ထပ် ဘာလုပ်
လိုသေးလို့လဲ”

“ကြီးမေဆိုင်မှာ ကူတာက သမီးဘဝကို တိုးတက် ပြောင်း
သွားစေမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့လေ ကြီးမေ တူမလေးအတွက်
ရည်မှန်းချက်တွေ အများကြီးထားခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ပေါ့ပေါ့
ပဲ ကြိုးစားခဲ့တယ်”

ကြီးမေဘက်က ချိုမြမြအပေါ်တစ်ခါမှ အပြစ်မမြင်ပဲ ယခု
ပြစ်တင်စကားတွေဆိုလာတော့လည်း ချိုမြမြ အနေခက်မိသည်။

“သမီး ကြီးမေနဲ့ ခွဲမသွားချင်ဘူး”

“ခဏပဲ တူမလေးရယ်။ မဟုတ်ရင် ကြီးမေဘက်က မသွား
နဲ့လို့ တစ်ချက်တားကြည့်။ သမီး ဒီကနေ တစ်လက်မမှခွာမှာမဟုတ်
တာ ကြီးမေသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးမေကို ကိုယ်ချင်းမစာတတ်
အပျိုကြီးဖြစ်ရတာဆိုတဲ့ ခန့်ခဲစကားမျိုးကိုတော့ ကြီးမေ အပြော
နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ သမီးအဖေလည်း သမီးနဲ့ နေချင်ရှာမှာပဲလေ”

ဖေဖေကိုယ်တိုင်က ချိုမြမြ ရည်းစားများသည်ကိစ္စကို အမြဲ
ကြည့်လင်ပုံမရ။

“ခေတ်က ပျက်နေပြီ တစ်ခုခုဆို ဖြစ်လိုက်ရင် ဆိုးဆိုးရွား
ရွားချည်းပဲ။ အဲဒီ ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေထဲမှာ ဖေဖေသမီးလေး

မေချင်ဘူး”

သင်တန်းတက်ရမှာ ရန်ကုန်လိုက်ရမှာကို သိပ်ပြီး စိတ်မပါ
သော်လည်း ဖေဖေ ပါးစပ်ပိတ်လျှင် ပြီးရောဆိုသည့်ဟန်နှင့် ခေါင်း
ညိတ်လိုက်သည်။

မြန်းဒိုင်းကြီးသွားဖို့ လာဖို့ ပြင်လိုက်ရတော့ ‘သံလွင်’ဆို
သွားနိုင်။

ဖုန်းဆက်၍ သံလွင်အိမ်ဘက် ခဏလာဦးဟု ခေါ်သော်
လည်း ဖုန်းကဝင်သည်။ ကိုင်မည့်သူမရှိ။

Miss called မြင်လျှင် သံလွင် ပြန်ခေါ်မှာပဲဟု အောက်မေ့
သော်လည်း တစ်နေ့သာကုန်သွားသည် ဖုန်းကဖြင့်ပြန်မခေါ်။

သံလွင်နှင့် တစ်ရက် (၁) ခါလောက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တွေ့နေ
အဆိုတော့ မတွေ့ရသည့်အခါ စိတ်လည်းတိုသည်။ ဒေါသလည်း
ဖြစ်သည်။ ဘာကိုမှန်းမသိ အလိုမကျ။

အရေးထဲ စိုးရာဇာက ဖုန်းဆက်လာသေးသည်။

“ချိုမြနဲ့ (၂) ယောက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်”

“ချိုမြမြ မအားဘူး”

“ဟာ ချိုမြရော ... ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုတော့ မညှင်းဆဲပါနဲ့။
သိနဲ့တော့ မအားဘူးပေါ့။ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ကျတော့”

“စိုးရာဇာ”

ဟိုတစ်ယောက်နဲ့တဲ့။

သံလွင်နဲ့သူ့မှာ နှိုင်းယှဉ်စရာ ဘာအကြောင်းတရားတွေ ရှိလို့လဲ။ နှိုင်းယှဉ်ရအောင် တူလို့လား။ တန်လို့လား။ မေးလိုက်လျှင်တော့ နာဦးမည်။

စိတ်က ထောင်းခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

ခပ်လျော့လျော့ကိုင်ထားသော ဖုန်းကို လက်နှင့်တင်ကာ အောင်ဆုပ်ပြီး -

“ဒီမှာ စိုးရာဇာ ... သံလွင်နဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်လိုနေရာ ဘယ်လိုအနေအထားမှာတွေ့တွေ့ ရှင့်မှာ ပြောခွင့်မရှိဘူး။ အသေသာကြီး”

“အနေသာကြီး ဟုတ်လား။ ဘာမှပြောခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ ချိုမြနဲ့ကိုယ်က ဘာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတာ မမေးနဲ့။ အရင်တုန်းက ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာညာညာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ခု ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

“ချိုမြ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ဂျောက်”

အေးစက်စက်ပြောပြီး ချိုမြမြဖုန်းကို အသံမြည်အောင် ခြိတ်ခတ်သည်။ ချက်ချင်း ဖုန်းကမြည်လာသဖြင့် ကောက်ကိုင်လိုက်

သည်။

စိုးရာဇာထံမှပဲမို့ ပြဿနာကို အပြတ်ရှင်းဖို့ရာ -

“ဘာလဲ”

“ချိုမြ အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ်တော့ အနိုင်ပိုင်သွားလို့ မရ ကိုယ်ဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ်ပိုင်သင့်တယ်လို့ ထင်တဲ့အရာကို အသံလိုအခက်အခဲ အတားအဆီးရှိရှိ ရအောင်ယူတတ်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်စမ်းပါ”

“ကျွန်မက သဘောပေါက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်က သဘောပေါက်ရမှာ ကိုစိုးရာဇာ။ ရှင်ပိုင်ချင်တိုင်း ပိုင်ရအောင် ကျွန်မက ခက်ပဲပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး”

ပထမဦးဆုံးအနေနှင့် ရည်းစားထားခြင်းအပေါ်မှာ စိတ်ကုန် နှစ်သက်သည်။

ယောက်ျားတွေ၊ ယောက်ျားတွေ။ တော်တော်တရားကျဖို့ ကောင်းပါလား။ သူတို့က ထားခဲ့ရလျှင်ကောင်သည်။

သူများက ထားခဲ့မှာကိုတော့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်အောင် အေးတတ်ကြသည်။

ရည်းစားထားတာက လက်ထပ်ဖို့မဟုတ်ကြောင်း သူတို့
သိလျှင်ကောင်းမည်။ အခုခေတ်မှာ ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး
(၂) ယောက်တွဲမိသည်နှင့် လက်ထပ်ကြမယ့်ချစ်သူတွေလို တစ်ထပ်
သတ်မှတ်လို့မရတော့တာ ခေတ်လူငယ်ဖြစ်သည့် သူက မသိဘူးလား
ဒီလိုပဲ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးအကြောင်းသိအောင်
တွဲကြည့်ကြသည်။ ရှေ့ဆက်လို့ရလျှင် ရှေ့ဆက်မည်။ ရှေ့ဆက်
မရလျှင် အချိန်မရွေး နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ရသည့်အခြေအနေမှာ ထို
လက်ထပ်ရမယ်၊ ငါကလွဲရင် အခြား ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်ရဘူး
ပြောတာက လွန်လွန်းသည်။

“မင်းအခုပြောနေတာက မင်းနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ဇာတ်လမ်း”
“ပြတ်ပြီလို့ပြောနေတာလေ”
စိုးရာဇာတ်မှ ခဏတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ -
“ဆောရီးပဲ”
“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ်က မင်း အရင်တုန်းက ထားခဲ့တဲ့ ကောင်တွေ
ဘာမှမဆိုဘူး သံဇင်ချိုမြိန်။ ကိုယ်က ထားခဲ့ရတာမျိုးပဲ ရှိတာ
ကိုယ်ကထားခဲ့ခံရတာမျိုး ကိုယ့်ရဲ့ရာဇဝင်မှာ ဘယ်တော့မှ မရှိ
ဘူး။ မင်း ကိုယ့်လက်အောက်ကနေ ဘယ်တော့မှ ရုန်းထွက်

“သိဘူး”

“ဆုတောင်းလေ ဆုတောင်းပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ဖုန်းခေါ်လို့မရအောင် စက်ပိတ်ပစ်လိုက်

သည်။

သံလွင် ပြန်ခေါ်နေလျှင်ကောဟု တွေးမိပေမယ့် ဖုန်းခေါ်မရ
အိမ်လာလိမ့်မည်ဟု ပြန်တွေးလိုက်သည်။

“ယောက်ျားတွေကို နင် ဘာမှတ်နေလဲ ချိုမြိန်ရား၊ မီးနဲ့
စားရင် ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခရောက်မှာဆိုတာ နင်တွေးထားစမ်းပါ။
ယောက်ျားလေးတွေကို ဘယ်တော့မှ လျှော့မတွက်နဲ့”

ဟု သံလွင်ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားကို ဒီနေ့မှ နားဝင်တော့
ရည်းစားထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတိထား ရှောင်ကြဉ်ရ
မည်ဟုသော အသိတရားလေးရလိုက်သည်။

မြင့်မြင့် ★ တပေ

31, ထန်းတပင်အနောက်လမ်း။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လှိုင်းတန်း၊ တမာရွတ်

အခန်း (၁၃)

မေမေ ခိုင်းထားသည့်အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သူ လာ

(၂) ညအိပ်လိုက်ရသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ လောလောနှင့်သွားလိုက်ရသဖြင့် ဖုန်းက
ကျန်ခဲ့သည်။

ချိုမြမြကိုလည်း ဘာမှမပြောခဲ့ရ။ သူမ ယခုကိုင်သော
နံပါတ်ကိုလည်း တိတိကျကျ အလွတ်မရသေးသဖြင့် ဖုန်းကထ
ဆက်၍မရ။

အိမ်ကိုတော့ ချိုမြမြ လာသေးလားလို့ လှမ်းမေးသည့်

မလာဘူးပဲ ဖြေသံကြားတော့ နေစိန်လိုက်တာဆိုပြီး စိတ်

ကွက်မိသည်။

ဖုန်းကော ဆက်သေးလားဆိုတော့ မေမေက -

“ဖုန်းသံလာတာတွေတွေ့တယ်။ မင်းက password ခံထား
တာ့ မေမေက ဘယ်သူဆက်လဲ၊ မဆက်ဘူးလဲ ဘယ်သိပါ့မလဲ။
ဆက်ရက်ထဲကို ဖုန်းမဆက်ရတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ သိပ်အကဲခိုမနေနဲ့။
မေမေကြည့်လို့မရတော့ဘူးနော် ဖိုးလပြည့်”

မေမေက ကျိန်းမောင်းသလို ပြောတော့ သူ့မှာ နောက်ထပ်
အသံလည်း ထပ်မမေးခဲ့တော့ပေ။

အလုပ်ကိစ္စတွေပြီးလို့ မိတ္တီလာဆင်းခဲ့တော့မှ ချိုမြမြဆက်
သားသော ဖုန်း miss called တွေက တဒီးဒီးနှင့် ဝင်လာသည်။

“မေမေ သား ချိုမြမြတို့အိမ်ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အခုပဲရောက်တယ်၊ အခုပဲ အခစားဝင်မယ် ဟုတ်လား”

“မေမေကလည်း”

မကျေနပ်သလို ပြောသော မေမေ့ကို မျက်နှာချိုသွေးရယ်ပြ
ဆိုင်ကယ်နှင့် ချိုမြမြတို့အိမ်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

ချိုမြမြတော့ ဖုန်းပြန်မခေါ်လို့ သူ့ကို ဘယ်လောက်တောင်
အသံဖြစ်နေမလဲ။

ချိုမြမြ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လျှင် တော်ရုံနှင့်မပြေတတ်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ချိုမြမြ စိတ်ဆိုးလျှင် မနေတတ်ပေ။

“ချိုမြမြ”

“-----”

“ဝေး ချိုမြမြ”

“ဪ သားသံလွင်... ပျောက်နေပါလား။ ဘာလဲ... ချိုမြမြနဲ့ စိတ်ကောက်ထားကြတာလား”

ညှို့ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ကြီးမေက လှမ်းမေးသည် အကြည့်တွေက ဟိုဟိုဒီဒီရောက်ရင်း - -

“မကောက်ပါဘူး ကြီးမေရယ်။ မေမေရဲ့အလုပ်ကို လားရှိုး ကို သွားပေးနေတာ၊ ချိုမြမြကိုတောင် ပြောမသွားရဘူး အရေးထဲ ဖုန်းကလည်း မေ့ကျန်နေခဲ့တာလေ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ချိုမြမြကော၊ သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်နေပြီထင်တယ်”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ကြီးမေရဲ့မျက်နှာ အနေအထား ပြောင်းသွားကာ -

“သား မသိဘူးလား”

“ဗျာ”

“ဒီနေ့ပဲ ချိုမြမြ သူ့အဖေနဲ့ ရန်ကုန်ကိုလိုက်သွားတာလေ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အစကတော့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး။ သူ့အဖေက ခါးခါးပု ကောက်ခါငင်ခါနဲ့ ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းလေး ဘာလေး ဆက်ရင်း လိုက်လည်ဆိုတာနဲ့ ပါသွားတာ”

“အဲ အဲဒါ တကယ်လား ကြီးမေ၊ ချိုမြမြ ကျွန်တော့်ကို မှာ မမှာသွားဘူးလား”

အလောတကြီး မေးမိသည်။

လက်မှာပတ်ထားသောနာရီကို အလောတကြီးကြည့်မှ ဖုန်းပါ မှာမှန်း သတိရသည်။ ကားကတော့ ထွက်ခါနီးပြီ။

“ဘာမှမမှာသွားဘူး၊ သူတို့ (---) ကားနဲ့ သွားကြတာ”

“---”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ် ဆိုတဲ့ ကြီးမေ”

“အေး အေး”

ကြီးမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးနေစဉ် ကြီးမေ ဆိုင်ကယ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းဆိုလား။ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးဆိုတာ ကား မသဲမကွဲကြားရသည်။

စိတ်ကတော့ ချိုမြေ့ထဲမှာ ရောက်နေသည်။ ချိုမြေ့ ဘာ
သူ့ကို ဖုန်းတွေခေါ်တာလဲဆိုတာကိုလည်း ခုမှ သိရတော့သည်။
သူ့စိတ်ထဲ ချိုမြေ့နှင့် ခုချက်ချင်းမတွေ့ရလျှင် မဖြစ်မ
သလို ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းမောင်းမိတော့သည်။

ဘုရား ဘုရား။

ကားမထွက်သေးပါစေနင့်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ စိတ်ထဲ စိုးထိတ်နေမိသည်။ ဖုန်း
သွားလေရာ မကိုင်တတ်သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ခုချိန်မှာ
တိုသည်။

လူနှင့်ဖုန်း အမြဲတမ်း တခြားစီဖြစ်နေ၍ ချိုမြေ့ကတော့

“ဖုန်းဝယ်ထားပြီး ဖုန်းမကိုင်တဲ့နင့်ကိုလည်း အံ့ဩတာ

အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆို ဖုန်းအနားမှာမရှိလို့ ဘယ်သူ့ကို
ခေါ်ခိုင်းရမယ်မသိ။ ပြီးတော့ အဲဒီလို ဖုန်းတခြား လူတခြားဖြစ်နေ
လူတွေကို ငါ ဖုန်းမဆက်ချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် နင် miss call
တွေရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မခေါ်တတ်ဘူး”

ဟု မကျေမနပ် ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ယခုလည်း ဖုန်းခေါ်မရ၍ ဘယ်လောက်ထိတောင် သူ
မေတ္တာပို့သွားသည်မသိ။

ကားဂိတ်ထဲသို့ရောက်တော့ သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ခဲလေ
သဲရေကျဖြစ်ရတော့သည်။

“ကားထွက်တာ နာရီဝက်လောက် ရှိရောပေါ့”

ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ရသူလို သူ မောပန်းသွား

ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဘေးတတ်တော့။ ခု မတွေ့တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ အိမ်ရောက်လျှင်
ကောက်ဆက်လိုက်လို့ ရတာပဲ။

ဖုန်းဆက်ဆက်ချင်း သူ့ကိုစိတ်ဆိုးလက်စနှင့်မို့ မကိုင်လျှင်
နောက် သူမကသာ စိတ်ဆိုးပြေသွားလျှင် ပြန်ခေါ်မည်ပဲ။

ဘာလို့ ခုလောက်ထိ ပြေးလိုက်လာစရာလိုသနည်း ‘သံလွင်
ကိုယ့်ရဲ့စိတ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ခံစားချက်ကိုတောင် ပြန်မစမ်းစစ်တတ်တော့

ဒီလို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်တာ (၂) ခါ

မေမေက ချိုမြေ့နှင့် အသွားအလာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဟု
တုန်းက တစ်ခါ။ ယခု ချိုမြေ့ကိုမတွေ့သောကြောင့် တစ်ခါ။

ရှိပြီ။

ယခင်တုန်းက နေ့စဉ် အနည်းဆုံး (၁) ခေါက်လောက် မြင်တွေ့နေရတော့ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို သေချာ သရုပ်မခွဲတတ်

ယခုကျတော့ တွေ့ချင်သည့်မျက်နှာကို မတွေ့မြင်ရဘူး။ အခါ စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှန်းမသိ။ ရင်ဘတ်ထဲကနာတာလို ဟာတာလိုလို။

ဆိုင်ကယ်မောင်းသာ လာရသည်။ စိတ်နှင့်လူက မကပ် ခုချိန်မှာ အိမ်ကို အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် ပန်းကန်လုံးစီးပြီး ချော ချင်သည်။ လူချင်းမတွေ့ရတော့တာမို့ ဖုန်းလေးတော့ ပြောခွင့်ချ သည်။

မကြာခင် ချိုမြမြတို့ ဖုန်းလိုင်းမမိတော့သည့်နေရာရောက် လျှင် သူ့ရဲ့ခံစားချက်တွေ ပို၍ဆိုးမည်။

“ဟာ”

“ဝူး ဝရော”

“ဒုန်း”

“ကျို”

“အား”

စိတ်လောလောနှင့် ဆိုင်ကယ်ကို တအားမောင်းလာတဲ့ ရှေ့လမ်းချိုးမှာ အရှိန်နှင့် ကားတစ်စီးထွက်လာတာ မြင်သည်။

ဘရိတ်ကို ညှစ်သော်လည်း အရှိန်ပြင်းလွန်းသဖြင့် ကားနှင့် ဆိုင်ကယ် ပစ်စလက်ခတ် တိုက်သွားလေသည်။

ဘေးတစ်စောင်းအရှိန်နှင့် လျောတိုက်လဲသွားသော ဆိုင်ကယ်နှင့်အတူ လူလည်း တရွတ်တိုက် လျောပါသွားကာ နာကျင်မှု တွေနှင့်အတူ။

အခန်း (၁၄)

ရန်ကုန်သို့ရောက်သည်အထိ စိတ်က မကြည်လင်။ ရန်ကုန်လည်း ပြန်မဆက်၊ လူလည်းရောက်မလာသည့် သံလွင်ကို စိတ်လည်း ဆိုးသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်သည်။

တဖြေးဖြေးကျတော့ ဝမ်းနည်းလာသည်။ သူ သံလွင်ချိုမြိန်အပေါ် ခုလို တစ်ခါမှ မပြုမူဖူးခဲ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဥပေက္ခာအတွက် ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နာကျင်ရတာ ဒါ ပထမဆုံး။

သူများတွေအပေါ် ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည့်အတွက် သူမ ဝဋ်ပေးလည်ခဲ့တာလား။

ဖေဖေအိမ်သို့ရောက်နေပေမယ့် စိတ်က ပိတ္တီလာသလို

ရောက်နေသည်။

ဖေဖေရဲ့ဇနီး ဒေါ်သွယ်သွယ်စိုးနှင့် ချိုမြိန်ရဲ့ကြားတွင် ချစ်ဦး မုန်းခြင်း ဘာမှမရှိ။

တစ်နှစ်တစ်ခေါက်နှင့် ဖေဖေ ပိတ္တီလာသို့ အတုံ့လာတတ်သည့် မျက်မှန်းတန်းနေသော်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်၍မရချေ။

ယခုလည်း ရောက်ရောက်ချင်း သူတက်က ဖော်ဖော်ရွေရွေအောင်ဆံသလောက် ချိုမြိန်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီအိမ်သို့ ခေတ္တလာသည့် ဧည့်သည်လို သဘောထားမိသည်။

“သမီးပါလာမယ်လို့ သွားတုန်းက မပြောတူးလေ။ လာခါနီးမှ ဖုန်းဆက်လို့ အန်တီလည်း အလောတကြီး ပြင်လိုက်ရတာ။ ဧည့်သည် ... ကြည့်လေ၊ အဆင်မပြေတာရှိရင် အန်တီကိုပြောပေါ့”

တော်သေးတယ်၊ အလိုက်တသိနှင့် အန်တီဟုသုံးသွားခဲ့၍၊ ကိုယ်သူ မေမေကဟု သုံးလျှင် ပြောဖို့စုဆောင်းထားသော ချိုမြိန်အတွက် အကုသိုလ်ကင်းသွားသည်ပေါ့။

အိမ်ခန်းကတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်သည်။ ချိုမြိန် ကြိုက်သည့် ပန်းခရမ်းပြာအပွင့်လေးတွေပါသည်။ အိမ်ရာခင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ရာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲကာ အမှတ်မရှိ သံလွင်ရဲ့

ဖုန်းကို ခေါ်မိပြန်သည်။

ဖုန်းက တတူတူမြည်ပြီး ခဏကြာတော့ လူကြီးမင်းခေါ်
သော ဖုန်းမှာ သတ်မှတ်ချိန်အတွင်း ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမရှိပါသဖြင့်
ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ပြန်လည်ခေါ်ဆိုပါရန် ဖြစ်နေသည်။

ချိုမြမြအပေါ် ဘယ်တော့မှ ထိုသို့မလုပ်ခဲ့သောကြောင့်
ကိစ္စကြီးကို ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲတွင် သဘောမကျချေ။

“သမီး”

“ဖေဖေ”

အိမ်ပေါက်ဝကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့် ချိုမြမြ
နေရာမှ ထထိုင်ကာ ထူးလိုက်သည်။

ဖေဖေ့ရဲ့မျက်နှာက သိပ်မကောင်းချေ။ ချိုမြမြ မျက်ရေ
ကုတ်သွားသည်။

“ခဏလာဦး”

ပုံမှန်မဟုတ်သည့်လေသံမှို ဖေဖေကို စူးစမ်းကြည့်ပြီး အိမ်
ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

“သမီးကြီးမေ ဖုန်းဆက်လာတယ်”

“ဟုတ်”

ရောက်မရောက်သိချင်၍ ဆက်တာဖြစ်နိုင်တာမို့ ချိုမြမြ
တော့သည်။

ခေါ်ညှိတ်စဉ် ဖေဖေက ဆက်ပြီး -

“မောင်သံလွင်ရဲ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ကား ဖျက်တိုက်မိပြီး ဆေးရုံ
ဆက်နေတယ်တဲ့”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒဏ်ရာက တော်တော်ပြင်းတယ်တဲ့။ ဖေဖေ
နဲ့ မိတ္တီလာကထွက်လာတဲ့နေ့ မနေ့က ဖြစ်တာတဲ့”

“ဖေဖေ”

ဖေဖေ့ရဲ့စကားတွေက ချိုမြမြရဲ့နားထဲသို့မရောက်။
သံလွင် ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်
မပျံ့ဆိုသောစကားကသာ နားထဲတွင် ထပ်ခါထပ်ခါ ကြားနေရ
သည်။

စိတ်နှင့်ကိုယ်က တစ်သားတည်း မဟုတ်တော့ဘဲ နားထဲ
ထဲတွင် လေတိုးသံတွေလို တစ်ဝီအသံတွေ ကြားနေရသည်။

“သမီး”

ဖေဖေ့ရဲ့ခေါ်သံကြားမှ အိပ်ခန်းတံခါးပေါက်ကို လက်တစ်
ဖက်နှင့် လှမ်းထိန်းလိုက်မိသည်။ လူက ယိုင်တိုင်တိုင်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုကဲ့မှ အသိစိတ်ကပ်ကာ မျက်ရည်များ ဖြိုက်ဖြိုက်ကျလေ
တော့သည်။

မေမေက ချိုမြမြရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို လှမ်းထိန်းပေးသည့် ချိုမြမြ ငိုနေရင်းမှ ဖေဖေ ခြေရင်းသို့ တအိအိကျသွားကာ -

“သမီးကို ဒီနေ့ ကားလက်မှတ်ဖြတ်ပေးနိုင်မလား ဖေဖေ”
“-----”

ဖေဖေထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလား။

“သံလွင်က သမီးအပေါ် အစစအရာရာ အနွံတစ်ခု သူငယ်ချင်းပါ။ သူ အခုလို သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေချိန်မှာ သမီး သူ့အနားမှာရှိချင်တယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး သမီးကို ကားလက်မှတ် ဖြတ်ပေးပါလား”

“သံလွင်က သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်သလို ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့သူ့အပဲလေ။ ဖေဖေက ဘာလို့ ခွင့်မပြုနိုင်စရာအကြောင်း ရှိလို့လဲ။ ဖေဖေမှာလည်း ခွင့်ရက်တွေကျန်သေးတာပဲ။ သမီး တစ်ယောက်တည်း ပြန်လွှတ်ရမှာ ဖေဖေစိတ်မချဘူး။ ဖေဖေလိုက်ခဲ့ပေးမယ်”

ဖေဖေက ပြောပြီးထွက်သွားသည်။

ပြီးမှ သတိရသလိုနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံပုံလေးထိုင်စဉ် ငိုနေသော ချိုမြမြကို -

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ ဘာမှ ကြီးကြီးမားမား

ဖြစ်လောက်ပါဘူး”

ဟု အားပေးသွားသည်။

ဒါပေမဲ့ သံလွင်နှင့်ခင်လာတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် ကာလမှာကလေးဆို ဆိုင်ကာယ်လဲလို့ဆိုသည့် စကား တစ်ခါမှ မကြားရဘဲ ထိုကြောင့် စိတ်ပူနေတာပါဟု ပြောလျှင် ဖေဖေက ပိုပြန်ပြီဟု လေးမလား။

သူမတို့ ရန်ကုန်တွင် ညမအိပ်ဘဲ ချက်ချင်း မိတ္ထီလာသို့ ကြွလာခဲ့ကြသည်။

ကားပေါ်တွင် တစ်လျှောက်လုံး ချိုမြမြက ဘုရားစာရွတ်နေသလို ဖေဖေကလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သားအဖ (၂) ယောက် စကားကောင်းကောင်းမပြောဖြစ်ကြ

သံလွင် သူမရဲ့ဖုန်းကို မကိုင်၍ ဖြစ်နေရသည့် ဒေါသတွေ နည်း ဘယ်သို့ လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်မသိ။

သံလွင် ချိုမြမြနှင့်ပတ်သက်လျှင် အစစအရာရာ သည်းခံ လွှတ်တတ်တာတွေကို တရေးရေး တွေးလေ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်ထွက် ဖြစ်နေတော့သည်။

တမင်အနိုင်ကျင့်ပြီး ရည်းစားနှင့်ချိန်းတွေ့သည့်နေရာသို့

“ရှင် ကျွန်မပြောနေတဲ့စကားရဲ့အနက်ကို မသိတာလား မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား ကိုမင်းချို”

“အေးအေး တိုးတိုးသာသာလုပ်ပါကွာ။ ဒါ ကိုယ့်အိမ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသတိရပါဦး။ ကိုမင်းချိုနဲ့သမီးကိုတော့ အာနာပိတယ်”

“လေးလေး”

ဖေဖေနှင့် သူမကို ပြန်စေချင်သလို ပြောလိုက်သော ဦးကျော်စင်ကြောင့် ချိုမြမြ ပိုလို့ ဝမ်းနည်းရသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

အခြေအနေတွေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောလဲသွားရသနည်း။

ချိုမြမြ လာလည်လျှင် သမီး သမီးနှင့် ပါးစပ်ဖျားက ဖေဖေသော သံလွင့်မိဘတွေရဲ့ပုံစံက ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ လေမုန်တိုင်းထန်ကာ စိမ်းကားသွားရသနည်း။

ဖြစ်လာသောအခြေအနေကို လက်မခံနိုင်စွာ မျက်ရည်တွေ ပြိုကျနေရင်း -

“ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လေးလေးတို့ ချိုမြမြအဖေ အခုလို ပြောင်းလဲသွားတာလဲတော့မသိဘူး”

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ချိုမြမြလည်း ခုချိန် မသိချင်သေးပါ။ ချိုမြမြသိချင်တာက သံလွင့်အခြေအနေ။ သံလွင့် သံလွင့်ဘာတွေ”

“ဒီမှာ သံစဉ်ချိုမြမြ၊ နင် ငါ လူစကားပြောနေတာ နားမည်ဘူးလား”

“မအေးအေး”

“တောက်”

ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို နင်ပဲငါဆ ပြောလိုက်သော မအေးအေးကို ကြည့်ပြီး ဦးမင်းချို မခံချို မခံသာ တောက်ခေါက်ပစ်လိုက်သည်။ မအေးအေး သမီးအပေါ် မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် ဝါဒကောက်ထိ ခါးခါးသည်းသည်း ဖြစ်သွားလဲမသိရ။ သို့သော် ကိုယ့်သမီးကို ခွေးမောင်းသလို မောင်းထုတ်နေတာကိုတော့ မခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ဘယ်လိုမှ မကြည့်နိုင်ပေ။

“သမီး လာခဲ့၊ အခုလာခဲ့”

“ဖေဖေ”

အခန်း (၁၅)

“ဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့လို့ ဟုတ်လား။ ချိုမြမြတို့နောက် သူလိုက်တာ လုံးဝမသိဘူး။ အဲဒါ တကယ်လား ကြီးမေ”

ချိုမြမြ ခရီးပန်းတဲ့ဒဏ်တွေကော စိတ်ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်တွေပါ လူက ယိုင်နဲ့နဲ့သာ ရှိတော့သည်။

ကြီးမေထံမှ ကြားလိုက်ရသောစကားများကြောင့် ဖြေမဆရာ နိုင်တော့ချေ။

သူနှင့်ကိုယ့်ချဲ့ကြားမှာ ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုအလွဲတွေ ဖန်တီးပစ်ခဲ့ရတာတဲ့လဲ။

ကိုယ်လည်း သူ့ကို တမ်းတတာချင်းအတူတူ ဘာကြော

သည်မှ အကြောင်းတရားကို မဖန်တီးနိုင်ရတာလဲ။

တကယ်ပဲ ချိုမြမြကပဲ အတ္တကြီးနေသူဖြစ်နေပြီလား။ ဘာကြောင့် သူ့မေမေက ချိုမြမြကို ခွေးမောင်းသလို ခါးခါးသီးသီး နှိပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့ရတာလဲ။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဘာကြောင့်လဲ။

မတွေ့ကြရသည့် လေးငါးရက်အတောအတွင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်တာလဲ။

ဖေဖေကလည်း အန်တီအေးရဲ့အပြုအမူကွေ့ကြောင့် နော်လေး ဒေါသဖြစ်နေသည်။

“သားသမီးအပူဖို့ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပေမယ့် ဘာလို့ မဆိုင်တဲ့ ဘော့သမီးကို မောင်းထုတ်ရတာလဲ။ မမကြီးတို့တွေ ဘာဖြစ်ထား သေးလဲ”

ဖေဖေက ကြီးမေကို လှမ်းမေးသည်။

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ။ ကလေးတွေလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကလေးတွေမဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ဘာထားသေးသိမ်ရတာလဲ”

“မောင်မင်းချိုရယ် ... မင်းကလည်း ဒီချိန်မှာ ဘာမှ

မဟုတ်တာကို စိတ်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ မောင်ကျော်ဇင်ရဲ့မျက်နှာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျော်ဇင်ရဲ့မျက်နှာ ရှိနေလို့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်လျော့ခဲ့တာ။ သမီး တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ဖေဖေပြန် အဲဒါ သမီးပြန်လိုက်ရမယ်”

“ဖေဖေ”

“တော်ပြီ ... ဘာမှထပ်ပြီး အထွန့်တက်မယ် မစဉ်းနဲ့”

ဖေဖေက သူ့မကို မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် အမိန့်ပေး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

“ကြီးမေ”

“သမီးရယ်”

ဆေးရုံမှာကတည်းက အူလိုက်သည်းလိုက် ငိုချင်နေခဲ့တဲ့ သူ့မို့ ကိုယ်အားကိုးရာလူတစ်ယောက်ကို တွေ့သောအခါ အားကိုး ရလိုရငြား ဝမ်းပန်းတကြီး ငိုမိသည်။

ကြီးမေက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငိုနှိုက်နေသော ချိုမြဲမြဲရဲ့ကျောကို ဖွဖွသပ်ကာ နှစ်သိမ့်နေသည်။

သူ့မက ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်သိမ့် ဖြေမဆည်နိုင်ပေ။ အန်တီမေ

ဖြစ်နေရတဲ့ဒေါသရဲ့အကြောင်းတရားကို အလုံးစုံမသိလျှင်တောင် ချစ်ဦးမေရဲ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ချိန်မှာဖြစ်တာမို့ ကိုယ့်အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့် အန်တီအေးကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်ပါ။

“အခုအခြေအနေက ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ဘာမှမသိခဲ့ရသေးဘူး ကြီးမေ”

ချိုမြဲမြဲ အငိုတိတ်အောင် စောင့်ပြီး ကြီးမေကမေးသည်။

ချိုမြဲမြဲ သုတ်မကုန်သည့် မျက်ရည်တွေကို ဖြစ်သလို ပွတ်ရင်း ပြေလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်မှ ဖခင်ဆင်းလာမလာကို တစ်ချက်

သမီးကြည့်ပြီး ကြီးမေနားနားသို့ကပ်ကာ -

“ကြီးမေ”

“ဟင်”

“သမီး သမီးလေ၊ ရန်ကုန်ပြန်မလိုက်သွားတော့ဘူး။ ကြီးမေ သေဖေကို ပြောပေးပါလားဟင်”

“သမီးရဲ့အဖေအကြောင်းလည်း သိလျက်သားနဲ့၊ နဂို ကတည်းက ကြီးမေကို အကောင်းမြင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခုဆို ပိုဆိုး တော့မှာပေါ့။ ကိုယ့်အဖေကိုလည်း အပြစ်တင်မနေနဲ့။ အခု သူ့

စိတ်တိုနေတုန်း ခဏလိုက်သွားလိုက်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ မနေချင်ပါ။ ပြန်လာတာ တစ်မျိုးပေါ့။ အခု ဒီမှာ ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကြောင့် မလိုက်သွား ဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးလေ”

ကြီးမေက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြနေတာသိလေ မယ့် ချိုမြမြ လက်မခံချင်တော့။

နဂိုကတည်းက သိပ်ပြီးလိုက်ချင်စိတ်ရှိခဲ့တာ မဟုတ်၍ ယခု ပို၍တောင် မလိုက်ချင်။

“ကဲ ကဲ ခဏနားဦး”

“သမီး သံလွင် ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ မသိရဘဲ စိတ်မအေးနိုင် ဘူး ကြီးမေရယ်”

“သိပ်ပြီး ကဲမနေနဲ့အေ ... အမြင်ကတ်လာပြီ။ တော်တော် ပေါ့”

ကြာလာတော့ ကြီးမေက အမြင်ကတ်လာပုံရသည်။ ချိုမြမြ ကို မဲ့ကာ ရွှဲကာ ပြော၍ ဘေးမှ ထသွားသည်။

ကဲတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။

ကိုယ်နှင့် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတကွ ပေါင်းသင်း လာခဲ့သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် သူမမှာလည်း စိတ်ပူခွန် ရှိသည်လေ။

အိပ်နေလျှင်လည်း အိပ်ပျော်မှာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သံလွင် နှင့် သူမ အပျော်တမ်း selfie ဆွဲထားသည့် ဗရုတ်သုတ်ခေတ်ပုံ လေးမတွဲကို ကြည့်မိပြန်သည်။

သံလွင်သည် ရုပ်မချောသော်လည်း ပျက်နာထားချို့ကာ နှုတ်ပျော်နေတတ်သည့် ကောင်လေးဖြစ်သည်။ အမှတ်အတေးလည်း မရှိဘဲ စိတ်ဆိုးခြင်းတွေကိုလည်း ရင်ထဲတွင် ကြာရှည်မွေးဖြူတတ်သော သူ မဟုတ်ပေ။

သံလွင်ဦးနှင့် သံဖဉ်ချိုမြမြ။

မွေးလခြားသော်လည်း မွေးနေ့ မွေးနံ တူညီသည့်သူတွေ ဖြစ်သည်။

အခြားသော မိန်းကလေးတွေအတွက် သံလွင်စိတ်သဘော ထား မည်သို့ရှိသလဲ မသိရပေမယ့် သူမနှင့် ဖတ်သက်လျှင်တော့ သံလွင်က အမြဲတမ်း ပေးဆပ်သူသက်သက်။

ချိုမြမြ မှန်မှန်မှားမှား ချိုမြမြရဲ့ဘက်က ဖြစ်သည်။ ချိုမြမြ တို့ယ်တိုင်ကကော ဘာထူးလို့လဲ။ ရည်းစားတွေ ထည်လဲထားခဲ့ပေ မယ့် ထိုရည်းစားတွေက ‘ဒီကောင်ကဘာလဲ’ ဆိုတဲ့ ငြိုငြင်မှုပြုလျှင် တီခနဲ အဆက်ဖြတ်ခဲ့တာတွေ၊ ကောင်လေးတွေနှင့် ချိန်းတွေ့လျှင် သံလွင်ပါမှ စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးနေခဲ့တာတွေ။

ဒီရဲ့အခွင့်အရေးပေါင်းများစွာကို သံလွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ သလို သံလွင်ဆီက သူ မရရှိထားတဲ့ အခွင့်အရေးများကို အခြားသော မိန်းကလေးတွေ ထပ်မရနိုင်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့ဘာသာ စိတ်ဆိုးလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ဆိုးလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ခေါ်ကြလျှင် ဘယ်သူ့အရင်စခေါ်လိုက်မိမှန်းမသိ။

ပြီးလျှင် ဘာမှ စိတ်မှတ်မထားကြ။ ရန်ဖြစ်သည့်အခါ ခြံသည်။ စကားများသည့်အခါ စကားများသည်။

သူက ငါ့ကို ဒီလိုပြောတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ငါကလည်း ဒီလိုပြောလိုက်မယ်ဆိုသောစိတ်မျိုးလည်း မရှိခဲ့ကြပါ။

သို့သော် သံလွင်မိခင် အန်တီအေးက ဘာကြောင့် ချီမြမြ အပေါ် အဲဒီလောက်ထိ ခါးသီးသွားရတာလဲ။ ‘ရန်သူကြီးတွေထံ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး မောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့ရတာလဲ။

သံလွင်ရှေ့သို့မရောက်ခဲ့ရသဖြင့် သံလွင်အခြေအနေ မည်သို့ ရှိနေသည်မသိရ။

သို့သော် ပြင်းထန်လိမ့်မည်ဆိုတာတော့ ချီမြမြရဲ့ စိတ်ထဲ အလိုလို သိနေခဲ့သည်။

အသက် (၁၈) နှစ်မပြည့်သေးဘဲနဲ့တောင် ဆိုင်ကယ်

နေခဲ့သော သံလွင်အတွက် ဆိုင်ကယ်မှောက်တယ်၊ ဆိုင်ကယ် တံတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးပေ။

အိပ်ရာထက် ဟိုဘက် ဒီဘက် လှည့်နေရင်း ကြာလာတော့ နိုင်မိသည်။

အတန်ကြာတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက် သည်။

သံလွင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာရယ်၊ ညာရယ် သေချာမသိရ တဲ့ ချီမြမြ နေသာထိုင်သာ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။

အိပ်ခန်းပြင်သို့ ရောက်ပြီးမှ ဖုန်းမေ့ခဲ့သဖြင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ နှိပ်ယူစဉ် -

“ဒါ ဘယ်လဲ”

“ဖေဖေ”

ကျောနောက်ဘက်မှ ဖေဖေမေးသံကြောင့် ချီမြမြရဲ့ လှုပ်ရှား ရပ်တန့်သွားသည်။

“သမီးဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ဖေဖေသိတယ်။ ဘာလဲ နောက် ထပ်မောင်းထုတ်ခံချင်ပြန်ပြီလား၊ ဟုတ်လား”

ဒေါသတကြီးမေးသံကြောင့် ချီမြမြ ဖေဖေဘက်သို့ ကိုယ် လှည့်လိုက်သည်။ ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်တွေကို ဖေဖေ

မသိအောင်လည်း မသုတ်ချင်တော့။ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ထိုင်ချကာ
“သံလွင်အတွက် သမီးမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နဲ့
နဲ့တောင် စိုးရိမ်ခွင့်မရှိရတော့ဘူးလား ဖေဖေ။ အန်တီအေးက
... သံလွင်ဖြစ်တာ ချို့မဖြူကြောင့်ပါဆိုပြီး ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရ
လဲ”

အသည်းမာသော မိန်းကလေးအဖြစ်လည်း ယခုခိုန့်မှာ
မဆောင်ချင်တော့ပေ။ ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့တယ်ထင်သမျှ အရာ
သည် ပိုင်ထားရတာ မဟုတ်၊ ကိုင်ထားရတာဖြစ်ပြီး ပိုင်ရှင်က
ဇွတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားသောအခါ ခံစားရတာအမှန်။

“ဘာကြောင့်လဲ ပြောနိုင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သမီး
အထိုင်မတတ်ခဲ့လို့ပဲ”

“-----”

“ဒီတော့ မနက်ဖြန် ဖေဖေပါမှသွားပါ။ ကိုယ့်တာသား
ယောက်တည်းသွားဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့။ သားသမီးရဲ့အဖြစ်စရာ
အပြစ်လို့မထင်တာ မိဘပဲရှိတယ်။ သူစိမ်းကတော့ သူစိမ်းလိုပဲ
မယ်။ မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူး အားနာနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြောပြီးသည်နှင့် ဖေဖေက အခန်းထဲကထွက်သွား
တံခါးကိုဆွဲပိတ်သွားသည်။

စကားလုံးကတော့ များများစားစားမဟုတ်ခဲ့ပါ။ ‘သမီး အနေ
အထိုင် မတတ်ခဲ့လို့’ တဲ့။

ရည်းစားများခဲ့ခြင်းက အဲဒီလောက်ထိ အပြစ်ကြီးတစ်ခု
ဖြစ်သွားခဲ့ရသတဲ့လား။

အားလုံးလျှင်လည်း သူမ ခံရဦးမှာပဲလေ။ မဟုတ်ပါဘူး။ မပြောပါနဲ့ဟု
လို့မှမရဘဲ။

သံလွင်အပေါ် အနိုင်ယူခဲ့သည့်အကြောင်းများကိုသိလျှင်
ပြောခံရမည်။

ယခုဆိုလျှင်လည်း သံလွင်ဖြစ်သည့်ကိစ္စတွင် ချိုမြမြနှင့်မဆိုင်
ယဘုယုပြောစရာရှိသည်။ သို့သော် သံလွင် သူဘာသာ ဆတ်
ဖြစ်ရသည်မဟုတ်။ ချိုမြမြနောက်သို့ လိုက်ခဲ့၍ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မို့
ဖြစ်တော့ရှိနေသည်။

အခန်း (၁၆)

“အပြစ်တစ်ခုဖြစ်သွားလား၊ မဖြစ်သွားသလား၊ ညည်းငါ့ကို
လာမေးမနေနဲ့ သံစဉ်ချိုမြမြ။ ငါမှားတာ၊ ဟုတ်တယ် ညည်းမမှားပါ
ဘူး။ ငါက အစကတည်းက ငါ့သားကို ညည်းနဲ့ အပေါင်းအသင်း
မလုပ်ခိုင်းရမှာ။ ခုတော့ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဖြစ်သွားတော့ ဘယ်သူရင်ကျိ
သလဲ။ ငါပဲ ရင်ကျိုးရတယ်လေ”

ဒုတိယအကျော့အနေနှင့် ချိုမြမြ ရင်နာရသော အန်တီအေး
ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေကို ခံရပြန်သည်။

ဖေဖေဘက်ကကြည့်လျှင် ဒေါသထွက်စရာမှန်ပေမယ့် သူ
အတွက်တော့ ဒေါသထွက်စရာမထင်။ အန်တီအေး ဒီထက်မထင်

“အန်တီအေး ပြောချင်သလိုပြော၊ ပေးချင်တဲ့အပြစ်ကို
လို့ရပါတယ်။ တစ်ခေါက်ပါပဲ၊ သံလွင်ကို နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်
နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ အန်တီအေး။ နောက်ဆို အန်တီအေး မမြင်ချင်
ချိုမြမြရဲ့ကမျက်နှာကို ထွက်သွားလို့ မောင်းထုတ်စရာမလိုတော့ပါ
တစ်ခေါက် တစ်ခေါက်တည်းပါ ရှင်”

ချိုမြမြ မရှက်နိုင်တော့ပေ။ အပူသည်မတစ်ယောက်လို
ညည်လည်ခွဲနှင့် ငိုယိုတောင်းပန်နေသော သံစဉ်ချိုမြမြရဲ့ စကားလုံး
ဒေါ်အေးအေး လိုက်မပီပေ။

ထို့ကြောင့် နားမလည်သလိုဖြစ်စဉ် ချိုမြမြပေခင် ဦးမင်းချိုက
အတည်မျက်နှာထားဖြင့် ရှေ့သို့တက်လာကာ -

“မနက်ဖြန် ကျွန်တော်သမီးကို ဟိုကိုအပြီးခေါ်သွားတော့မအေးအေး၊ ခင်ဗျားအပြင်မှာ ကျွန်တော်သမီးက အပြစ်များစွာ ကျူးလွန်ထားတယ်ပေါ့။ ထားပါတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မချင်တော့ပါဘူး။”

“-----”

“အခု သူ့ကို ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ ပေးတွေ့လိုက်ပါ။ ခေါက်တည်းပါ”

“ကိုမင်းချိုရာ”

သံလွင်အခန်းထဲကထွက်လာသော ဦးကျော်ဇင်မှာ ခခေပြောနေကြသော သားအဖနှစ်ယောက်ကိုမြင်တော့ အားတုံအားဖြစ်သွားသည်။

ဇနီးဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်တော့လည်း မျက်နှာက မာလို့။ ကိုယ့်ဇနီး စိတ်ကြီးတတ်တာ သိတော့လည်း ဒီလိုနေရာ မပျောင်းဖျူ့ချင်ပေ။ ဒေါသကြီးနေသူမို့ ဆေးရုံမှန်းမသိ အော်ဟစ်လည်း သိနေသည်။

“ဦး”

“သမီးရယ်”

“ရှင်တို့ ကတိတည်ပါစေ”

“အန်တီ”

ချိုမြေ့ သံလွင်ဖခင်ကို အားကိုးတကြီးခေါ်မိစဉ် ဒေါ်အေး စကားကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ မျက်ရည်တွေကို ဖြစ်သလို ဆက်ကာ -

“စိတ်ချပါ အန်တီ”

မာထန်နေသော မျက်နှာထားကတော့ မလျော့ပေ။ ချိုမြေ့ သနားသွား၍တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ဆိုသော စကားကို ယုံကြည်၍ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

သံလွင်ကိုထားရာ အထူးခန်းထဲသို့ ချိုမြေ့ အပြေးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သည်။

“သံလွင်”

ချိုမြေ့စိတ်ထင် သံလွင် သတိလစ်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိပ်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ သော် သံလွင် အိပ်ပျော်မနေပါ။ သတိလစ်မနေပါ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကလေးဖွင့်၍ ပက်လက်။

ချိုမြေ့ ဝင်လာတာကိုမြင်သော်လည်း ဘာစကားသံမှ ထွက် မရွေ့လာသူကိုသာ မမှိတ်မသုတ် ကြည့်နေခဲ့သည်။

သံလွင်ရဲ့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းက စောင်ခြုံထားသည်။

လက်နှစ်ဖက်က ဗိုက်ပေါ် ယှက်တင်ထားသည်။

“သံလွင်”

ကိုယ်ပြင်ချင်သူက ဘာမှ ထိထိခိုက်ခိုက်မဖြစ်ဘဲ တွေ့ရုံနဲ့ ရတာကော နောက်ပြီး ဤသို့တွေ့ဆုံခြင်းက နောက်ဆုံးဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့ မျက်ရည်တွေ တအားကောင်းလာသည်။

သံလွင်ဘေးကထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ မျက်ရည်တွေ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

မျက်လုံးဖွင့်၍ရှိနေခြင်းကြောင့် အခန်းရှေ့တွင် သူမိခင် သူမတို့ ပြောဆိုခဲ့သည်များကို သူ ကြားပေလိမ့်မည်။

“သံလွင်... နင် ငါ့ကို တစ်ခုခု ပြောပါဦး။ တစ်ခုခု ပြောပါဦးဟာ။ အပြစ်တင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တားမြစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ငါ့ကြောင့် နင် ဒီလိုဖြစ်ရတာ”

“အခုမှ ဒါတွေပြန်ပြောနေလို့ ဘာထူးတော့မှာလဲ ချိုမြေ့”

“ဘာ ဘာကိုလဲ ဘာကိုလဲ”

အေးစက်စက်ထွက်ပေါ်လာသောစကားသံကြောင့် ချိုမြေ့ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ တည်ငြိမ်နေသောမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ရင် ထိတ်လန့်ရသည်။ နားလည်း မလည်နိုင်။

(၂) ခါရီပြီ။

ဘယ်တုန်းကမှ ချိုမြေ့ကို အတိုက်အခံမလုပ်ခဲ့သော သံလွင် က ဝမ်းသာစရာအဖွဲ့တွေပြီးပြန်လာတော့ တစ်ခါ။ ယခုတစ်ခါလည်း ပြောပြန် ပြီ။

သံလွင်ထံမှာ ဘာသံမှ ထပ်ထွက်မလာ။ မေးလျှင်လည်း သတ်လျှင်သတ် ဖြေတော့ ဖြေလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဘာမှ အပွန်းအပဲ့ အထိအခိုက်မရှိသော သံလွင်ရဲ့ကိုယ်ကို ကြည့်ကာ -

“ငါ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ နင် နင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်။ ငါ့မှာလေ ဝိုလိုက်ရတာ။ နင် ကြီးကြီးမားမားတစ်ခုခုဖြစ်ပြီလို့ စိတ်ထဲက ထင်ကိုထင်နေတာ။ ငါထင်ရင်လည်း လွဲခဲ့တယ်။ ခု ငါထင်သလို နင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ငါအရမ်းပျော်တာပဲဟာ”

“ကျေးဇူးပါ”

“သံလွင် ချေးထုပ်၊ နင်နဲ့ငါကြားမှာ ကျေးဇူးတင်စကား တွေပြောဖို့ လိုလို့လားဟ”

ချိုမြေ့ မကျေနပ်သလိုပြောတော့ သံလွင်က ပြုံးရုံသာ ပြုံးသည်။ ဘာမှတော့ မပြော။

သံလွင်ပြုံးနေတာကိုကြည့်ပြီး ချိုမြေ့ရဲ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ဖွဲလာသည်။ ကြာလာတော့ မဲ့ရာကနေ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

“အဲဒါဘာဖြစ်တာလဲ၊ မျက်နှာက ခုတစ်မျိုး တော်ကြာ တစ်မျိုးနဲ့”

ဝေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောသော သံလွင့်စကားကို ချိုမြမြ မတုံ့ ပြန်နိုင်တော့။ ရန်ပြန်မစွာနိုင်တော့ပေ။

ကလေးတစ်ယောက်လို တရှိုက်ရှိုက်ငိုကာ မျက်ရည်တွေ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“ချိုမြ”

“-----”

“ဘာဖြစ်ရတာလဲဟာ နင်ကလဲ။ နင် မျက်ရည်ကျရင် ငါ လူသတ်ချင်စိတ်တောင်ပေါက်တယ်ဆိုတာ နင်သိတယ်မလား။ ဘာဖြစ်လို့ငိုရတာလဲ”

“နင် နင်သိတယ်မလား”

“-----”

ရှိုက်သံနှင့်မေးလိုက်သော်လည်း မေးခွန်းက တိုပြတ်ပြတ်။ ချိုမြမြရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို သူသိပေလိမ့်မည်။ သူမိခင်ကို ချိုမြမြ ပေးခဲ့ရ သည့်ကတိနှင့် သူမိခင်တောင်းဆိုခဲ့သည့်ကတိ။

“အရင်တုန်းက နင်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့လို့ တားရင် ငါမပြုဘူး ပြောခဲ့တယ်။ ခု နင်က မသွားနဲ့လို့ တားရင် ငါမသွားဘူး။ ဒါပေမဲ့

ဒါ့မှာ အပြစ်တွေ သိပ်များတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် သံလွင့်။ နင့် အပေါ် အတင်းအဓမ္မ အနိုင်ယူခဲ့တာတွေ ဆိုးခဲ့တာတွေ။ ဟုတ်ပါ သေး။ ဘယ်မိခင်က ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ခုတောင် ကံသီလို့ နင် ဘာမှ ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ခဲ့တာလေ။ နင်သာ ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်ခဲ့ရင် အရင်ဆုံးခံစားရမှာ ငါဟာ။ ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မထားရမှာ”

“ချိုမြမြ”

“နေဦး... ငါပြောပါရစေ။ ငါတို့တွေ့ဆုံခွင့်က နောက်ဆုံး နေ့ ဟုတ်တယ်မလား။ နင့်အမေပြောတာတွေ မလွန်ပါဘူး။ ငါက နောက်တော်ဆိုးခဲ့တာကို။ သူ ငါနဲ့နင့်ကို နောက်ထပ်ပတ်သက်မှာ မလဲလားတာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်”

“ချိုမြမြရာ”

မချင်မရဲ ပြောလိုက်သော သံလွင့်လက်တစ်ဖက်ကို ချိုမြမြ သတိကိုင်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးပေါ့၊ နောက်ဆုံးပေါ့ သံလွင့်။ နင်နဲ့ငါက မတန်ဘူးလေ။ ငါ့ခံစားချက်ကို ငါရိပ်မိ သိရှိနေ ကြာပါပြီ။ အဲဒါက ငါ နင့်ကိုချစ်မိပြီဆိုတဲ့အဖြေ။

ချစ်မိပြီဆိုရင် လူတွေဟာ ပေါင်းဖက်ချင်ကြတယ်။ ငါ့လို မိနဲ့ နင်က မတန်ဘူးလေ။ ပေါင်းခွင့်လည်းမရှိဘူး။ နင်နဲ့ငါ

ချစ်သူ ဖြစ်သွားကြည့်၊ အရင်ဆုံးသေမှာ နင့်အမေပဲ။

ဟုတ်တယ်၊ နင့်အမေက အဲဒီလောက်ထိ ငါ့ကို မုန်း
ရွံရှာသွားခဲ့တာ။ တခြားကြောင့်တော့မဟုတ်ဘူး။ ငါ ရည်းစား
မို့လိုပေါက်အောင် ထားခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကြောင့်ပေါ့။

ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငါ့လိုမိန်းမနဲ့ နင့်ကို သဘောမတူ
ဒီအတွက်ကြောင့် ငါ နင့်အနားမှာ မနေသင့်ဘူး။ နင့်ရဲ့ဖြူစင်မှုတွေ
ငါ ဆေးမဆိုးသင့်ဘူး။

ငါတို့ (၂) ယောက် တစ်ယောက်တစ်နေရာ အဝေးဆုံး
ထွက်သွားရပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အရိပ်အာဝါသကို အတူတူ နှိပ်
ရတယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးနဲ့ ငါ ကျေနပ်ဖြေသိမ့်လိုက်ပါပြီ။ မပေါင်
ကြရပေမယ့် မမုန်းကြရတာကိုပဲ ငါ ကျေးဇူးတင်တယ်။ ငါ အ
နေရာ၊ ဘယ်အခြေအနေရောက်ရောက် နင့်ကို အမြဲတမ်း သတိရ
မှာပါ သံလွင်။

“နင် တကယ်ပဲ နင့်အဖေနဲ့ ဟိုကို အပြီးလိုက်သွားမှာထင်

“အင်း”

“ကြီးမေကကော”

“မသိသေးဘူး”

“ဪ... အင်း... နင်မရှိရင်တော့ သူ နေတယ်

“ဟုတ်လောက်ဘူး”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောနေကြတာက ခံစားချက်
နှင့် ဆန့်ကျင်သော စကားတွေသာ ဖြစ်သည်။

ချိုမြမြ သံလွင်ကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် တစ်ရွိုက်မက်မက်
ပြည့်လိုက်သည်။

နောက် ဘယ်တော့မှ တွေ့ခွင့်မရဘူးဆိုရင်တောင် နှလုံး
သားထဲမှာ စွဲထင်နေမည့်ပုံရိပ်။

သံလွင် အိမ်ထောင်ကျသွားရင်။

ငါ ဝမ်းသာပေးမှာပေါ့။ ငါမဟုတ်လို့ ငါဝမ်းသာပေးမှာပေါ့
သံလွင်။ ငါ့လို ရည်းစားများခဲ့ ပွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ နင်လွဲခဲ့တဲ့
အတွက် ငါ ဝမ်းသာပေးမှာပါ။ မသွားပါနဲ့လို့ နင်မတားခဲ့တဲ့အတွက်
ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ နင်သာတားခဲ့ရင် ငါ ဒီရုပ်ဝန်းကနေ ခွာနိုင်မယ်
ထင်လို့လား။

“အဟမ်း”

တံခါးပေါက်ပွင့်လာကာ ချောင်းဟန့်သံပေးပြီး ပြန်ပိတ်သွား
ချက် ချိုမြမြ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာပျက်သွားသော သံလွင်ကို ဝမ်းနည်းမှုနှင့်ပြုံးပြကာ-

“ငါသွားတော့မယ်နော်”

“-----”

“နင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ”

“-----”

ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်ပဲကြည့်နေသည့်သံလွင်ကို ကြည့်

ချိုမြမြ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ချိုမြမြ”

“ဟင်”

“နင့်ဘဝမှာ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါစေ”

ကိုယ်ကြားချင်နေတဲ့စကား မဟုတ်ပေမယ့် ကြားသင့်စကားပဲခို့ ချိုမြမြနှုတ်က ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်သည်။

မျက်နှာမှာ အငိုမရှိတော့ပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ ငိုခဲ့သည်။

ချစ်သူတွေ မဟုတ်ခဲ့ကြတာမို့ သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးပြီး ကိုယ့်ငိုခွင့်မရသလို သူကလည်း လက်ခံမည်မဟုတ်။

ယောက်ျားလေးတွေဆိုတာ သူတို့ပဲ ပွေ့နောက်ချင်ကြသလို ပွေ့နောက်သော မိန်းကလေးကိုတော့ ဘယ်သူမှ အိမ်ထောင်ဘဝတော်ချင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်။

သံလွင်လည်း ယောက်ျားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ

ချိုမြမြနှင့် ခင်မင်လာခဲ့သည့်တစ်လျှောက်လုံး မလွန်ဆန်နိုင်လို့ နေရတာကလွဲလို့ ဘယ်တုန်းက မရိုးမသား ကြည့်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။

“ငါ့သားကို ငါတို့စိတ်တိုင်းကျ သဘောတူတဲ့မိန်းကလေးနဲ့

ထောင်ချပေးမှာ။ ညည်းမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ဘဝကို သိရင်

ဖေဖေက ရှေ့မှထွက်သွားစဉ် ဒေါ်အေးအေးက ချိုမြမြနား

သတိပေးသလိုပြောသည်။ ချိုမြမြ ဘာမှမပြော ကြည့်လည်း နေရတာကလွဲလို့ ဘယ်တုန်းက မရိုးမသား ကြည့်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။

ဤမြို့ကနေ ထွက်ခွာရမည့်သူတစ်ယောက်မှာ အရှုံးတွေ

တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့်ပါ။ မေတ္တာရေးမှာလည်း အရှုံးနှင့်၊ အချစ်ရေးမှာ လည်း ကိုယ်နိုင်ခဲ့တယ်ထင်သမျှ အရှုံးတွေနှင့်သာ ဖြစ်နေတော့သည်။

အကောင်းခြင်းတွေရောက်မလာတဲ့ ဘဝဆိုးကြီးက ချိုမြမြအတွက် နှိုးစားလေလား။

...ကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ခုတင်အောက်မှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်း
...လန်းဖြစ်နေသော သားဖြစ်သူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် -

“သား”

“အမယ်လေး ကိုကျော်ဇင် လာပါဦး၊ သား သားလေ”

အပြင်ဘက်မှာရှိနေသလား မရှိနေသလားမသိသော ခင်ပွန်း
...ကို အော်ခေါ်ပြီး သားရဲ့ ခုတင်အနီးသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်
...သည်။

နာကျင်နေသည့်ကြားမှ အောက်သို့ပြုတ်ကျအောင် ကြိုးစား
...သော သားဖြစ်သူကို ခုတင်ပေါ် အတင်းပြန်တင်ပေးရသည်။

အစပိုင်းတုန်းက အတင်းရုန်းကန်နေသော သံလွင်ဦးမှာ
...ခင်ရင်ခွင်ထဲတွင် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ကြူကြူပါအောင်
...နေတော့သည်။

“သား သတိထားလေ သား”

“ချိုမြမြသွားပြီ မေမေ”

“သတိထားစမ်း သား”

“ကျွန်တော် ချိုမြမြကို မခွဲနိုင်ဘူး မေမေ”

“သား သတိထားလို့ မေမေ ပြောနေတယ်နော်၊ မင်း

...အာသံ ဟောဒီဆေးရုံတစ်ခုလုံးတောင် ကြားတော့မယ်။ ဟိုကလေး

အခန်း (၁၇)

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး သား သားလေး”

သံဇဉ်ချိုမြမြအား ပြောချင်သည်စကားပြောလိုက်ရသဖြင့်
ဒေါ်အေးအေး များစွာကျေနပ်သွားသည်။

အသက်မသေဘဲရလိုက်သည်တောင် ကံကောင်းလွန်း
ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကျေနပ်စွာပြုံးနေစဉ် အထူးကျခန်းထဲ
ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်အေးအေး ပျာယာ
သွားသည်။

ဆေးရုံသော ဘာသော နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ အ

မလေးလည်း ဆေးရုံရှေ့ပဲရောက်ဦးမယ်။ မင်းအသံကြားရင် ငြိ
တက်မလာဘူးလို့ ပြောနိုင်လား။ မင်း ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်
လား။ ပြောစမ်းပါ”

“-----”

“သတိထားမှပေါ့ သားရယ်။ မေမေတို့က ပိုပြီးရင်နှာ
တယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို သတ်တောင်သတ်ပစ်ချင်နေတာ
သားကြောင့် မင်းကြောင့်ပေါ့”

မင်း မိုက်လုံးကြီးလို့ဟု ပြောပစ်ချင်သော်လည်း လယ်
တလောမှာ သားဖြစ်သူက ဝေဒနာသည်မို့ မပြောရက်။

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ငိုနေသော သားဖြစ်သူကို
စိတ်မသက်သာစွာ ချောနေရသည်။ မိခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ့်
သားကို ဒုက္ခတန်းပါးဖြစ်စေခဲ့သော မိန်းကလေးကို အာဟာရနည်းနည်း
ခွင့်မလွှတ်ချင်ပေ။

“သား တောင်းပန်ပါတယ် မေမေ။ ချိုမြမြနဲ့ သားကို ထိ
ခေါက်လောက်တွေ့ခွင့်ပေးပါ။ နောက် နောက် မေမေ မတွေ့နဲ့ဆိုဆို
လုံးဝ မတွေ့တော့ပါဘူး။ တစ်ခေါက်တည်းပါ မေမေ”

သတိပြန်ရလာလာခြင်းမှာ ကိုယ့်ဝေဒနာကို မမေးအား
သူငယ်မကိုသာတွေ့ချင်ကြောင်း ပြောနေခဲ့သည်မှာ ဘယ်လောက်

ဘောင် စိတ်တိုဒေါသထွက်စရာ ကောင်းလို့က်သလဲ။

ဟိုကလေးမကလည်း သူမသာ ပွဲမကြမ်းခဲ့လျှင် ဤဆေးရုံ
အမှားပဲ အိပ်ပြီး စောင့်သွားမည့်သဘော။

“မေမေ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ဒါပဲပြောမယ်
သံလွင်ဦး။ ဒီကိစ္စတွေဖြစ်မလာခင်ကတည်းက မေမေ မင်းကို အတန်
နာနံ ပြောခဲ့တယ်။ သံဇဉ်ချိုမြမြနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါဆိုတာ”

“မေမေ ခုကိစ္စမှာ သံဇဉ်ချိုမြမြနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကျွန်တော်
ဘာသာ”

“မင်းဘာသာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ မင်း အဲဒီကလေးမနောက်ကို
ညှက်ခဲ့လို့ဆိုတာ မင်း ငြင်းမလား ဖိုးလပြည့်”

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သားကို ချိုမြမြနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ
မေမေ”

ထိုကဲ့သို့ တောင်းပန်လွန်းမက တောင်းပန်ခဲ့၍သာ နောက်
နေ့မှာ ချိုမြမြနှင့် တွေ့ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ချိုမြမြ သူ့ကို ဝင်မတွေ့ခင် ပြင်ပမှာ မေမေနှင့် ချိုမြမြ
သားအဖ အချီအချပြောနေသည့်စကားများကို သူ ကြားနေခဲ့ရသည်။

အထူးသဖြင့် ချိုမြမြ ရန်ကုန်သို့ အပြီးလိုက်သွားမည်ဆိုတဲ့
စကားက သူ့ရင်ကို အနာကျင်ဆုံးပင်ဖြစ်သည်။ ခုတင်ထက်မှာ

ပက်လက်လှဲနေခဲ့ပေမယ့် အောက်ပိုင်တစ်ခုလုံး နာကျင်နေခဲ့တဲ့ အကြောင်း ချိုမြဲသိအောင် မည်သို့ပြောထွက်မည်နည်း။

“နင်က မသွားနဲ့လို့တားရင် ငါမသွားဘူး”

လို့ဆိုခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ မတားရက်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်အနာထိ အခြေအနေ မည်သို့ရှိမှန်းမသိ။ လတ်တလော ဒုက္ခသည်ဖြစ်နေရင် မှာ မတားရက်ခဲ့ပါ။

ဆရာဝန်တွေတောင် ဘာမှ ခန့်မှန်းချက်မထွက်ခင်မှာ ကိုယ်က ငါ့ခြေထောက်တွေ ကြီးကြီးမားမား ခိုက်မိခဲ့တယ်လို့များဆိုရင် ကံသီပေလို့ ဘာမှ ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ခဲ့တာဟု ပြောခဲ့သော ချိုမြဲ မည်သို့ဖြစ်လေမလဲ။

အပျော်အပါးကို နှစ်သက်ခုံမင်သော ချိုမြဲ တစ်ယောက် အိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်ဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့ဘေးမှာ ရေရှည်မည်မျှ ကြာအောင် နေနိုင်မည်နည်း။

အမှန်းနှင့် လမ်းခွဲရတာထက် အပြုံးနှင့်လမ်းခွဲရတာက ပိုမကောင်းပေဘူးလား။

သိပ်ပြောချင်တာပေါ့။ နင် ငါ့အနားမှာ တစ်သက်လုံးနေတဲ့ သိပ်ပြောချင်တာပေါ့ ချိုမြဲရယ်။ ငါက နေခိုင်းတိုင်း နင်က နေခိုင်းမှာ မှီလို့လား။

နင့်ယျက်ရည်တွေကို ငါ သိပ်သုတ်ပေးချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခေမဲ့ နင်က ဘယ်လောက်ထိကြာအောင် အသုတ်ခံမှာမို့လို့လဲ။

နင် ငါ့အနားနေလို့ရအောင် နင် ကရုဏာကိုမွှေးပြီး လုပ်လို့ မတယ် ချိုမြဲ။ ငါသာ ခြေထောက်ခိုက်မိတာ နင်သိခဲ့ရင် နင် ငါ့အနားက ထွက်မသွားမှာ ငါ သိပ်သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ နင် ငါ့အနားမှာ နေမှာကတစ်ရက်လား၊ တစ်လလား မသေချာဘူးနော်။

“မင်းစိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လမ်းနော် ဖိုးလပြည့်။ မေမေ တို့က မင်းကို ဒီလမ်းကိုလျှောက်ရမယ်လို့ မင်းကို ဇွတ်အတင်းဖိအား ပေးခဲ့တာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ကျွန်တော် သေချင်တယ်”

“တော်စမ်း”

အိပ်ရာပေါ်သို့ နေသားတကျ ပြုပြင်ပေးနေရင်း ပါးစပ်မှ ပြောနေသော မေမေ့ကို သူ့ရဲ့စကားကြောင့် ပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လုပ်ကာ -

“ငါတို့မွေးထားတဲ့ကလေးက တစ်ယောက်တည်း။ မသေ

ဘာကင်းမပျောက်ကောင်းမို့ အသက်ပြန်ရထားတာ။ မင်းက ဘာမဟုတ်ဘဲ ပိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ သေချင်တယ် ဟုတ်လား။

၁၅၆ | လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ဖိုးလပြည့်။ မင်း သိပ်လွန်နေပြီနော်”

နဂိုကတည်းကမှ မေမေက စိတ်ဆတ်သူဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ဆူလိုက် ငေါက်လိုက်သည်မှာ အတော်ကို စိတ်ဆင်းရဲစရာ။

သို့သော် သူ့ကို ကရုဏာဖြစ်၍ ဆူပြောသည်ပဲဟု ပြန်၍ သိမ့်လိုက်ရသည်။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး၊ ခြေထောက်တော်တော်နာတယ် မေမေ”

“နာမှာပေါ့၊ စောစောတုန်းက အငြိမ်မနေဘဲ အောက်ဆင်ကြီးစားနေတယ် မဟုတ်လား။ မင်းသာ လူနာမဟုတ်ရင် ငါ ရိုက်ချင်တယ်နော်၊ ဖိုးလပြည့်”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဖေဖေ”

“ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သတိတော့ရအေး၊ ချင်တယ် အေးအေး။ စောစောတုန်းက ကိုမင်းချိုတို့သားအဖကိစ္စမှာ မိခင်သောကဗို့ ငါ ဘာမှမပြောလိုဘူး။ ခုထက်ထိ ဆူဆဲနေတာတော့ မင်း အလုပ်မဟုတ်သေးဘူး”

ဖေဖေစကားကြောင့် မေမေ မျက်နှာသိပ်မကောင်းပေ။ သို့သော် ဖေဖေကိုတော့ ရန်မတွေ့ပေ။ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပေးနေသည်။ ဖေဖေက သူ့အနီးသို့တိုးလာကာ -

“ခဏနေ ဆရာဝန်ကြီး ယောင်းလှည့်လိမ့်မယ်သာ။ ဒီနေ့တော့ အဖြေတိတိကျကျ သိလိမ့်မယ်။ နာတယ် ကျင်တယ် ခံစားရမိတော့ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

မေမေရဲ့မျက်နှာက ဝင်းလက်သွားသည်။ သူ ချိုမြမြကို ခြင်ယောင်လိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက် သိပ်မဆိုးဝါးခဲ့လျှင် ချိုမြမြနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရှိနိုင်သေးသလား။

သို့သော်။

ကုစောင့်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ ပုဆိုးနက်ပြာရောင်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူကွက် ဝတ်ထားသော သူ့ပုံစံက ရှင်းသန့်နေသည်။

ထို့ပြင် သူသည် ချောသည့်ယောက်ျားတွင် မပါဝင်ပေမယ့် ငယ်နေရာကကြည့်ကြည့် အေးဆေးတည်ငြိမ်ဟန်က ထင်လင်းနေသည်။

အခြားသော ယောက်ျားတွေလို တက်ကြွရွှင်လန်းသည့် အိမ်အယောင်မရှိသလို သူ့ကိုယ်သူ ညှိုးငယ်သိမ်ငယ်နေဟန်လည်း မရှိချေ။ သူ့ရဲ့ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော မူပိုင်ဟန်က သူ့စတိုင်လ်ပင် ဖြစ်ပုံရသည်။

မေချမ်းမှာ ဟိုတစ်နေ့က သူပြန်သွားကတည်းက နှစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ခဲ့ချေ။

ကိုယ့်တွင် မပြီးဆုံးသေးသော တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ခု ရှိနေသလို ခံစားရသည်။ ညဆိုလျှင် ထိုဆီပဲ စိတ်ကရောက်နေသဖြင့် အိပ်မပျော်ပေ။

သူ (သံလွင်ဦး) အတွက် မေချမ်းမှာ တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်သည့် စိတ်တွေကလည်း တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ မေချမ်း”

အခန်း (၁၈)

“ဆရာ”

“ပြောလေ မေချမ်း”

ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်ပေမယ့် မေချမ်း ဘယ်ကစပြောမှန်း မသိ။ မေချမ်းရှေ့တွင် ထိုင်နေသော သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

ဒီနေ့သည် မေချမ်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်မည့်နေ့ဖြစ်သည်။ သံလွင်ဦးက ကားရှိသဖြင့် သူ့လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်ဟု လိုလိုလားလား ပြောသဖြင့် မေချမ်းနှင့် ဆရာ ယခု ကားဂိတ်သို့ရောက်ရှိနေကြပြီ။

ကားက မဝင်သေးသဖြင့် သူက မေချမ်းအဖော်ရအောင်

ပြောစရာရှိသလိုနှင့် ခေါ်ပြီး မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသော
မေချမ်းကို သူ သတိပေးလိုက်သည်။

သို့သော် မေချမ်းရဲ့စိတ်က တစ်စုံတစ်ရာရဲ့ဖမ်းစားမှုကို ခံ
ရသူလို ဖြစ်နေသဖြင့် သူ ဆက်မပြောတော့ပေ။

သူ့တဝတွင် အရင်းနှီးဆုံးပတ်သက်ခဲ့ရသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်တည်းသာရှိခဲ့သည်။ ထိုတစ်ယောက်တည်းသော မိ
ကလေးမှာ 'သံဇော်ချိုမြမြ' ကလေးလျှင် မည်သူဖြစ်နိုင်ဦးမည်နည်း

တစ်ချိန်ကတော့ သူနှင့်ချိုမြမြဆိုတာ အရင်းနှီးဆုံး
နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် လူသားများဖြစ်သည်။ ချစ်သူမဟုတ်ခဲ့ကြသည်
လွဲလို့ ဘယ်သွားသွားအတူတူ၊ သွားအတူ လာအတူ။ ယခုကျတော့
ဪ ယခုကျတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အထင်ကရမြို့ကြီးနှစ်မြို့ထဲ
သူကရန်ကုန်သူလုပ်လို့ ကိုယ်ကမန္တလေးသာ။

အတိတ်ငယ်ဘဝကို အခြေတည်စေခဲ့သော မိတ္တီလာမှ သူ
ထွက်သွားချိန်မှစ၍ ယခုထက်တိုင် ပြန်မရောက်တော့။ ကိုယ်ကလေး
ဘာထူးလဲ။ ခြေထောက်သက်သာသည့်အချိန်မှစ၍ ချိုမြမြမရှိသော
အရပ်ဒေသမှာနေရတာ တစ်စုံတစ်ရာ နာကျင်မှုကို ဖြစ်စေသဖြင့်
မန္တလေးသို့ အခြေချခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

ဆေးရုံမှာ သူနှင့်ချိုမြမြ တွေ့ဆုံခဲ့တာ နောက်ဆုံးဖြစ်

ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံဖြစ်ကြတော့ပေ။ သူကတော့ ချိုမြမြကို တမ်းတ
တာလည်းသက်သက် စိတ်ကတော့ နာနေခဲ့သည်။

ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဘာမှမပွန်းပဲ့
ဘူးဆိုတာ သူမ ဘယ်လိုဦးနှောက်နှင့် အလွယ်တကူ ယုံကြည်သွားခဲ့
တာလဲ။

နောက်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မနာခံတတ်သော သူမက ဘာ
ကြောင့် မေမေရဲ့စကားတစ်ခွန်းကို သေရာပါ အမိန့်လို သတ်မှတ်ပြီး
ညီပြန်ရောက်မလာတော့တာလဲ။

နှင့် သိပ်ကိုနေနိုင်ပါတယ် ချိုမြမြ။ အေးလေ နေနိုင်မှာပေါ့။
ငါက ရောက်လေရာအရပ်မှာ ပျော်တတ်တဲ့ မိန်းမဆိုတော့ ငါလိုလူက
ဘယ်အမှတ်ရနိုင်မလဲ။

ငါကသာ နင့်ကို ငဲ့ညှာတဲ့စိတ်နဲ့ ငါ့ဒုက္ခကိုတောင် နင့်ကို
မတွေးမမြင်စေခဲ့တူ။ အဲဒီနေ့ ငါ ပြန်တွေးတိုင်း အဲဒီနေ့ကို ရင်လည်း
မတယ်။ မုန်းလည်းမုန်းတယ် ချိုမြမြ။

ငါရိုရာအရပ်ကို နှင် ငိုကြွေးချက်မနဲ့ ရောက်လာတဲ့နေ့ပေါ့။
ငါ့အဖေ့ရည်ကြောင့် ငါ ဘယ်လောက်ထိ ခံစားနာကျင် ကြေကွဲရ
မလဲ နှင်သိခဲ့ပါရဲ့လား။

အဲဒီအချိန်က ငါ့ကိုယ်ငါ ဒုက္ခိတလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့ ငါက

ငါ့ဒုက္ခထက် နင် ခံစားကြေကွဲရမှာကို ပိုပြီး အသနားပိုခဲ့တယ်။ အဆုံးသတ်ရလဒ်က ဘာလဲ။ နင့်ရဲ့ ဥပေက္ခာတွေ့ရဖို့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ချွေးသိပ်ပေးခဲ့တဲ့ နင့်ရဲ့ဥပေက္ခာတွေပဲ ရခဲ့တယ်။ တန်ရဲ့လား... တန်ရဲ့လား။ ငါ ဒီရဲ့မေးခွန်းကို အခါခါ မေးခဲ့တယ်။ တစ်ခုပဲဟာ နင်သိပ်ကို နေနိုင်လွန်းပါတယ်။ နင့်ကြောင့် ငါ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အကျွမ်းတဝင်နေရမှာကို သိပ်ကြောက်ခဲ့တယ်။ လူ (၂) ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကြပြီး အထွေထွေကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြကာ စကားပြောဖို့ သတိမရကြပေ။ ကားဂိတ်ထဲတွင် လူများ ပြားပန်းခတ်လျက်။ သွားသုတ်သူ လာသူလာ၊ အော်သူအော်၊ ခေါ်သူခေါ်နှင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေကြ သည်။

တချို့ကလည်း သူတို့လို စောစီးစွာရောက်ရှိနေကြသလို ပိတ်အေးသက်သာစွာ လှုပ်ရှားနေကြသလို တချို့ကျတော့လည်း ယခုမှ ရောက်ရှိလာသဖြင့် လောလောဖြစ်နေကြသည်။

လူတိုင်း... လူတိုင်းတွင် ဇောတစ်ခုနှင့် ပင်ပန်းချေ ဖြစ်သည်။ တချို့က ခရီးကိုရောက်ချင်ဇော၊ တချို့က သားရေး သီးဇော၊ ဇောတွေနှင့်၊ ဩော်... လူတွေကိုကြည့်ရတာ မောလိုက်ပါဘူး။

“တူ တူ တူ”

“-----”

“တူ တူ တူ”

ဖုန်းမြည်သံကြားလို့ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မေချမ်းက နှုတ်ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဖုန်းမြည်နေတာကိုသိပုံမရ။ ဖုန်းက ဟက်လက်လှန်ထားတာဖို့ ဖုန်းစခရင်ပေါ်တွင် wallpaper တင်ထားသော စုံတွဲတစ်တွဲကို တွေ့ရသည်။ မေချမ်းနှင့် နှုတ်ပေါ်ရဲ့ချစ်သူပဲ ဖြစ်ရပေမည်။

နောက်တစ်ခေါက် မြည်လာသော်လည်း မေချမ်း မသိသဖြင့် သိတာတော့မဖြစ်နိုင်။ သူမအတွေးတစ်ခုခုတွင် နစ်မြောနေတာ ဖြစ်နိုင်တာဖို့ သူပဲ -

“မေချမ်း”

“-----”

“မေချမ်း... ခင်ဗျား ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဟင်... ဆရာ ရှင်”

ထင်သည့်အတိုင်း ယခုမှ သိစိတ်နှင့်ကပ်သူလို သူမ ပြူးပြူး နှုတ်ပေါ်နှင့် ဖုန်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူထင်တာက ဖုန်းဖြေလိုက်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သူမသည် ဖုန်းစခရင်ကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

“ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာ့ကို မေချမ်း ပြောစရာရှိပါတယ်”

“တူ တူ တူ”

“ကိုင်လိုက်လေ၊ အရေးကြီးသလားမသိဘူး”

“ရပါတယ် ဆရာ”

“ဟင်”

ဖုန်းက နောက်ထပ် ဇွဲရှိစွာပြန်မြည်လာတာမို့ သူကပဲ အဖက်ကလူကို အားနာပြီး ဖုန်းကိုင်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ သူမဖုန်းကို မကိုင်ဘဲ လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်တာ -

“ဆရာ ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့ပါနော်”

“ဗျာ”

“ဆရာပြောခဲ့လို့ ဆရာ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့မှ မလာဘူးဆိုတာ သိခဲ့ရပြီ။ ဒါပေမဲ့ ... အခု ဆရာနဲ့ မေချမ်းက ခင်မင်ရင်မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဆရာ ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့ပါ။ မေချမ်း မျှော်နေပါမယ်နော်”

“ဟို”

ချစ်သူရဲ့ဖုန်းကို လုံးဝမကိုင်ဘဲ သူမက သူ့ကိုမျှော်လင့်ထိုင်ပြီး “ဖိတ်ခေါ်နေတာမို့ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည် မှသိဖော်

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကိုမလာဖြစ်တာက လာရဖို့ကိစ္စမှ မရှိမေချမ်းရယ်။ တကူးတက လာစရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ဆရာညာတာ”

“ဟင်”

ညာတာဟု စွပ်စွဲသူကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘုရား ဘုရား ဝိတ်ထင်လို့လားမသိ။ မေချမ်းရဲ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စများ ကျနေခဲ့သည်။

“ရန်ကုန်ကို လာဖို့ကိစ္စမရှိတူးဆိုတာ ဆရာညာတာ။ ဟုတ်တယ်မလား ဆရာ။ ဆရာ့ရဲ့စာမူတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာလာဖို့ အကြောင်းတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမလာဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရန်ကုန်ကိုလာမယ့်အစား ကျားပြီးသာ ပြေးဆွဲချင်တယ်။ ဟုတ်တယ်မလား။ မေချမ်းပြောတာ မှန်တယ်မလား ဆရာ”

“-----”

“အရင်က ဆရာမလာဖြစ်တာတွေထားပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု ဆရာနဲ့မေချမ်းက မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေကြပြီပဲ။ ဆရာ ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့ပါ။ မေချမ်းမျှော်နေပါမယ်”

သူမရဲ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းလေးက မြည်လာလိုက်သွားလိုက်။ သူမကတော့ ကလေးဖုန်းပူထားသလို သူ ရန်ကုန်လာခဲ့ဖို့

တတွတ်တွတ် တောင်းဆိုနေသည်။

သူ သက်ပြင်းချကာ -

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ရန်ကုန်လာစေချင်တာလဲ မေချမ်း
အခုဆို ကျွန်တော်နဲ့မေချမ်းဟာ ကံအကြောင်းတရားကြောင့် တွေ့ဆုံ
ကြတယ်။ နောက်ကျရင် မေချမ်းက မေချမ်းရဲ့ဘဝနဲ့ မေချမ်း ခရီးဆောင်
မှာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ကျွန်တော် နေသားကျွေး
ပါဦး”

“အို အို ... ဆရာထင်နေတာတွေ မှားနေပြီ ဆရာ”
မေချမ်းမှာ မျက်နှာနီနီနှင့် လက်တကာကာ ဖြစ်ကာ -

“မေချမ်း ဆရာထင်နေတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ မေချမ်းက
ဆရာကို ပြင်ကတည်းက အတိတ်ဘဝက ရှေးရေစက်ရှိခဲ့သလို
တကယ့် အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်လို ခံစားနေရတာပါ။ နောက်
ဆရာ ရန်ကုန်လာခဲ့ပါ ခဏ ခဏပြောနေတာကလည်း ရှေ့လထဲမှာ
မေချမ်းရဲ့မင်္ဂလာပွဲ ရှိပါတယ်ဆရာ။ ဒါ့အပြင် ဆရာ့အတွက် မေချမ်း
မှာ လုပ်ဆောင်စရာတာဝန်တစ်ခု ရှိနေသလို ခံစားရလို့ပါ။ အဲဒါ
ဘာလဲ မသိချင်ပါနဲ့ဆရာ။ မေချမ်းက ဆရာ့အပေါ်မှာ ဆရာထင်သလို
စိတ်မရှိပါဘူး။ ဆရာ့အကျိုး လိုလားသူသက်သက်ပါ ဆရာ”

အခန်း (၁၉)

မန္တလေးမှ ပြန်ရောက်ကတည်းက မေချမ်းဟာ အရင်
မေချမ်း မဟုတ်သလို ခံစားနေရသည်။ စိတ်အစဉ်တို့သည် အရင်တုန်း
ကလိုလည်း မပေါ့ပါးတော့ပေ။

အရင်တုန်းက မေချမ်းရဲ့အချိန်တွေဟာ အချိန်ပြည့် အလုပ်
တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့ကာ မေချမ်းချစ်တဲ့သူကိုလည်း အချိန်ပေးနိုင်ခဲ့
သည်။ ကိုကိုကတောင် -

“မေချမ်း ... ခုတစ်လော ကိုကိုအပေါ် ဆက်ဆံတာတစ်မျိုး

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

တတ်တော့မတတ်နိုင်ပေ။ မေချမ်းမှာ တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အောင် မထမ်းဆောင်ပေးရသေးဘဲနှင့် မေချမ်း စိတ်အေးချမ်းသာမည် မဟုတ်ပေ။

“မမ”

“ဪ... လာလေ မေချမ်း”

တစ်နေ့ကုန် အလုပ်တွေနှင့် မအားလပ်နိုင်သလို ညဘက် ကျတော့လည်း အဝတ်အစားတွေ မီးပူတိုက်ခြင်းတွေနှင့် အလုပ်ခွန် နေသော မေချမ်းရဲ့ယောင်းမနာမည်မှာ “သံစဉ်ချိုမြေ” ဟုဆိုလျှင် ယခုဖတ်ရှုနေသော စာဖတ်ပရိသတ်များမှာ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်တော့မည်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာက သူ့ရဲ့ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်ကောင်ပစ်သမီးနာမည်ကို သံစဉ်ချိုမြေလို မသုံးခဲ့ပေမယ့် ဇာတ်ချိန်က မေချိုပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ‘သံလွင်ဦး’ ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အကြောင်းတော့ မေချမ်းကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

တချို့သော အဖြစ်အပျက်တို့မှာ မမချိုက သွယ်ဝိုက်ထားပေမယ့် ဆရာပြောပြသော အကြောင်းအရာတို့နှင့် ချိန်ဆက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ‘မိတ္တီလာ’ မှာ သံလွင်ဦး ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနိုင်မှာမို့လို့လဲ။

မမချိုပြောခဲ့တဲ့ မြို့က နောက်ဆုံးလွှက်တဲ့နေ့မှာ သူ့သူငယ်ချင်းက ဒုက္ခိတအဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ထိ ဆင်တူနိုးနိုး ဖြစ်မှာမို့လဲ။

မမချိုနှင့် ဆရာ မပေါင်းဖက်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားခံက ဆရာဆင်လား။ မေချမ်းရဲ့အစ်ကိုလား?

အတိတ်မှာ ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ပြန်လည်ပြုပြင်လို့ မရတဲ့ ခုတွေအတွက် ရှိစေတော့။ လက်ရှိကာလမှာတော့ မမချိုရဲ့ ခြောက်သွေ့နေသော ဘဝကို ပြန်လည်ရှင်သန်အောင် လုပ်ပေးရမယ့်သူက မေချမ်းတာဝန်။

ပြောရလျှင် မမချို အပျိုဘဝက နေထိုင်မှုပုံစံနှင့် လက်ရှိ ဖြစ်တည်နေသော နေထိုင်မှုမှာ လုံးဝမတူ။ မတူရေးခြား မတူ။

အပျိုဘဝတုန်းက ယောက်ျားလေးတွေအပေါ် အလှဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ကာ အိမ်မှာ အပူအပင်မရှိ နေခဲ့ရသော မမ၊ မေချမ်းရဲ့အစ်ကိုနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက အစဉ် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့သူ။

တစ်ခါတစ်ရံ မေချမ်းတောင် မခံနိုင်လွန်းလို့ မခံနဲ့ဟု မြှောက်နှစ်ပေးခဲ့ပေမယ့် မမချို ပြန်ပြောခဲ့တာက -

“မမမှာ ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ ဝဋ်ကြွေးဆင်ရတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါတယ်”

မေချမ်းရယ်။ မမက သူ့ကိုနိုင်၊ သူက မမကိုနိုင်။ ဒီလိုနဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု ဘယ်မှာရနိုင်ပါ့မလဲ”

“မမ အခုကော စိတ်ချမ်းသာမှု ရခဲ့လို့လား”

မေချမ်း မခံချင်စိတ်နှင့်ပြောပေမယ့် မမချိုကတော့ ဘာမှ ထင်မပြောတော့ဘဲ ပြုံးနေခဲ့သည်။

သူဝမ်းနာ သူသာသိလိမ့်မည်။ ဘယ်သူက ကာယကံနှင့် ထက် ပို၍ သိနိုင်မည်နည်း။

“ငြိမ်လှချည်လား မေချမ်း။ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

မီးပူတိုက်နေသော မမချိုရဲ့ဘေးတွင် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသော အဝတ်အစားတွေကို အတည်ပြန်လှန်ရင်း ငြိမ်သက်နေသော မေချိုကို မမချိုက လှမ်းမေးသည်။

ကျောလယ်လောက်ရှိသော ဆံပင်များကို နောက်ဆက်ထုတ်ကာလစ်နှင့် ဖြစ်သလိုညှပ်ထားသည်။ အိမ်နေရင်းဝတ် တီရှပ်အပြည့် ပါတိတ်ထဘတ်တစ်ပတ်ခွမ်းကို ဝတ်ထားသော်ငြား မမချိုသည် ဘာမှ အချိန်ကြည့်ကြည့် ရှာသည်။ သမီးတစ်ယောက်မိခင်ဖြစ်သော်လည်း အလှမလျော့သွားပေ။

“မမ”

“ဘာလဲမေချမ်းရဲ့။ ဘာပြောစရာရှိလို့ ခေါ်နေတာလဲ”

မချမ်းပုံစံကြည့်ရတာ မမကို အရေးတကြီးပြောစရာ တစ်ခုခုရှိတယ် ဆိုတယ်။ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မေးကြည့်မလို့”

“မေးကြည့်မလို့”

“ဟုတ်”

“ဘာကိုမေးမှာလဲ”

“မီးပူကို မီးအားလျှော့ကာ မမချိုက မေချမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

မေချမ်း မမချိုနှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံစေရန် မျက်နှာကို လွှဲထား

“မမ တစ်ခါတလေ အတိတ်ကို သတိမရဘူးလားဟင်”

“ဘာရယ်”

မမက မေချမ်းကို တအံ့တဩနှင့် ကြည့်လာသည်။ သူမ အတိတ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ သတိမရအောင် ထိန်းနေခဲ့တာ သူငယ်ချင်းလိုဖြစ်နေသော မေချမ်း သိနေသည်။ ဒါကို ဘာကြောင့် မေချမ်း အစပြန်ဖော်နေရသနည်း။

ချိုမြမြ ဘာမှ ထင်မပြောတော့ဘဲ မီးပူတိုက်ခြင်းအပေါ် အချိန်ကနေသည်။

ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ ဖီးပူကိုပဲ သည်းကြီးမည်းကြီးတိုက်နေစဉ် -

“တစ်ခါတစ်ခါ မေချမ်း စဉ်းစားမိတယ် သိလား။ မမတာ မပျော်တတ်တော့တဲ့အရွယ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပျော်တတ်တဲ့သူတွေလိုပဲ နေနေတာ။ ခပ်အေးအေးနေတတ်လို့လားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး”

မမရဲ့လက်တွေ အနည်းငယ် နှေးသွားသည်။ မေချမ်းတို့ စကားပြန်မပြောပေမယ့် မေချမ်းပြောနေတာကိုတော့ နားထောင်နေသည့်ဟန်။

မေချမ်း ဆက်ပြီး-

“မေချမ်း သတိထားမိတယ်။ လက်ရှိဘဝကို မမ ခါးနီ နေရင်တောင် အတိတ်ဆီကို မမ ဘယ်တော့မှ ပြန်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

“မေချမ်း... ညီမပြောနေတဲ့စကားတွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဆိုတာ ညီမကိုယ်တိုင်ကော သတိထားမိရဲ့လား။ ဘယ်သူက လက်ရှိဘဝကို ခါးသီးလို့ အတိတ်ဘဝနဲ့ထဲ ပြန်ပြေးစင်လို့ရလို့လဲ။ နောက်ပြန် မမကကော့မမကို လက်ရှိဘဝကို ခါးသီးနေတယ်လို့ မေချမ်းက ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ။ လက်ရှိဘဝကို မမကျေနပ်တယ်”

နှေးထွေးတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုနဲ့ မမရဲ့ကိုယ်ပွား သမီးလေးဂူးဂူး နေတာ။ မမရဲ့ဘဝမှာ မမအခင်တွယ်ဆုံးက ဟောဒီလက်ရှိဘဝလဲ”

“ဒါပေမဲ့ မမအဖေကို မမ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးမလား။ လက်ရှိဘဝကို ခင်တွယ်ပါတယ်လို့ ပြောနေတဲ့မမက မမရဲ့ဖခင်ဆီကိုတော့ ခင်တွယ်တုန်းက သွားခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“-----”

“ပြောကြစတမ်းဆိုရင် မေချမ်းတို့က သူစိမ်းတွေပဲ။ အစ်ကိုနဲ့ ခင်လို့ တော်ရပေမယ့် မမက ဒီအိမ်မှာ မနေချင်ဘူးဆိုရင်တောင် မေချမ်းတို့မှာ တားခွင့်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မမ အဖေဆီကိုတော့ မမ ခင်တွယ်တုန်းကမှ မသွားခဲ့ကြတာကကော”

“မေချမ်း”

“ဘာတွေစကားကောင်းနေကြတာလဲ ဒီညီအစ်မ နှစ်ယောက်”

“မေမေ”

“ဒီမှာ ဂူးဂူးလေးက တီဗီကြည့်ပြီး အိပ်ပျော်နေလို့ မနည်းလားလားရတယ်။ ဂူးဂူးလေးက ထွားလိုက်တာ”

မမက မေမေလက်ထဲကကလေးကို သွားချီနေသည်။ မေမေက မေမေရဲ့ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသဖြင့် စကားစပြတ်သွားသည်။

မေမေ့ရှေ့မှာဖို့ မေချမ်းလည်း အသာလေး နှုတ်သိတ်ချ
လိုက်သည်။

“မေမေ ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီလား”

“မရှိခိုးရသေးဘူး။ အခု ရှိခိုးမလို့လေ။ မေချမ်း တံခါးထွေ
သေချာလိုက်ပိတ်ပြီး တီဗီလာပိတ်ဦး။ မေမေ ဘုရားခန်းထဲဝင်ထား
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

မမက ကလေးကို ခုတင်ပေါ်တွင် တင်နေသည်။ စောင်း
ကို သေချာချီပေးနေသည်။ မေချမ်းက လက်ထဲတွင်ကိုင်ထား
အဝတ်များကို ခဏချထားခဲ့ကာ ဧည့်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ကာ တံခါးပိတ်
တီဗီပိတ်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ မေချမ်းသည်လည်း မကြာခင်ဆို ကိုကို
လက်ထပ်ကာ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် ရပ်တည်ရတော့မည်။ မေမေ
လည်း အသက်အရွယ်ရပြီ။ ပြီးတော့ အချိန်ပြည့် တရားစခန်းပဲဝင်
သဖြင့် ဤအိမ်တွင် ကျန်နေခဲ့မှာက မမနှင့် ဂူးဂူးပဲရှိသည်။

စောစောက မေချမ်းမေးခဲ့သလို မမသည် ဤအိမ်
ဘယ်လိုအနေအထားရောက်ရောက် ပျော်အောင်နေခဲ့ပေမယ့် သူ
ဖခင်ဆီကိုတော့ ညအိပ်ညနေမပြောနှင့် အလည်အပတ်ထော

သွားခဲ့ပေ။

အဆုံးစွန် တစ်ခါတစ်ရံ အန်ကယ်လ်မင်းချို ရောက်လာလျှင်
ဘောင် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် နှုတ်ဆက်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ဟုတ်တယ်။ သူ့စိမ်းတွေဖြစ်သော မေချမ်းတို့အပေါ်မှာ သည်း
ခြေသလောက် အန်ကယ်လ်မင်းချိုအပေါ်မှာ မခေါ်နိုင် မပြောနိုင်
ဖြစ်နေရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒီရဲ့မေးခွန်းကို မေချမ်း သိပ်သိချင်ပေ
မည် မမေးဖြစ်။ ဤသည်က မမရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ မဟုတ်
ဘူး။ ယခု မေချမ်းရဲ့လက်ရှိတာဝန်က ခြောက်သွေ့နေသော မမရဲ့
အဖေကို စိုပြေအောင်လုပ်ပေးဖို့တာဝန်။

ဒီဘက်မှာ ဤသို့ ဆောင်ရွက်နေပေမယ့် ဆရာ့ကိုတော့
မေချမ်း ခုထက်ထိ ဖုန်းမဆက်ရသေး။

ရယ်တော့ရယ်ရသည်။ မေချမ်း ရန်ကုန်ကို ဆရာလာခဲ့ဖို့
တံခါးခွဲတုန်းက ဆရာ မေချမ်းအပေါ် အထင်လွှဲခဲ့သည်။ မေချမ်း
လည်း မျက်နှာပူလိုက်ရတာ။

မမရဲ့ဘဝ ခြောက်သွေ့နေသလို ဆရာရဲ့ဘဝကလည်း
ခြောက်သွေ့နေသည်။ သူ့မဟာ သူ့ရဲ့စိတ်ခံစားချက်များကို စာရေးခြင်း
အတွင် နှစ်မြှုပ်ထားကာ ခံစားချက်တချို့ကို စာပေအနေနှင့် ဖော်ထုတ်
ရေးသော်လည်း မမကတော့ ဖြေထုတ်မရ။ ဝေဒနာကို ရင်မှာချိုသိပ်

ရသူဖြစ်သည်။ မေချမ်း အိပ်ခန်းထဲသို့ပြန်ရောက်တော့ မမချိုက အဝတ်အစားများကို မီးပူတိုက်ပြီးသလောက် ရှိနေပြီ။

ဤအိပ်ခန်းထဲတွင် မေချမ်းရယ်။ ဂူးဂူးရယ်၊ မမချိုရယ် အိပ်ပြီး ဘုရားခန်းနှင့် ကပ်လျက်အခန်းတွင် မေမေကအိပ်သည်။

“မေချမ်း မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မေချမ်း မမချိုနဲ့ စကားပြောချင်သေးတာပါ”

“အထူးအဆန်းပါလား”

မေချမ်း ဘာမှမပြောဘဲ ခေါက်ပြီသားအဝတ်များကို အထဲ ဗီရိုထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။ မေချမ်း အဝတ်ထည့်ပြီးသည်နှင့် မမချိုက အဝတ်အစားမီးပူတိုက်ပြီးသည်မှာ ကွက်တိ ဖြစ်သွားသည်။

“မမချို ဧည့်ခန်းထဲလာခဲ့ပါလား မအိပ်သေးဘူး မဟာမိတ်လား”

“မဟာမိတ်လား”

“မဟာမိတ်လား မေချမ်းရယ်”

စောစောတုန်းကလို ဖြေရခက်သောမေးခွန်းများ ရောက်လာသည်။ မမချိုက ရှုံ့တွန့်တွန့်မေးလေသည်။ သို့သော်လည်း လာတော့လာရှာပါသည်။

“မေချမ်းဟာ မမချိုရဲ့ ညီမဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်”

သူငယ်ချင်းလို တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်း ဖြစ်ချင်တယ်”

“ဖြစ်နေတာပဲဟာ၊ မမ ဘယ်တုန်းက မေချမ်းတို့ကို အသိပေးဘဲ ကိုယ့်သဘော ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ လုပ်ပစ်တာရှိလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မေချမ်းပြောချင်တာက မမချိုက မမချိုရဲ့ တံခါးချက်တွေကို သိပ်လျှို့ဝှက်လွန်းတယ်၊ အထူးသဖြင့် မေချမ်းရဲ့ ဝိတ်ဆင်းရဲရမှာမျိုးမဟုတ်လား။ ဟိုတစ်လောက ဆိုင်ကိစ္စနဲ့ပဲ ဖြစ်ပါလား။ မေချမ်းတို့ဘေးဆိုင်က တမင်ရန်စံပြီး ရန်ဖြစ်ရအောင် ဆင်တင်တာတောင် မမချို အိမ်ကို တစ်ချက်ပြောခဲ့လို့လား”

မမချိုက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေလေသည်။

ဆရာပြောခဲ့ပုံအရဆိုလျှင် မမချိုသည် သိပ်ပြီးစွာခဲ့ ထက်ခဲ့သော မိန်းကလေး။ သူများကိုအနိုင်ပေးဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ်က အနိုင်ရချင်သူ။

ဤသို့သောစရိုက်များသည် ယခု မည်သို့ပျောက်ဆုံးသွားရမည်။ မမချိုကို နှစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်စေအောင် ပြောင်းလဲခဲ့သူမှာမည်သူနည်း။

“နောက်ဆို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေချမ်းတို့ကို မလျှို့ဝှက်ရဘူး”

“အင်းပါ”

“အင်းပါလို့ လွယ်လွယ်ကတိမပေးစမ်းပါနဲ့”

“ဟောတော်... ကျုပ်က အင်းပါလို့ မပြောလို့ ဘယ်
ပြောရမှာတုံး မေချမ်းရဲ့”

မမချိုက မေချမ်းကို ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို ကြည့်
သည်။

“ဪ... မမချိုကို စာအုပ်တစ်အုပ် ပေးဖတ်ရဦးမယ်
မေချမ်း စားပွဲပေါ်တွင် အဆင်သင့်တင်ထားသော စာအုပ်
မမချိုရဲ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။
ထိုစာအုပ်ကတော့။

အခန်း (၂၀)

“မေချမ်း ဘာတွေ အထူးအဆန်းလုပ်နေတာလဲ။ မမ
ဇယ်တုန်းက စာအုပ်ဖတ်ဖူးလို့လဲ။ အပျိုတုန်းကတောင် စာဖတ်
မိသနာမပါတာ ခုဆို ပိုဆိုး။ မဖတ်ဖြစ်တော့တာထက် ဖတ်ကို
မဖတ်ချင်တော့တာ”

ချိုမြမြ လက်ထဲတွင်ရောက်လာသော စာအုပ်ကို မေချမ်း
လက်ထဲသို့ ပြန်ကမ်းပေးကာ ပြောလာသည်။ မေချမ်းက စာအုပ်ကို
လက်တစ်ဖက်နှင့် ပြန်တွန်းကာ -

“မမ ဖတ်ကြည့်ပါ။ အရင်တုန်းက စာဖတ်ဝါသနာမပါ
ညွှန်ဖြစ်ဖြစ်၊ မအားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစာအုပ်ကိုတော့ ဖတ်ဖြစ်အောင်

ဖတ်ကြည့်ပါ”

“ဟဲ့ မေချမ်းရဲ့ ... ဒီလောက်ထိ တိုက်တွန်းနေရအောင် ဒီစာအုပ်က ဘာအကြောင်းတွေ ရေးထားတာမို့လို့လဲ”

“ဪ ... ဒါတော့ ပြောလို့တယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဖတ်ကြည့်တော့ သိမှာပေါ့”

“ဟင်း”

ချိုမြမြ စိတ်မောသလိုနှင့် သက်ပြင်းချပြတော့ မေချမ်း ခစ်ခနဲ ရယ်လေသည်။

“ကဲ ကဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ မေချမ်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ဒီစာအုပ်ဖတ်ပေးမယ် ဟုတ်ပလား။ နှစ်ပေါက်သွားရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးနော်”

“ဪ ... စိတ်ချပါ နှစ်ပေါက်စေရပါဘူး။ စာကတည်းက မမလက်ထဲကနေကို ချချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ညွှန်းလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အေးပါ ... ဖတ်ကြည့်ပါ့မယ်။ ညည်းလေးပြောတာ လက်ကမချချင်ဖြစ်မှာလား။ တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်မှာကိုလား ပါဘူးအေ”

“အဲဒါဆို မေချမ်း သတင်းတစ်ပုဒ်ရေးစရာရှိသေးတယ်။ အချို့နေဦးမလား”

“မနေတော့ဘူးလေ၊ မနက် မမဆိုင်သွားရဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါဆို ဝှုတ်နိုက်မပ”

“ဝှုတ်နိုက် ညနက်မနေဦးနော်”

မေချမ်းက သူ့စာတွေ၊ ကဗျာတွေရေးနေရရင် အချိန်တွေ၊ အချိန်တွေ ကြည့်တာမဟုတ်လို့ မှာခြင်းဖြစ်သည်။

မေချမ်းက ဧည့်ခန်းထဲမှာ သတင်းရေးဖို့ကျန်ခဲ့ပြီး ချိုမြမြ တော့ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတင်အနီးသို့ ရောက်တော့ လက်ထဲတွင်ပါလာသော စာအုပ်ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့သောဖူးစာ”

စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကြည့်ကတည်းက အချစ်ဝတ္ထုပုံစံမို့ ချိုမြမြ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်ကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်သည်။

ချိုမြမြဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့အရွယ် ငယ်ဘဝမှာ ဘာဝင် အချစ်ဝတ္ထုဖတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သူမဟုတ်။ ကိုယ်တိုင်

စာအုပ်ကိုရှာဖွေရင်း အချစ်တွေများခဲ့သူလေ။

မှတ်မိပါသေးသည်။

သံလွင်ကို ငါက ခိုင်အိုကျီးနပ်စ်လို အချစ်ကိုလိုက်ရှာဖွေနေတာဟု နောက်ခွဲတာကို သတိရမိတော့ ချိုမြမြ လွတ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ထိုသတိရမိတ်ကို ချိုမြမြ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သံလွင်ဆိုတာ ချိုမြမြ ဘယ်တုန်းကမှ သတိမရသင့်သူလား ဒါကြောင့် ချိုမြမြ ဘယ်အရပ်ဒေသသို့ရောက်ရောက် သံလွင် ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ဘယ်တုန်းက မစုံစမ်းခဲ့။

ချိုမြမြဟာ သိပ်ကို အမှတ်အတေးကြီးခဲ့တဲ့ မိန်းမဆိုတာ ကာယကံရှင်ချိုမြမြထက် ဘယ်သူက ပိုသိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

တကယ်ဆို ပိတ္တိလာမြို့ကတည်းက ချိုမြမြ သိခဲ့ရတာပဲ။ ချိုမြမြ မီးခွက်ထွန်းပြီးလိုက်ရှာနေခဲ့တဲ့ အချစ်တွေက ဝေးဝေးလံလံမှာ။ ချိုမြမြရဲ့ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ အချစ်ကိုတော့ ချိုမြမြက နီးလွန်းစွာ မမြင်ခဲ့။

ဝေးသွားမှ ချစ်မှန်းသိတော့ ဘာလုပ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ချိုမြမြမှာ အပြစ်တွေအများကြီး။ အန်တီအေး စွပ်စွဲခဲ့သလို ချိုမြမြဟာ သံလွင်ကို ၁၈ ဘယ်တုန်းကမှ ကောင်းကျိုးမပေး။ ချိုမြမြကြောင့် သံလွင်မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ညစ်ရသည်။

မတန်ပါ။ ချိုမြမြလို အပွေအနောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သံလွင်နဲ့ လုံးဝမတန်ပါ။ ဒါကြောင့် သံလွင်နဲ့ဝေးရာကို ဝှံ့လိုလားလား ထွက်ပြေးခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ထိုစဉ်ကတည်းက ချိုမြမြရဲ့ဘဝမှာ ကံကောင်းခြင်းမရှိတာ ဘယ်တုန်းမှရောက်မလာခဲ့တော့။

သံလွင်နဲ့ဝေးချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့် ဖခင်သဘောတူခဲ့ပြီးလျှင် လက်ထပ်ခဲ့မိခြင်းက ချိုမြမြအတွက် မဟာအများပင်။

ချစ်တဲ့သူနှင့် ကွေကွင်းရတဲ့ဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနှင့် ချင်းဖက်ရတဲ့ဒုက္ခ။ ဒီဒုက္ခ (၂) ခုကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားလိုက်ရတဲ့ ချိုမြမြရဲ့အိမ်ထောင်ဦးကာလတွေက သေတွင်းထဲရောက်ခဲ့သလို။

မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ ကိုယ်ကပေါင်းဖက်ရလို့ စိတ်ညစ်ခဲ့ရင်တောင် တစ်ဖက်က ကိုယ့်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက် ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာမျိုး မြင်ရတာပဲ ဖြေသာသေးသည်။

ယခုတော့ ခင်ပွန်းသည်က ချိုမြမြကိုလည်း ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်းမသိ၊ သူ့မိသားစုကိုလည်း ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်းမသိ၊ ခေမတေတေနှင့် သိပ်ကိုဆိုဆွမ်းသောသူဖြစ်သည်။

ချိုမြမြ ဖေဖေကိုစိတ်နာတာ ထိုအချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ပေးစားလျှင် ကောင်းသူနှင့်ပေးစားလျှင် ခံသာသေးသည်။ ယခုတော့ ချိုမြမြ က ဆိုးလို့ ချိုမြမြထက် ဆိုးတဲ့သူနှင့် ပေးစားသည်ဆိုတာမျိုးက ဘယ်လိုတွေးတွေး ဖြေသာစရာမရှိ။

“သမီးအပေါ် အစစအရာရာ သည်းခံတဲ့သူနဲ့ ပေးစားခဲ့ရင် သမီးက သူ့အပေါ် သိပ်အနိုင်ယူလိမ့်မယ်။ သမီးထက်ဆိုးတဲ့ သူနဲ့ ပေးစားခဲ့တာက ပြောရရင် လူဆိုးထိန်းငှားပေးရသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာကိုကြည့်ပြီး ဖေဖေ မှားသွားမှန်း နောင်တရမိတယ် သမီးရယ်”

နောင်တရမိပါတယ်။ နှုတ်ထွက်စကားကတော့ သိပ်တိုလွယ်လွန်းပါတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ချိုမြမြ ခါးစည်းခံနေခဲ့ရတာကိုအော့ဘာနဲ့ ဖြေသိခိုပေးမှာလဲ။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေကို စိတ်နာလွန်းလို့ ချိုမြမြ အိမ်ထောင်က တာဝန်က ဖေဖေဆီမသွား။ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုသလို ခပ်နွမ်းသည်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို တိုးဝင်ခဲ့ကာ ချိုမြမြရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ မေ့ထားခဲ့သည်။ ကြီးမေနှင့်တောင် အဆက်အသွယ် လုံးဝမလှုပ်ခဲ့။ ကြီးမေဖုန်းဆက်လျှင်လည်း လုံးဝမကိုင်။

တစ်နည်းဆိုသော် ချိုမြမြ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ခတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချိုမြမြအပေါ် အစဉ်အပြု ခွင့်လွှတ်အလုံလိုက်ခဲ့သော သံလွင်အပေါ် ချိုမြမြ အချိန်ပြည့် အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ယခု ချိုမြမြ ဝဋ်လည်ခဲ့သည်။

သံလွင်အပေါ် အနိုင်ယူခဲ့လို့ ချိုမြမြအပေါ် အနိုင်ယူတဲ့သူနှင့် ခြေခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝသည် ချိုမြမြအတွက်တော့ တကယ့်အိမ်နန်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အကြောင်းမရှိအကြောင်းရာ အစဉ်အဖြင့် ရန်လုပ်တတ်သော အကြောင့် ချိုမြမြဟာ လင်ဆိုးမယား တဖားဖား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ချိုမြမြ ခွင့်လွှတ်သည်းခံတတ်တဲ့စိတ်ရှိလို့ ခပ်နွမ်းခြစ်သူကို ချစ်မည်ခံခဲ့တာမဟုတ်။ သူများကို ငါနိုင်ခဲ့လို့ ခုငါ့ဘဝကိုနိုင်တဲ့သူနဲ့ ချစ်တာ ဝဋ်ကြွေးဆပ်နေတာဟု သဘောထားခဲ့၍ နေသာနေခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီး (၂) နှစ်ထိ ကလေးမရခဲ့လို့လည်း ချိုမြမြနည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပြစ်တင်စွပ်စွဲခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင် ကလေးချစ်တတ်လွန်းလို့လားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။

ချိုမြမြအပေါ် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပြဿနာရှာခြင်းဖြစ်သည်။

အဲဒီဘဝဆိုကြီးထဲမှာ ရှိနေစဉ်က တစ်ခါတလေ ငါ ဒီထဲ
ဒုက္ခခံနေချိန်မှာ သံလွင်ကော ပျော်နေသလားဆိုပြီး သံလွင်ဆီ
သွားချင်စိတ်ဖြစ်ပိပေမယ့် ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်။

အန်တီအေးကို ကတိပေးခဲ့သလို သံလွင်ဆိုတာ သူမ
ဘယ်တုန်းမှ မတန်ဘူးဆိုတာလည်း သိနေသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူသွား အတူလာ၊ အတူအစား
သဖြင့် နေခဲ့ကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲ။ ချိုမြမြ စိတ်ဆင်းရဲနေတာ
သူ ဘယ်ကြည့်ရက်ပါ့မလဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ရှိပါစေ၊ သံလွင် ငါဆိုတဲ့ အပွေအနှောင့်
မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ နင်နဲ့မတန်လို့ ငါ့ကိုငါ အပြစ်ပေးပြီး အိမ်
ထောင်ရေးထောင်ထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကျဉ်းချနေပြီးမှတော့ ငါ
နင့်ကို တမ်းတနေလို့ တော်နိုင်ပါ့မလား။

ယောက်ျားဖြစ်သူက ချိုမြမြအပေါ်ပဲ ကွက်ဆိုးနေတာ
မဟုတ်။ သူ့မိတာ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာပါ ခပ်ဆိုဆို
လူတစ်ယောက်။ လူတိုင်းအတွက် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတွေသာ လူတိုင်း
ဆောင်ပေးတတ်သောလူတစ်ယောက်။ ဤသို့ အရပ်တကာ ချဉ်ဖတ်
နှင့်မှရအောင် ပေးစားတတ်ခဲ့တာ ဖခင်ကို ချိုမြမြမှ စိတ်မနာလွှတ်
မည်သူ စိတ်နာမည်နည်။

ဒါကြောင့် ဖေဖေ အိမ်သို့လာလည်လျှင် ချိုမြမြ မသက်သာ
ညှပ်ခံရလျှင် ညှပ်ခံမည်။ ဖေဖေ အိမ်ရိပ်ကတော့ ချိုမြမြ ဘယ်
အခါမှ မနင်း။ ဒါကို စောစောတုန်းက မေချမ်းက ပြောသေးသည်။

ချိုမြမြ ဘာလို့ ဖခင်အပေါ် စိမ်းကားနေရသလဲတဲ့။ ညည်း
ခံတာဆိုနဲ့ ပေးစားခဲ့လို့ဟေ့ဆိုတဲ့စကားက ပြောပြလို့ ကောင်းတဲ့ကိစ္စ
တတ်တော့ ပြောပြမနေချင်တော့။

နောက်ပြီး မေချမ်းပြောခဲ့သလို ချိုမြမြဟာ အတိတ်ကို
မေ့လျော့လွန်းသူ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မျိုသိပ်လွန်သူဖြစ်သည်။
အိမ်ထဲလျှင် အတိတ်မေ့ချင်သူတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်ချင်သေးသည်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ကူးဆိုတာ စိတ်ကူးသာဖြစ်ပြီး လက်တွေ့မှာ
တော့ ချိုမြမြ ဒီဘဝထဲကနေ ရုန်းထွက်လို့မရတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

ကံကောင်းထောက်မရွာနှင့် ချိုမြမြ ခင်ပွန်းဆိုးလက်မှာ
အစောလွတ်မြောက်ကာ မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ချိုမြမြ ဝင်္ကျာတံတာ
ဖြစ်သည်။

သူ့ဆုံးခါစကဆိုလျှင် အတိတ်တုန်းက အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်တဲ့
ဖေဖေ၊ ကြီးမေတို့ဆီ ပြန်မသွားချင်။ လက်ရှိခင်ပွန်းသည်ရဲ့ အသိုင်း
အဝိုင်းတွင်လည်း မနေချင်။

ဤလူအားလုံးနှင့် လွတ်ကင်းရာတွင် ဘဝကို အသစ်ပြန်ချင်ခဲ့သည်။

သို့သော် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ချည်တိုင်ကနားဖြစ်နေခဲ့တော့ သမီးလေးအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်ကာ ဤအရိပ်မှ ထွက်ခွာခွင့်မရှိခဲ့သော ယောင်းမ၊ ယောက္ခမတို့ကြောင့် ချိုမြဲဟော ချည်တိုင်ကနား ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

အခန်း (၂၁)

“အားတော့နာပါတယ် ဆရာရယ်”

“ရပါတယ်အန်ကယ်”

“ကျွန်တော်က ဆရာနဲ့တိုက်ရိုက်တွေ့ပြီးနောက် စာအုပ်တွေ တွက် အများကြီးပြောချင်တာနဲ့ ခေါ်လိုက်ပုံက အကျပ်ကိုင်သလို ခြင်္သွားတယ်။ တကယ်က ကျွန်တော်ဆန္ဒက ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်တာ သက်သက်ရယ်ပါ”

“ဪ... ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်ကယ်လ်။ ကျွန်တော် ညည်း ခုလို အန်ကယ်လ်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”
စကားကိုတော့ လှအောင်ပြောရသည်။

ဒီရန်ကုန်မြို့ကို ခြေချရမှာ သေလအောင် စိုးရွံ့ခဲ့သည် ထို
ခံစားချက်ကို ကိုယ်ကလွဲ၍ မည်သူသိနိုင်မည်နည်း။

သူဟာ ဒုက္ခိတဖြစ်နေခဲ့လို့လား။ နိုးပါ။ ဒီအတွက်
ကိုယ်သူ သိမ်ငယ်စရာ ဖြစ်နေရတယ်လို့။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ
ယူခဲ့ပါ။

ဒီရန်ကုန်မြေရဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ 'သံဇဉ်ချို
ရိုနေတယ်ဆိုတဲ့ သိမ်တံက သူ့ကိုခြောက်လှန့်နေခဲ့သည်။ ကွဲ
သည့် (၆) နှစ်တာကာလအတွင်း သူ့မှ ဘာတွေလုပ်နေခဲ့သ
ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေခဲ့သလဲ၊ တကူးတကလည်း မသိချင်ပါ။ သိ
ဖို့လည်း မသိချင်ပါ။

သူမအပေါ် သူ့လောက် ဖေးမနားလည်ခဲ့သူ တခြားမရှိ
ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ထိ သူမကိုပြောခဲ့ခဲ့၊ ကဲ့ရဲ့ရဲ့ခဲ့ခဲ့
ထာဝစဉ် သူမဘက်မှာ။ အဆုံးစွန် ဖေဖေနှင့်သူမ အားပြိုင်သ
စစ်ပွဲမှာတောင် သူမဘက်ကပဲ သူ ရပ်တည်ခဲ့ရသည်။

တကယ်ဆို သူဟာ မလိမ္မာခဲ့တဲ့သားဆိုးတစ်ယောက်
သူ့ကြောင့်ပဲ မေမေမှာ စိတ်ပိစိးမှုများကာ လူ့လောကကနေ စော
ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။

မေမေအမြင်မှာတော့ သူ့စိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်

သူ့သား ဒုက္ခိတဖြစ်ရလေခြင်းဆိုတဲ့စိတ်က သေရာပါရောဂါ ဖြစ်သွား
ခဲ့သည်။

သူမအတွက် သူပေးဆပ်ခဲ့ရသည်ကများသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ
ဆံက သူရခဲ့တာ ဘာတွေလဲ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာကို မမျှော်မှန်းရဲ
သေမယ့် ကရုဏာတရားလောက်တော့ သူရမယ်ထင်ခဲ့သည်။ ဝေးစွ
ခြောက်ပါ။ ဤ (၆) နှစ်တာကာလအတွင်း သူ ရှင်သန်ခဲ့ရတာက
ဥပေက္ခာရပ်ဝန်းတွင် ဖြစ်သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် သူကလည်း တစ်ပြန် သူမရှိတဲ့အရပ်တွင်
အယ်သောအခါမှ မကြိုချင်ပါ။ မဆံ့ချင်ပါ။ မင်းက ဒီတစ်လမ်းဆို
တာ နောက်တစ်လမ်းဆိုရလောက်အောင် ခပ်ကင်းကင်းနေချင်ခဲ့
သည်။

မတော်တဆ လမ်းခရီးတစ်ထောက်မှာ ဆုံခါမှ -

“ဟယ် ... မတွေ့ကြရတာကြာပြီ နေကောင်းလား”

ဘာညာ အာလာပ သလ္လာပ စကားများကိုလည်း မကြား
ချင်။ သူလိုချင်တာက သေချာဂရုတစိုက် မေးမြန်းတာမျိုးဖြစ်သည်။
မေးကြိုလမ်းလွဲ မတော်တဆ တွေ့ဆုံခါမှ မေးတာမျိုးကတော့ ဘယ်
အခါသာစရာရှိလို့လဲ။

ကမ္ဘာကြီးဟာ တွေ့ဆုံချင်သူနှင့်ဆိုလျှင် ကျယ်လွန်းပြီး

မတွေ့ဆုံချင်သူနှင့်ဆို ကျဉ်းလွန်းသည်။

ဤလောကထိ ရန်ကုန်မြေကို ရှောင်ရှားနေသည့်ကြားကာလ မဖြစ်မနေ ရန်ကုန်သို့ရောက်လာဖို့အကြောင်းတရားတစ်ခုက ဖန်တီးခဲ့သည်။

“ဆရာ့ရဲ့ ရှေ့ထွက်မယ့်စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ဆိုင်ဆိုင် စကားပြောချင်လို့ပါ။ ဆရာ့အတွက် ကျွန်တော် အစစအရာရာ တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော် လာမှ စာအုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးဖြစ်မယ်ဆိုရင် စိတ်မကောင်းပါဘူး ထပ်ပြောပြပါရစေ”

“မဟုတ်သေးဘူးဆရာ။ ဒီလောကထိ တင်းမာဖို့ မလိုတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တိုက်မှာ ရေးနေတဲ့ စာအုပ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်၊ စကားပြောချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ အခုထူးမယ့် စာအုပ်ကိုလည်း စာချုပ် ချုပ်ချင်တယ်လေ”

ထုတ်ဝေသူဘက်က မည်သို့ဆိုဆို ရန်ကုန်ကိုသွားမယ့်အခါ အသေခံမလားဆိုရင် သူက အသေခံရမည့်လမ်းကို ရွေးမည်သူ့သို့သော် ... စာပေအပေါင်းအသင်းရောင်းရင်း မိတ်ဆွေများက ...

“ဒီလောကထိ တင်းမာနေလို့ မသင့်ဘူးကိုနေလ။ ကိုယ်က စာပေလောကမှာ ရပ်တည်ရှင်သန်နေတဲ့သူပဲ မဟုတ်လား။ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ခင်ဗျားကင်းကွာနေလို့ ဘယ်လိုလို့ဖြစ်မှာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ဒုက္ခကြောင့် တခြားဒေသထဲသို့ ခရီးမသွားချင်တာကတော့ သဘာဝကျပါတယ်။ သို့သော်ငြားလည်း ကိုယ့်ကို ထုတ်ဝေသူဘက်က ဒီလောကထိ လိုလားတာနဲ့တင် ခင်ဗျား အောင်မြင်နေပြီ”

“သူတစ်ပါးကို လေးစားသော အားဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားအသေလို အောင်မြင်မှုမျိုး တခြားသူတွေ သိပ်ရချင်နေကြတာ။ ဒီအတွက် ခင်ဗျားအပေါ်မူကို ခင်ဗျားဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ”

အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတွေကတော့ သူ့ဘဝ သူ့အတွက် အတိတ်အတတ်ကြောင်းကို သိလေသူတစ်ယောက်မှမရှိခဲ့။ ထို့အတွက် ကြောင့် သူ ရန်ကုန်မသွားချင်တာ ခြေထောက်ကြောင့်လောက်သာ မဟုတ်ဘဲ အားပေးတိုက်တွန်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခေါက်တစ်ခါပဲလေဆိုတဲ့ စိတ်နှင့် သူ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်လ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဆရာအခုဘယ်သွားမှာလဲ။

ဆရာနေမင်းသူရက ဆရာ့ကိုတွေ့ချင်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်နေတာ”

နေမင်းသူရဆိုသူမှာ စာပေလောကတွင် အရှိန်အဝါကြီးသော စာရေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုလိုလူက ကိုယ့်လို အရာတရ လူကို တွေ့ချင်သည်ဆိုတော့ ဝမ်းသာစရာ။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ သွားတွေ့ဖို့ ပါဦးမယ်။ ဒီနေ့အတွက် အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်လ်”

“အိုး မဟုတ်တာ။ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ဆရာ။ ကျွန်တော်တောင် ဆရာ့ကို ပြန်အားနာနေတာ”

သူ့ကို ကိုယ်အားနာ၊ ကိုယ့်ကိုသူအားနာနှင့် ရှိနေစဉ် ထဲထဲတွင် ကိုင်ထားသောဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် သူ ပုံကြည့်လိုက်သည် မေချမ်း။

မေချမ်းဆီကဖုန်းမို့ သူ မကိုင်ဘဲ ထုတ်ဝေသူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ဖုန်းက ဇွဲရှိစွာ ထပ်မြည်လာပြန်သည်။ မကိုင်ဘဲ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ဟိုးနေ့တွေ့တုန်းက သူ မေချမ်းအပေါ် သူ့ဖာတ်ကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ဖွင့်ခဲ့မိသည်။

‘လွဲခဲ့သောဖူးစာ’ ဆိုတာ သူ့ဖာတ်ကြောင်းဆိုတာ သူ့

ထုတ်မပြောလျှင် မည်သူသိနိုင်စရာရှိလို့လဲ။

ယခုကျတော့ ထုတ်ပြောခဲ့ရုံမက သူ့ရဲ့အင်တာဗျူးမှာပါ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ရင်ဖွင့်ခဲ့မိသည်။ ဒီအတွက် သူ့မှာ နောင်တရတာကော စိတ်အနေခက်တာကော များစွာ ပါဝင်နေခဲ့သည်။

ဖုန်းလေးကတော့ ဇွဲရှိစွာ ထပ်မြည်လာပြန်သည်။ ဖုန်းကို ထုတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်လိုက်သည်။

မေချမ်းဆိုတာ ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ပေကပ်ကပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် သူ မကိုင်မချင်း ခေါ်နေမည့်ဟန်။ သူ့မှာ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်ပေ။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ချက်ကို စိတ်က လက်မခံပေ။ သူ့ရဲ့စိတ်တို့ ပြောင်းသွားသည်။

မေချမ်း ပြန်သွားကတည်းက သူ Diplomacy သတင်းစာတစ်စောင်ဖတ်ခဲ့သည်။ ယနေ့ထက်ထိ သူ့ရဲ့အင်တာဗျူးမူပါသေး။ ထိုအချိန်တွင် ထိုအင်တာဗျူးကို cancel လုပ်ဖို့ အချိန်မီလောက်သေးသည်။

ထိုအတွေးဖြင့် သူ ဖုန်းကိုလိုက်တော့ သူတောင် ကားနားရောက်နေပြီ။

“ဟဲ့လို”

“ဆရာရယ်... ဖုန်းကို ပိတ်ဖို့ မစဉ်းစားတာတောင် ကျွန်ုပ်တင်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ မေချမ်းထင်သားပဲ။ ဆရာ မေချမ်းနဲ့တွေ့ပြီး ကတည်းက နောက်ထပ် အင်တာဗျူးခံရမှာကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်လား... ဟင်း ဟင်း”

မေချမ်းက သူ့ရဲ့စိတ်ကူးကို ကြိုတင်သိနေသလိုနှင့် ပြောလာသည်။

တကယ်လည်း မှန်နေတာမို့ သူ့မှာ အနေခက်သွားရသည်။

“ဆရာမ နေနေသာထက် ပြောလို့ ဆရာ ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိရတာ။ ဆရာတို့များ နေနိုင်လိုက်တာနော်။ မေချမ်း ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့ပါ။ ကူညီစရာရှိလို့ပါလို့ ခေယယ ပြောတုန်းက ဖြစ်မလာဘူး”

မေချမ်းက စကားနာထိုးပြီး ပြော၏။ သူ ကားတံခါးကိုခွင့်က ကားထဲကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး -

“ခု မေချမ်းအလုပ်မှာလား။ အပြင်ထွက်လိုက်လို့ရလား။ မေချမ်းနဲ့ ကျွန်တော် စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ပါ”

“အဲဒါက ဘာလဲ ဆရာ မေချမ်းကို တွေ့ခွင့်တောင်းနေတာလား”

“အယ်... အဲဒါက”

သူပြောချင်တာက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး သူမ နားလည်လိုက်တာက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးမို့ သူ့မှာ ဘာပြေရုန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

သူမစကားပြောတာ ပွင့်လင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်တောင် အနေရခက်သည်။

သို့သော် အမြဲတမ်း သူမပြောသောစကား ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်သည် နှစ်ယောက်တို့တွေးတာနှင့် လွဲလွဲသွားတတ်သည်။

“နော် ရမလား မေချမ်း”

“ဘာကိုလဲ ဆရာ”

“ကျွန်တော် မေချမ်းနဲ့တွေ့ပြီး အရေးတကြီးစကားပြောစရာ နေလို့ တွေ့လို့ရမလား”

“ဟင်း ဟင်း... သိပ်ရတာမျှ ဆရာရယ်”

“ဟင် မေချမ်း”

ရယ်သံနှင့်စကားသံသည် ဖုန်းထဲမှမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အနီးမှ နားမှာမို့ သူ ကားထဲမှာ ထိုင်နေရင်းမှ ဘေးဆီသို့ ကြည့်လိုက်တာ မေချမ်းသည် ကားကိုယ်ထည်နှင့် ကွယ်ရပ်နေရာမှ ထွက်လာသည်။

သဘောကျသလို အရယ်အပြုံးမျက်နှာနှင့် -

“ဆရာကတော့ တကယ့်ပဲ”

“မေချမ်း ဘယ်လိုလုပ် ဒီကို”

“ဪ... မေချမ်းက တွေ့ချင်နေတဲ့လူပဲ။ ဒီတော့ ဆရာရန်ကုန်ရောက်နေတယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်မှာရှိနေမလဲ စုံစမ်းတော့တာပေါ့၊ မခက်ပါဘူး”

အခန်း (၂၂)

“မေချမ်း အခု ကားကိုဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

“ဪ... ဆရာပဲပြောစရာရှိလို့ဆို။ မေချမ်းတို့ရဲ့အိမ်ကို သွားမလို့လေ”

“ဗျာ ဟို ဟို”

အိမ်ကိုခေါ်သွားမလို့ဆိုတော့ သူ့မှာ ကားပေါ်ကပဲ ခုန်ချမင်းနေခဲ့ရမလား၊ ကားကို ခုရပ်လို့ပဲ ပြောရမလား ဗျာများသွားခဲ့သည်။

ဒါကိုပဲ မေချမ်းကကြည့်ပြီး သဘောကျသလို ရယ်နေတော့ သူ့မှာ ပို၍အနေခက်မိသည်။

ခုခေတ် ကောင်မလေးတွေများပွင့်လင်းလွန်းတာ ယောက်ျားလေးတွေတောင် အနေခက်ရသည်အထိ။ မေချမ်းလည်း တော်တော်ပွင့်လင်းလွန်းသည်။

“ဒီနေ့တော့ ဆရာကို အိမ်မှာ ထမင်းစားဖိတ်ဖို့ မရရအောင် လာစောင့်ဖုန်းဆက်နေတာလေ။ စိတ်မပူပါနဲ့ဆရာရယ်။ အိမ်မှာ မေချမ်းရဲ့မေမေ၊ မေချမ်းရဲ့ယောင်မနဲ့ တူမလေး အားလုံး လူစုံတစ်စုံစောင့်နေကြတယ်”

“ဗျာ ထမင်းစားဖိတ်ဖို့ ဟုတ်လား။ အားနာစရာကြီးတွေ တကူးတက ဘာလို့လုပ်တာလဲ မေချမ်းရဲ့”

“ဪ... မေချမ်း မန္တလေးလာတုန်းက ဆရာက အိမ်မှာ ဝတ္တရား ကျေပွန်ခဲ့တယ်လေ။ ခု ဆရာ ရန်ကုန်ရောက်လာလေ။ မေချမ်းက အိမ်ရှင်ဝတ္တရား ပြန်ကျေချင်တယ်။”

“ကျွန်တော်က အဲဒီလို အတုံ့အလှည့်တွေ လိုချင်လို့မှ မဟုတ်တာ”

“ဪ... အဲဒီလို သဘောတော့မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါဆို ဆရာကို ဧည့်ခံဖို့ မေချမ်းမှာ စေတနာရှိနေတာကိုး”

“သို့ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ကားမောင်းနေသော မေချမ်းကို သူ အကဲခတ်လိုက်သည်။”

မေချမ်းသည် လူငယ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသည်။ ခုကျွေးကတ်ကို အစင်းကျားအင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် တွဲဝတ်ထားပြီး လူကုန်ပုံပုံပန်းပန်းပါး ပြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပေါ်လွင်သော မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ပေ။

မျက်နှာမှာတော့ ထူးပြီး ခြယ်သလိမ်းကျံထားတာ ဘာမှ မရှိပေ။

မေချမ်းသည် ဖော်ရွေစွာခင်တတ်ပုံရ၏။ ပွင့်လင်းကာ အခြားသောမိန်းကလေးတွေလိုတော့ အထာပိုပိုမိန်းကလေး မဟုတ်ပေ။

“ဒါနဲ့ ဆရာလည်း မေချမ်းကို အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့မရှိဘူး”

“ဪ... အဲဒါက”
သူမကိုကြည့်ရှုအကဲခတ်နေတုန်း သူမက သူ့ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်မေးတော့ သူ အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်သွားသည်။

ပြီးမှ-
“ကျွန်တော် မေချမ်းကို အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“အကူအညီတောင်းမလို့ ဟုတ်လားဆရာ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ ဘာလို့လို့လဲ ပြောလဲ။ မေချမ်းကူညီနိုင်တာဆို ကူညီမှာပေါ့။ ကူညီနိုင်လည်း ကူညီနိုင်သူကို ညွှန်ပေးမှာပေါ့”

မေချမ်းက စိတ်ဝင်စားသွားဟန်နှင့် ကားအရှိန်တန်လိုက်သည်။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မေချမ်းကို ရင်မဆိုင်ဘဲ လက်ဆဲတွင် ကိုင်ထားသော ဖုန်းဆီ အကြည့်ပို့ထားကာ -

“ကျွန်တော် တောင်းမယ့်အကူအညီကို မေချမ်း ကူညီနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုတစ်ခါတုန်းက မေချမ်း ကျွန်တော့်ကို အင်တာဗျူးသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီအင်တာဗျူးကို မေချမ်း စာမျက်နှာထက် ဖော်ပြသေးဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်တော်သိထားပါတယ်”

“ဒီတော့”

မေချမ်းက စိတ်ဝင်စားစရာနှင့် စကားဝင်ထောက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးဘီတွင် ကားများပြည့်ကွပ်ကွပ်သည်။ မီးပွိုင့်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ မေချမ်းလည်း မဖော်ပြရသေးတဲ့အတူတူ အဲဒီအင်တာဗျူးကို cancel လုပ် ကျွန်တော် တောင်းဆိုချင်တာ”

“Cancel လုပ်ဖို့ ဟုတ်လားဆရာ”

သူ ခေါင်းညိတ်ကာ -

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီထဲက ကျွန်တော်ပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက မဖော်ပြသင့်တဲ့ကိစ္စရပ်တွေလည်း ပါနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူးများ။ အဲဒီနေ့က ဘယ်သူမှ မသိမစစ်လိုက်ရဘဲ ပြောလိုက်မိတာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာ။ အဲဒီတုန်းက ဆရာပြောခဲ့တာတွေက အမှန်တရားတွေလေ လုပ်ကြံပြောခဲ့တာ တစ်ခုမှပါတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားတိုင်းဟာ ချပြလို့ မကောင်းဘူးလေ။ သူ့သိက္ခာ၊ ကိုယ့်သိက္ခာဆိုတာ ရှိသေးတယ်”

“အဲဒီအတွက် ဆရာက အင်တာဗျူးဖော်ပြဖို့ကိစ္စကို cancel လုပ်ချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ မျှော်လင့်တကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ မေချမ်းက ကိုယ်ပြင်းချသည်။ မီးပွိုင့်လွတ်ပြီမို့ ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်း...

“ဆရာ့ရဲ့အင်တာဗျူးကို ခုလောလောဆယ် မဖော်ပြသေး”

၂၀၄ | လှိုင်းကြွဖြူ (လာရှိုး)

တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့လထဲမှာ မေချမ်းတို့ Diplomacy သတင်းစာရဲ့ (၅) နှစ်ပြည့်အထူးထုတ်မှာ ဖော်ပြချင်လို့ တကယ် ထူးထူးခြားခြား အစီအစဉ်တစ်ခုအနေနဲ့ပေါ့။

“အင်း... ဒါက”

“ဒါနဲ့ ဆရာက ဘာလို့မဖော်ပြစေချင်တာလဲ။ ဪ... တာတော့မဟုတ်ဘူး။ အင်း စင်စစ်တယ်ပဲထားလိုက်ပါတော့။ မေချမ်း သတင်းထောက်ကို လူတွေကြောက်တာလည်းမပြောနဲ့။ သတင်း ထောက်တွေက လူတွေတွေ့တာနဲ့ မေးမယ် မြန်းမယ် ဒါပဲချောင်း တာလေ။ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မေချမ်းက သူရဲ့စကားကို သူ့ဘာသာသူ သဘောကျကာ ရယ်လေသည်။

သူလည်း အနည်းငယ်ပြုံးမိပြီးမှ -

“တကယ်လို့ မဖြစ်မနေ အင်တာဗျူးကထည့်ရမယ်။ ငါတို့ လုပ်လို့လည်း မရဘူးဆိုတာ အဲဒီအင်တာဗျူးအဟောင်းကို ကျွန်တို့ ကို ပြန်ပေးပါလား။ ဒီအခု ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်တုန်း အချိန် ပေးမယ်လေ။ မေချမ်း နောက်ထပ်အင်တာဗျူးအသစ် လုပ်ပါလား”

“စိတ်တော့ဝင်စားစရာပဲ။ ဆရာရဲ့အင်တာဗျူးအဟောင်း ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ personal case တွေ တော် တော်များများပါနေတော့ မကောင်းဘူးထင်လို့ပါ။”

“သူ ဖတ်မိသွားမှာစိုးလို့လား”

မေချမ်းရဲ့မေးခွန်းကြောင့် သူ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ အမှန် တကယ်ဆိုရလျှင် ထိုသည်က အဓိကအချက်ပင်ဖြစ်သည်။

သူကသာ သူမအပေါ် တခုတ်တရရနှင့် တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေခဲ့ရချိန်မှာ သူမက သူနှင့်ဝေးရာမှာ ပျော်နေသူ။ ထို့အတွက် ကြောင့် သူကပဲ တမ်းတခုံရတာမျိုးတော့ မတန်ပါ။

အချစ်မှာ မာနတွေထားဖို့မလိုအပ်ဘူးဆိုပေမယ့် ချိုမြမြနဲ့ သူ့ရဲ့ကြားမှာ 'ချစ်တယ်' ဆိုတဲ့စကားက မစားကောင်းခဲ့တဲ့ သစ်သီး တွေ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူက ချိုမြမြကို ချစ်တယ်လို့မပြောခဲ့ဖူးသလို ချိုမြမြကလည်း သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အရိပ်အယောင်တွေ မပြခဲ့ဖူးပါ။

ပြခဲ့လျှင်တောင် သူမ သူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ ကြည်ပေးမည်မဟုတ်။ ထိုစဉ်တုန်းက ချိုမြမြဆိုတာ ရည်းစား တစ်ယောက်များခဲ့သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မည်သည့် သက်ကြွေးလေးကမဆို သူမကို ချစ်ချင်ကြပြီး သူမကလည်း ချစ်တယ် အဖြေပေးဖို့ ဝန်မလေးခဲ့သူ။

သူတို့ရဲ့သားသမီးများအတွက် မြန်မာနိုင်ငံ၊ ဥပဒေရေးလောက်ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ နိုင်ငံတကာပညာရေးမှ တန်းမီအဆင့်မီသည်ဟု သတ်မှတ်ကာ နိုင်ငံခြားမှာပဲကျောင်းထားကြသည်။

ဪ... လူတန်းစား မညီမျှမှုတွေ ရှိနေသရွေ့ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲရသည်။ ချမ်းသာသူသည် ချမ်းသာသည့်အလျောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲရသည်။ ဆင်းရဲသူသည်လည်း ဆင်းရဲသူအလျောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲရသည်။

“ဆရာ မောနေပြီလား”
“မဟေပါဘူး မေချမ်း။ ကျွန်တော်က တွေးနေတာ”
“တွေးနေတာ ဘာတွေးနေတာလဲ ဆရာ”

မေချမ်းက တိုက်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ သံပန်းတံခါးသော့ခွင့်ရင်း မေးသည်။ အထဲက သစ်သားတံခါးကတော့ ဖွင့်ထားသည်။ အခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းပစ္စယများမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ နေထိုင်ကျနေသည်။ ထပ်ထည့်လျှင်လည်း မရတော့ပေ။

“ဆရာ ခဏထိုင်ဦးနော်။ အမောဖြေလိုက်ဦး”
“ရပါတယ်”
“မေမေတို့ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”
မေချမ်းက သူ့ကို နေရာချထားပေးပြီး အခန်းတစ်ခန်းထဲ

ထိုင်သွားသည်။

သူ တောင်ငှေ့ကို ဘေးတွင် ဖေးမထားပြီးထိုင်လိုက်သည်။ နေ့ခန်းသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဗီရိုတစ်ခုပေါ်တွင် ဘောင်သွင်းထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကြည့်ရသည်။ စစ်ပိုင်းတုန်းကတော့ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်ရုံသာ။ နေ့ညီသော် -

“ဟင်”
ဓာတ်ပုံတွင် အကြည့်က စူးစူးနှင့်နှင့် ဖြစ်သွားကာ ဘေးတွင် သောတောင်ငှေ့ကို လျှင်မြန်စွာ ဆွဲယူကာ ခပ်မြန်မြန် မတ်တတ်ခပ်လိုက်စဉ် ခြေထောက်က မျက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာ”
မေချမ်းက သူ့ဘေးသို့ လျှင်မြန်စွာရောက်လာသည်။ ဓာတ်ပုံကို သူ အနီးတကပ် သွားကြည့်စရာမလိုတော့ပါ။ မေချမ်းရဲ့ နောက်ထက်တွင် ရပ်နေသောသူ့ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မြင်ပြီးကြည့်စရာမလိုတော့ပေ။

လတ်တလောမှာ ဤခြေထောက်အနာထက် 'သူမ' ရှေ့က နေ ပျောက်ကွယ်ချင်စိတ်က ကြီးစိုးနေသဖြင့် နာကျင်မှုကိုတောင် သွာတာရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပေ။

ကမ္ဘာကြီးက တကယ်ကြီးကိုကျဉ်းလွန်းပါတယ်။ သိပ်ကို ကျဉ်းလွန်းပါတယ်။

အကြောင်းမသိသူတွေအဖို့ သူက မိုးပြိုမှာကြောက်တဲ့ တစ်တီတူးလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြေသို့ရောက်လျှင် သူမနှင့် မတော်တဆ တွေ့ဆုံမှာကိုကြောက်နေတဲ့ သူ့ကိုမှ သူမနဲ့ တွေ့တော့ ဆိုင်ဆိုင်တွေဖြစ်အောင် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးရက်ခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာက ဖန်တီးတယ်။

ထိုအတွေးတွေ သူ့အသိတရားတစ်ခု ဝင်လာခဲ့သည်။

ဆရာ့ကို မေချမ်း ကူညီရမယ့်တာဝန် ရှိနေတယ်။

ဘုရားရေ။

ဒါဆိုရင် မေချမ်းက ဤဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိကကြီးကိုင်သူပေါ့။ ဒါကြောင့် သူမအိမ်သို့ ထမင်းစားဖိတ်ကာ သူနှင့်သူမ မဖြစ်မနေ ဆုံဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာကို။

ဪ... ဪ... လက်စသတ်တော့ အဖြေက ဤသို့ကို။

ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ သူမက သရော်လှောင်ပြောင်မှုတွေနဲ့ပေါ့။

အခန်း (၂၃)

“ဆရာ”

“-----”

“ဆရာ”

“-----”

သူ့ရဲ့နောက်မှာ မေချမ်းရဲ့အလောတကြီးခေါ်သံကို သူ့ သော်လည်း သူ လုံးဝလှည့်မကြည့်။

ကားသော့ကို မမေ့မလျော့ဆွဲယူကာ တောင်စုးနှင့် ထောက်ကို ထိန်းလျှောက်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါမှ ဤသို့ခြေထောက် အလျင်စလို နာအောင်မလုပ်ခဲ့သဖြင့် နာကျင်လှသည်။

“ဆရာ မေချမ်း တောင်းပန်ပါတယ်”

ကားတံခါးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆွဲဖွင့်လိုက်သော်လည်း မေချမ်းက ကားတံခါးကို ကိုယ်နှင့်ဝင်ခံကာ သူ့ကို မျက်နှာပျက်ပျက် တောင်းပန်သည်။

“မေချမ်းမှာ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးမှ မရှိပါဘူး။ ဆရာ့ကို ချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းရှိတာပါ။ ဆရာတို့ကို ကူညီခွင့်ရမှလည်း စားဝင်အိပ်ပျော်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆခဲ့တာပါ”

“-----”

“မမအပေါ်မှာလည်း မေချမ်းတို့ အနိုင်ယူခဲ့တာများပြီ။ အတွက် ဆရာနဲ့”

“တော်စမ်း ဒီမှာ မေချမ်း... ဒီရဲ့ကိစ္စမှာ မင်းက ဒါနိုက်မဟုတ်သလို ကျုပ်တို့ကလည်း မင်းရဲ့သရုပ်ဆောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာက မေချမ်းရဲ့ သရုပ်ဆောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူသားချင်းစာနာထောက်ထားမှုကြောင့် ဆရာ့ကို ကူညီရမယ့်တာဝန် ရှိတယ်လို့ ခံစားမိလို့ပါ”

“ဘယ်လို လူသားချင်း စာနာထောက်ထားမှုကြောင့် ဟုတ်လား။ အဟား”

သရော်သလိုမေးလိုက်သောသူ့ကို မေချမ်း ဘာမှမပြောဘဲ

ကြည့်သည်။ သူ ဘယ်ဘက်လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဘောင်ရေကို ညာဘက်နှင့် ဖေးမထောက်ကိုင်ကာ -

“ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ”

ရင်နာသလို ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြီး -

“ဒဏ်ရာဆိုတာ ခြောက်သွေ့ပြီးသား။ ဘာလို့ ခြောက်သွေ့မလဲသိလား။ ‘သံဇဉ်ချိုမြမြ’ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ သေပြီလို့ ယူဆတတ်ကတည်းက”

“အို”

တုန့်လှုပ်သွားသော မေချမ်းရဲ့မျက်နှာကို ခပ်ပဲ့ကြည့်သည်။ မိမိအဖေ (၃) လွှာပေါ်သို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ ဘယ်နေရာမှာ တည်ရှိနေမလဲမသိပေမယ့် ထိုအခန်းရဲ့ နေရာမှာတော့ သူမ ရှိလိမ့်မည်။ သူမရှိနိုင်မည့်နေရာသို့ စိတ်မှန်း

“မင်းက ကျုပ်ကိုကူညီချင်တယ် ဟုတ်လား။ ဆောရီနဲ့

ငါ့ကိုကူညီနေတာမဟုတ်ဘူး။ မင်း ငါ့ကို တမင်နှောင့်ယှက်ခဲ့တာ။ သက်နေတဲ့ ငါ့ဘဝထဲကို မင်း ကယက်ထအောင်လုပ်ခဲ့တာ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ မေချမ်း အဲဒီလို မရည်ရွယ်ပါ

ဆရာရယ်”

“_____”

“ဆရာနဲ့မမကို အဆင်ပြေချင်တဲ့စိတ်ကလွဲရင် မေချမ်းမှာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ဆရာကိုလည်း ထိခိုက်နစ်နာပါစေလို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး”

“မင်းအခု ဖယ်လိုက်ပါ”

သူက မေချမ်း ဘာဆက်ပြောပြော နားမထောင်ဘူးဆိုသည် ပုံစံနှင့် ကားတံခါးရှေ့ကနေ ဖယ်ခိုင်းလေသည်။

မေချမ်း ခေါင်းယမ်းကာ ကိုယ်ကို တောင့်တောင့်ကြီး လှုပ်ထားကာ -

“ခဏလေးပါ ခဏလေးပါ ဆရာ။ ဆရာဟာ မမကို တမင်တမ်းတရင်းနဲ့”

“တော်စမ်း ဒီမှာ ငါက မင်းယောင်းမကို သမ်းတနေမယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုအတွေးနဲ့ မင်း ပြောလိုက်တာလဲ မေချမ်း။ ငါ တမ်းတခဲ့ဖူးတာ မင်းယောင်းမ မဟုတ်ဘူး။ ချိုမြမြဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းကို။ ဒါပေမဲ့ သူ မိတ္တီလာကနေ ထွက်သွားကတည်းက သေလျာလို့ ငါက သတ်မှတ်ခဲ့ပြီသား”

“ဆရာညာတာ”

“ဘာ”

မေချမ်း စွပ်စွဲချက်ကြောင့် သူ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ လက်ခံဖက်က မေချမ်းရဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အကြမ်းပတမ်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

မေချမ်းသည် နာကျင်အောင်ဖျက်သွားသော လက်ကို မရုန်းမယ်ဘဲ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်သည်။

စီးကျလာသော မျက်ရည်များကိုလည်း မသုတ်မဖယ်...

“မေချမ်းမှာလည်း ခံစားတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိတယ်။ ခံစားတတ်တဲ့အသည်းနှလုံးရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ချစ်တတ်တဲ့သူတွေ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကူညီခဲ့တာ။ ဒါကို အတယ်လို့ ဆရာယူဆတယ်ဆိုရင် ဆရာကြိုက်သလို အပြစ်ပေးခဲ့လို့ ဆတယ်”

“မင်းနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အပြစ် ဟုတ်လား၊ ကဲ”

“အား... ဆရာ”

သံလွင်ဦး အမှတ်တမဲ့နှင့်ရပ်နေသော မေချမ်းရဲ့ လက်မောင်းကို ဆောင့်တွန်းကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကားတံခါးဖွင့်ခင် ကားအောက်သို့ငုံ့ကြည့်ကာ -

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ငါ့ကို မင်း အင်တာဗျူးခဲ့တဲ့

ကိစ္စ ငါ လုံးဝခွင့်မပြုဘူး။ ဂျာနယ်မှာဖော်ပြခဲ့ရင် ငါကိုယ်တိုင် တရားစွဲမယ်”

“ဆရာ”

ကားစက်ကိုဖြည်းဖြည်းချင်းနှိုးရင်း နာကျင်နေသော လမ်းမောင်းကို ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ ထလာသော မေချမ်းကို ...

“တကယ်မလုပ်ဘူးထင်ရင် မင်း စမ်းကြည့်လိုက်။ အထူးသဖြင့် မင်းဟာ ချိုမြမြနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သူမို့ ငါ သက်ညှာလိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူမို့ ငါ ပိုရက်စက်ပြမယ်”

“ဆရာ”

“ဝိုး ဝရော”

မေချမ်း ကားတံခါးကို လက်နှင့်လှမ်းဆွဲပေးမယ့် ကားအကြမ်းပတမ်း ထွက်ခွာသွားလေသည်

သူမတောင် နောက်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆုတ်လိုက်၍ ဘာမှ မဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူမို့ ငါပိုရက်စက်ပြမယ်။

ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာ။

အောက်လမ်းဆရာတွေဟာ သူတို့ အတတ်ပညာကြောင့်

သူတို့ ပြန်ရှာကြရတယ် ဆရာ။ ဆရာကကော ဆရာကိုယ်တိုင် ပျံ့ခဲ့တဲ့ အတွက် ဆရာ့ကိုယ်မှာပါ လောင်ကျွမ်းနေရတယ်ဆိုတာ သတိထားမိရဲ့လား။

သူများကို လောင်မြိုက်ခဲ့တာ နည်းနည်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လောင်ကျွမ်းခဲ့တာများများဆိုတာ။

အခန်း (၂၄)

ယခင်တုန်းက ချိုမြေ့ စကားနည်းခဲ့တယ်ဆိုတာက မသိ
မသား။ ယခုဆို သိသိသာသာ စကားနည်းသွားခဲ့သည်။

ကလေးနှင့် မေချမ်းတို့သားအမိကို ဂရုစိုက်မှုနည်းသွားတာ
လားဆိုတော့ အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်။ အားလုံးရဲ့အပေါ်မှာ ဂရုစိုက်မှုတွေ
လည်း ယုတ်လျော့မသွား။

အလုပ်ပျက်၊ အကိုင်ပျက်လည်းမဖြစ်။ အိပ်ချိန် စားချိန်
နည်းသွားတဲ့အထိ အချိန်ပြည့်အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့် နှစ်ထား
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ညဆိုလျှင် ညနက်မှအိပ်သည်။ မနက်ဆိုလျှင် အစောကြီး

နေကာ ချက်ပြုတ်နေသည်။

တကယ်တော့ သူမမှာ ရွေးချယ်ရာနည်းလမ်းမရှိတူးဆိုတာ
သူမကလွဲလျှင် ဘယ်သူက သိမည်နည်း။

မုန်းတီးစွာ ကြည့်ခဲ့တဲ့အကြည့်က တစ်ချိန်က ချိုမြေ့အပေါ်
အစိုက်ခဲ့သည့် 'သံလွင်' ရဲ့အကြည့်တွေ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစွ။

မေချမ်းပြောပြ၍ သံလွင်ဟာ စာရေးဆရာနေလဆိုတာ သိခဲ့
အပြီး ထို့ကြောင့် ချိုမြေ့သည် စာဖတ်ဝါသနာ မပါသော်လည်း သံလွင်
အနားခဲ့သည့် "လွဲခဲ့သောဖူးစာ" ကို ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ခဲ့သည်။

ဝတ္ထုထဲတွင်ပါသော အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် သံလွင်နှင့်
ချိုမြေ့တို့ရဲ့ ဘဝ အစစ်အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

"နင် ငါ့အပေါ် အရမ်းအထင်သေးခဲ့တယ် သံလွင်ရယ်။

နင် ခြေထောက်ခိုက်မိတာ ငါသိလို့ အနားမှာ နေနိုင်ခဲ့ရင်လည်း
အထဲပါ ဟုတ်လား။

နောက်ပြီး ဘာတဲ့။ ငါက သိပ်ကိုနေနိုင်တဲ့ မိန်းမရိုင်းကြီး

အတတ်လား။

နင်နဲ့ ဝေးနေခဲ့ရပေမယ့် ငါပျော်နေတယ်လို့ နင်ထင်နေခဲ့

အား။ နင်ရဲ့အဝေးဆုံးနေရာကို ငါထွက်ခဲ့ပေမယ့် ငါ့စိတ်ခံစားချက်၊
အားလုံးသားက နင်ဘေးမှာပဲ ကျန်နေခဲ့တာ ကာယကံရှင် ငါ့ထက်

ဘယ်သူပိုသိနိုင်မှာလဲ။

နှင့် ခြေထောက်ထိခိုက်ခဲ့တာ ငါတကယ် မသိခဲ့ရိုးအမှန်အခြေအနေအထား နှစ်စွပ်စွဲခဲ့သလို ငါက ကျရာအရပ်မှာ ပျော်သူမဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ -

သမီးလေးကူးကူးကို ငါပေးခဲ့တာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီ အမှန်တရားကို ငါမငြင်းပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပျော်ရွှင်စရာ မကောင်းတဲ့ ငါ့ချစ်ဘဝမှာ သမီးလေးကူးကူးက ပျော်လင့်ချက်ကောက်ခံ တစ်မျှင်ပါ။

ငါ ဒီနေ့အထိ အသက်ရှင်သန်ရပ်တည်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့ သမီးကြောင့်ပါ သံလွင်ရယ်။

နှင့်ကတော့ ငါ့ကို ခါးခါးသီးသီးမုန်းနေခဲ့တယ်။

ဟင့်အင်း။

ငါ မယုံကြည်ဘူး။

ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စရပ်တွေကို နှင် တစ်ခုတစ်ခုရဲ့ မှတ်စိတ်ပြီး အသေးစိတ် ရေးနိုင်ခဲ့လို့ နှင် ငါ့ကိုမုန်းနေတယ်ဆိုတာ ငါမယုံပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ -

ငါက ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမပါ သံလွင်ရယ်။

ဟိုအရင်တုန်း...တောင် ငါ့လို ပွေ့ရွပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမက နှင်နဲ့ ထိုက်တန်လို့ နှင်နဲ့အဝေးဆုံးနေရာကို ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ မိန်းမပါ။

ခုလို ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမဖြစ်မှတော့ နှင်ဆို ပြန်ချဉ်းကပ်မယ်ထင်လား။

ဝေးပါသေးတယ် ဟာ။

ဒါက ငါ နှင်ကိုမုန်းတီးလို့ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ နှင်နဲ့ ချစ်ကြားမှာ ဝေးသထက်ဝေးစေမယ့် အကြောင်းတရားတွေ ရှိနေလို့ပါ။ စိတ်ချပါ။

နှင်မုန်းတီးတဲ့ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့စေရပါဘူး။

နှင်ကိုမြင်မှ တည်ငြိမ်နေပြီလို့ယူဆထားတဲ့ ငါ့ကိုငါတောင် မတည်ငြိမ်နိုင်သေးပါလားလို့ သတိပြုမိခဲ့တယ်။

“မမ”

“-----”

“မမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက်ထိ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေရာ အကြောင်းမရှိဘူးနော်”

“မေချမ်း”

“ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထချက်နေသလဲမသိဘူး။ မနက် နေလင်းပြီဆို အားလုံးကျက်နေပြီ။ လှည်းစရာဖုန်တွေမရှိဘဲ ထပ်ခါ

တလဲလဲ လှည်းနေလို သမံတလင်းတွေလည်း မှန်တောင်ကြည့်ရ
ရနေပြီ”

ချိုမြမြ လူကြီးတစ်ယောက်လို ဆူပူနေသော မေချမ်း
စကားမပြောတတ်သူတစ်ယောက်လို ကြည့်နေသည်။

မေချမ်းက တစ်ရေးနိုးရေထသောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နေ
ဆောင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသံကြားရသဖြင့် ခြေသံဖွဖွနှင့် လာရောက်
ချောင်းစဉ် သူ့အတွေးနှင့်သူ ချက်ပြုတ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော
မမချိုကို တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းဆို မနက်လင်းတောင် ချက်ရေးပြုတ်ရေးက
သလောက်မပြီ။ မိုးသာလင်းခဲ့သည်။ ယခုတလော မိုးတောင်မထ
သေး အားလုံးကျက်နေပြီ။

အိပ်ချင်ပူးတူးဖြစ်နေသော မျက်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်
စုံပွတ်ကာ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ -

ဘုရားရေ -

မနက် (၃) နာရီသာရှိသေးသည်။

“မေချမ်းပြောနေတာတွေ မမ ကြားရဲ့လား”

ဘုရားခန်းထဲတွင် အိပ်နေသော မိခင်မကြားစေရန်
အသံကို တိုးနှိပ်ပြီးပြောသည်။

ချိုမြမြ ချက်ပြုတ်နေသည့်မီးဖိုဆောင်ထဲထိ ဝင်ခဲ့ကာ -
“မမချို”

“စောစောထပြီးချက်ပြုတ်မိတာ ဘာပြစ်မှုကြီးကျူးလွန်ထား
လို့လဲ မေချမ်းရယ်။ တစ်ခါတလေ အိပ်မပျော်လို့ ထချက်မိတာပါ”

“တစ်ခါတလေ ဟုတ်လား မမချို။ တစ်ခါတလေ မကတော့
ဘူး။ တိတိကျကျပြောရရင် ဆရာပြန်သွားပြီးနောက်ရက်ကတည်းက
မဟုတ်လား”

“မေချမ်း”

ရှေ့နောက်မကြည့်ဘဲ ပြောနေသော မေချမ်းကြောင့် ချိုမြမြ
ယောက္ခမကြီးကြားမည်စိုး၍ ဟန့်တားလိုက်သည်။

“မေမေကြားသွားရင် တစ်မျိုးထင်အောင် ဘာတွေလျှောက်
ပြောနေတာလဲ”

တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်မှ စကားသံ မကျယ်စေရန် ထိန်း
ပြောရသည်။

တိုသို့ထိန်းပြောနေရသဖြင့် စကားက သိပ်ပြီးထိရောက်မှုမရှိ။
ဆိုလိုချင်တာက တချို့သောစကားတွေက ကျယ်ကျယ်ပြော
မှ ထိရောက်မှုရှိပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သောအခါ စကားရဲ့ အနှစ်
သာရမှာ ပျောက်ပျက်သွားသည်။

“မေချမ်း တစ်ရေးနိုးရေထသောက်လာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါဆိုရင် ပြန်ဝင်အိပ်တော့လေ”

“မအိပ်တော့ဘာဖြစ်လဲ”

မေးခွန်းတွေ ပြန်ပြန်မေးနေတာကို ယခုအချိန်မှာ မကြိုက်တော့ပေ။

စကားစကိုလည်း လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ချပစ်လိုက်ချင်သည်။ အရိပ်အကဲ မသိမှုမှာ တစ်ခါတလေမှာ ကောင်းပေမယ့် တစ်ခါတလေမှာတော့ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်ရပါသည်။

ခင်ပွန်းသည်က ချိုမြမြအပေါ် ဘယ်ရန်ငြိုးရန်စမှမရှိဘဲ ဘယ်သောအခါမှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံခဲ့သည် မရှိ။

အခြားသော အမျိုးသမီးတွေအနေနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ ဇာတိစိုက် စောင့်ရှောက်မှုကို နှစ်သက်လိုလားကြလိမ့်မည်။

ချိုမြမြကတော့ ကိုယ့်ပေါ် ခင်ပွန်းသည် လက်ပွန်းတစ်ဖက် မနေခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ပါသည်။ ကလေးတစ်ယောက်အား ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် လက်ပွန်းတစ်ဖက်မနေခဲ့ဘဲ ချက်ပေါ်ကိုလက်တော်ချိန်နှင့် မွေးလာနိုင်စရာရှိလို့လားဟု လူကန်လန်တို့၏ မေးခွန်းရှိနိုင်သည်။

အိပ်ထောင်ရေးနယ်ပယ်တွင် အချို့သောကိစ္စရပ်တို့မှာ လွန်သန်၍မရနိုင်။ ထိုအတွက်လည်း ကိုယ့်မှာ ဝမ်းနည်းတကြီး ပိုကြွေးခွင့်မရှိ။

ချိုမြမြရဲ့ ခင်ပွန်းမှာ ဆိုးလိုက်တာဟု နာမည်ကြီးခဲ့ပေမယ့် မိန်းမသနက်စွာတွင်မူ ဘာဆို ဘာမှ ပူပင်စရာမလို။ သူ့လက်ထပ်ယူထားသော မိန်းမအပေါ်တောင် ထိုစိတ်ရှားသည်။

အင်း... ရှားဆို တချို့က ပြောကြသည်။ ဆေးသမားသည် ဆေးချနေရလျှင် မိန်းမလည်းမလို ဘာဆိုဘာမှမလိုဟု လူတွေက ပြောကြသည်။

ယခင်တုန်းကတော့ လူကြီးသူမတွေ လွန်လွန်ကြူးကြူး တင်စားပြောခဲ့သည်ဟု ချိုမြမြ ထင်ခဲ့သည်။

အစပိုင်းမှာ ချိုမြမြတို့နှစ်ယောက်ကြား လင်ခန်းမယားခန်းကိစ္စရှိခဲ့သော်လည်း သူ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသည့်အချိန်မှ အတူမနေဖြစ်ကြတော့။

တစ်အိပ်ရာတည်းတွင် အတူအိပ်နေခဲ့ကြပေမယ့် ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် သိပ်မအိပ်ဖြစ်။ ကျောပေး၍အိပ်ကြသည်။ များသောအားဖြင့် သူပြန်မလာသောနေ့ရက်က ပိုများသဖြင့် သူမ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ဖြစ်ခဲ့တာများသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်း သူ အိမ်ပြန်လာတော့ သူမက ဆိုင်က
ရောက်နှင့်နေပြီ။ ထိုသို့ အချစ်ကို အုတ်မြစ်မချခဲ့သော လင်မယား
နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်လိုအရာက ခိုင်မြဲအောင် လုပ်ပေးလို့မရှိ
ယခုနေ ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ အသက်ရှင်နေသေးသည်ဆိုလျှင်တောင် ချစ်
က လင်ဆိုးမယား တဖားဖား ဖြစ်နေခဲ့ရဦးမည်။

သူ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးဆိုး အိမ်ထောင်ကွဲရဦးအထိထော
ချိုမြေ့ မဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါ။ မိခင် ဖခင်ရဲ့အရိပ်ဟာ သားသမီးအတွက်
ဘယ်လောက်ထိ လိုအပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သူမကိုယ်သူမ သားထောင်
ထားမိပါသည်။

အကယ်၍ ချိုမြေ့ရဲ့မိခင်သာ သက်ရှိထင်ရှားရှိခဲ့လျှင် ချိုမြေ့
သည် ပွေ့နောက်တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတတ်
မည် မဟုတ်။

ဖခင်အပေါ်တွင်လည်း အစဉ်သဖြင့် အမြင်တိမ်းစောက်
တတ်သော သမီးဆိုးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်မည်မဟုတ်။ သားထောင်
ဘက်က နှာခေါင်းရှုံ့ရလောက်အောင် ဆိုးသွမ်းခဲ့မည် မဟုတ်။

ထိုအတွက်ကြောင့် သမီးလေးမွေးတုန်းကဆိုလျှင် ကိုယ်ထောင်
မှာစိုးကြောက်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သမီးလေး မိထွေနှင့်
နေရမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သမီးလေးမှာ မိထွေးနှင့်နေရမည့် အကြောင်း
အရာ မရှိပေ။ အရွယ်ရှိသော ချိုမြေ့ရဲ့အနီးတွင် လူပျို၊ တစ်ခုလပ်၊
သမီးဖို အစရှိသဖြင့် နောက်အိမ်ထောင်ထူဖို့ လာကမ်းလှမ်းကြသော်
လည်း သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံခဲ့ပေ။

ကိုယ့်မှာ မွေးထားတာက သမီးလေး။
ယခုခေတ်က ခေတ်ကာလဆိုးကြီးမို့ မယားပါသမီးကို
မထွေးက ဘာညာသာရကာဆိုတဲ့ကိစ္စကြီးကလည်း ပေါ်ပါတီနှင့်။

ထိုအတွက်ကြောင့် ချိုမြေ့ နောက်အိမ်ထောင်လုံးဝမပြုတော့
မဟုတ်တောင် အဆုံးစွန်တွေးထားခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်မပြုခင်ကဆိုလျှင် ချိုမြေ့ဟာ ကိုယ့်အတွက်
အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ကြည့်တဲ့သူဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုယ့်
အတွက်ဆိုတာတောင် မေ့လျော့လာသည်။

သမီးလေးရှိလာတော့ ကိုယ်အစစအရာရာ ဦးဆောင်ပေးရ
မည့်သူမှာ သမီးလေးသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် သမီးလေး
ကို နာညှိုးရမည့်ကိစ္စဆိုလျှင် ဘာဆို ဘာမှ မလုပ်ချင်။

“မမနဲ့မေချမ်း စကားပြောချင်တယ်”
“မေချမ်းနဲ့ မမမှာ စကားပြောစရာကိစ္စ ဘာမှမရှိဘူးထင်
တယ်”

ထမင်းစားပွဲခုံရှေ့က ဖင်ထိုင်ခုံကိုဆွဲယူထိုင်လိုက်ကာ မေချမ်းကို တုံ့ပြန်ပြီးကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“သိပ်ရှိတာပေါ့ မမရယ်။ ပြောစရာတွေ အရမ်းကို များလို့ ပြောစရာမရှိဘူးလို့ မမထင်နေတာပါ။ မေချမ်းမှာ ပြောစရာတွေ အများကြီး။ ရက်တွေများလာတော့ ပြောစရာတွေကအများကြီး ခုံရော၊ ဒီနေ့တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မမနဲ့ တွေ့ရပြီဆိုတော့ ဖြစ်ဖြစ်မယ်။ ခဏပါပဲ။ လာထိုင်ပါဦး မမရယ်။ ဒီအချိန်က ဆက်ပြောကောင်းတဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပါ”

အခန်း (၂၅)

မေချမ်းရယ်၊ မင်းဟာ တော်တော်အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ နန်းကလေးပဲ။

ဒီလိုအချိန်ဟာ တွေးလို့ ငေးလို့ကောင်းတဲ့ အကောင်းဆုံး အချိန်ဆိုတာ မင်း နည်းနည်းလေးမှ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိဘူးလား။ သို့သော် -

မေချမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ချိုမြေ့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ မေချမ်း လုပ်ခဲ့သမျှဟာ စေတနာအရင်းခံ အားလုံးကို အဆင်ပြေစေချင်တဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လုပ်ခဲ့တာပါ။

လုပ်ခဲ့သမျှ မေ့ချမ်းရဲ့အကျိုး တစ်ခုမှမပါပါဘူး”

“-----”

“ဒါပေမဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက မေ့ချမ်း မှော်လင့်ထားသလို ကွက်တိတ်ဖြစ်မလာဘူး။ ဆရာ စွပ်စွဲခဲ့သလို မေ့ချမ်းက တည်ငြိမ်နေတဲ့ ကန်ပြေငြိမ်ကို လှိုင်းကယက်ထအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့သူ။ ကိုယ်စေ့တဲ့ စာလမ်းကို ကိုယ်နိုင်အောင် မကနိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဒီရဲ့စကားတွေကို ဘာလို့ ပြောနေတာလဲ မေ့ချမ်း”

“မမ”

မေ့ချမ်းမှာ ခံစားချက်တွေနဲ့ ပြောခဲ့ရသလို မမကတော့ လေသံအေးအေးနှင့် တစ်ခွန်းပဲမေ့သည်။

“မမ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား။ ဘာမှ မခံစားရဘူးလား”

“-----”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာမှ မခံစားရပါဘူးလို့တော့ မမ မလိမ်ပါနဲ့။ ညညဆို ဘယ်သူမှ မသိအောင်ကျခဲ့တဲ့ မျက်ရည်တွေက ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

ချိုမြမြ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

စိတ်ထဲတွင်မူ ဘယ်သူ့အတွက် ကျတဲ့မျက်ရည်လဲ။ သိသိ ကြီးနဲ့ မေးတော့ကော ချိုမြမြက သူမ လိုချင်တဲ့အဖြေကို ပေးလိမ့်မယ်

ထင်နေတာလား။ သိလျှင်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင် ပေးလိုက်တာ။

ဘာကြောင့် ချောင်ပိတ်မေးနေရတာလဲ။

ဟုတ်တယ်၊ နေ့မှာ ကျွင့်မရတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ညအခါ ဆူခြေတိတ်ချိန်မှာ ရှိုက်သံမဲ့မျက်ရည်တွေအဖြစ်ပဲ စီးကျွင့်ရခဲ့တယ်။

အဲဒါ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ မေဦးမလား။

“မေ့ချမ်း၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းက မမဆီက ကတိတစ်ခုတောင်းခဲ့တယ်”

“မေ့ချမ်းကို ညီမတစ်ယောက်လို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး တိုင်ပင်ပါ။ ရင်ဖွင့်ပါဆိုတာ။ ဒါပေမဲ့ မမက သိပ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ခုချိန်ဟာ မျှိုသိပ်ရမယ့်ကာလကို လွန်ပြောက်ခဲ့ပြီ”

“ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ မေ့ချမ်း။ အရင်တုန်းက ညီဟာ ရည်းစားသိပ်ပွေ့ခဲ့တဲ့သူ။ ဒါကို သံလွင်ပြောပြလို့၊ ရေးခဲ့လို့ ထင်လည်း သိပြီးရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမက ရည်းစားတွေများ၊ ဘဝကအကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ညစ်ထေးစွန်းထင်းခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ရည်းစားထားတယ်၊ တွဲကြည့်တယ်။ ဒါကို ပွေ့တယ် နောက်တယ်လို့ ထင်သလိုက သတ်မှတ်ခဲ့တာလဲ”

“ချစ်တဲ့မျက်စိနဲ့ကြည့်ရင် အပြစ်မြင်စရာ တစ်ကွက်မှတို့
မဟုတ်ဘူး မေချစ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက် အပြစ်အပျက်က ဝိုင်းရင်
ရင် တို့တောင် မင်းရဲ့ယောင်းမဖြစ်လာခဲ့မှာ မဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချိုမြမြရဲ့စကားကိုသဘောကျပြီး မေချစ် ပြုံး၍ ခေါင်းညှိ
လိုက်သည်။

အိပ်ချင်စိတ်တို့သည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွား
သည်။ မေချစ်မှာလည်း သူများကလာပေးတဲ့ အပူမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်
ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ရယူထားသည့် အပူဆိုတော့ ပူလို့ပူမှန်
တောင် မသိတော့ပေ။

ဆရာဘက်ကလည်း မည်သို့ ခြိမ်းခြောက်ခြိမ်းခြောက်
ချမ်းကတော့ စမိတဲ့ ဇာတ်လမ်း။ ပျော်စရာတွေနှင့် အဆုံးသတ်ခွင့်
ရအောင် ကြိုးစားမည်။

ဒီချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတောင် ဒီလောက်ထိ
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဒီရဲ့ကိစ္စတွေကို မသိသေးဘဲ
ကိုကိုက -

“ခုတလော မေချစ် ကိုကိုအပေါ် လေစိမ်းတွေတိုက်နေ
တယ်။ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း မကိုင်ဘူး။ Miss called တွေရင်လည်း

မခေါ်ဘူး”

ဟု စကားနာထိုးနေလေသည်။

နောက်ဆိုလျှင် ကိုကိုရဲ့အကူအညီလည်း လိုလာကောင်း
လာနိုင်တာမို့ ကိုကိုကိုလည်း သိသင့်သလောက် ဖွင့်ပြောပြထားရ

“တို့ကိုယ်တို့တောင် ခွင့်လွှတ်ထိုက်သူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် မသတ်မှတ်ဘူးဆိုရင် မေချစ်က တို့အတွက် ဘာကြောင့်
ဒီလောက်အထိ လုပ်ပေးနေဖို့ လိုအပ်လို့လဲ”

“ခွင့်လွှတ်ဖို့မထိုက်ဘူး။ ခွင့်လွှတ်ဖို့မထိုက်လောက်အောင်
က ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

မေချစ်က ချိုမြမြရဲ့မေးခွန်းကို သံယောင်လိုက်ပြီးပြောလေ
သည်။ ချိုမြမြပြီးသည်။ ထိုအပြုံးတွင် အခွဲစွက်နေသည်။

“သံလွင်ဦးဆိုတဲ့ယောက်ျားက သူလိုဝါလို သာမန်ယောက်ျား
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုစနစ်တကျနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးတဲ့
ဘာရှိတယ်။ သူမှ နှစ်သက်စိတ်နည်းနည်းကလေး ဖြစ်ရုံနဲ့ ဘယ်
အိမ်ကလေးကိုမှ ရည်းစားစကားလိုက်မပြောဘူး”

“မ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အခု မေချစ်တို့ပြောတဲ့ကိစ္စနဲ့
ဘာဆိုင်လို့လဲ”

မေချမ်းနားမလည်သလို မေးသည်။

ချိုမြမြက မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ -

“မမက ကိုယ့်ကို ကောင်လေးတစ်ယောက် အိမ်ကထဲ နည်းနည်းလုပ်ရင် ကိုယ်ကလည်း ပြန်အိမ်ခဲ့တယ်။ သံလွင်ရဲ့မျက်နှာ ရှေ့မှာပဲ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ရည်းစားတွေ မတွေ့ကိုင်နိုင်အောင် ထားခဲ့တယ်။ ဒီကြားထဲ မမရဲ့ ရည်းစားတွေရဲ့ ခံနိုင်စွမ်းကို သံလွင်မှာခံရတယ်။ အရွံ့ခံရတယ်။ အစောင်းခံရတယ်”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ သူ့ခင်ဖြစ်တဲ့ အန်တီအေးအေးကလည်း ထင်နည်းတစ်ဖုံနဲ့ မမရဲ့အပြစ်တွေကို သိနေတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဘယ်ပတ်သက်စေချင်ပါ့မလဲ”

“ဪ”

“အဲဒါကြောင့် နောက်ဆုံး မမ မြို့ကို ဘယ်တုန်းမှ ပြန်မလာပါဘူးဆိုတဲ့ကတိကို ရအောင်ယူထားခဲ့တယ်”

“မမက ခုထက်ထိ အဲဒီကတိကို တည်မယ်ပေါ့”

“-----”

“မမက မေချမ်းထက် အသက်ပိုကြီးတော့ ကြားဖူးသလားတော့မသိဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

ဘာမှန်းမသိသဖြင့် ချိုမြမြကလည်း ယောင်ဝါးဝါးနှင့် ပြန်မေးတက်သည်။

မေချမ်း ရှေ့ခန်းမှာ အသံတိုသည့်ကြားသဖြင့် စကားရပ်ကာ အထောင်လိုက်သည်။ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားတော့မှ -

“လူသေရင် နှုတ်နဲ့ထားရှိတဲ့ကတိက အလိုလို ပျက်ပြယ်သွားတယ်။ အခုဆို ဆရာခင်လည်း မရှိတော့ဘူး။ မမက အဲဒီကတိကို အသက်ထက်ဆုံးတည်နေဖို့ လိုအပ်လို့လား”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

ချိုမြမြ ယခုမှ မေချမ်းစကားဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်ကာ ခင်မင်းကို လျင်မြန်စွာ ယမ်းပြီး -

“မမက ကတိပေးခဲ့တဲ့သူ။ ကိုယ်ပေးတဲ့ကတိကို ကိုယ်တည်တော့မှမဖျက်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် မမက ဆရာခင်ပြန်နီးရဖို့ ဘာဆို ဘာမှမလုပ်တော့လား”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ဘာမှ ထပ်မပြောဖြစ်။

ချိုမြမြသည်လည်း ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ယောက်ပေ။ ခံစားစိတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ စိတ်အလိုကိုလိုက်ကာ

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ချင်သည်ပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ လောကကြီးမှာ ပျော်သလိုနေလို့မရ။ ဖြစ်သင့်တာဆိုပဲ ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်ရှိလာတဲ့အခါ လူသားတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ဆန္ဒကို လျစ်လျူရှုရတဲ့အခါ ရှိရသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ပူဆွေးသောကဖြစ်ခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်း စသည် စသည့်ဖြစ်ရပ်များ ဤလူ့ဘောင်လောကတွင် ပေါ်ပေါက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“မမ ဘာကိုတွေဝေနေတာလဲ”

“မသင့်တော်ဘူး မေချမ်း”

“ဘာမသင့်တော်တာလဲ မမ။ လူတွေက မမကို ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်မယ်လို့ မမထင်နေတာလား။ မမက အိမ်ထောင်ရှိလျက်နဲ့ ဖောက်ပြန်တာလည်းမဟုတ်။ အားလုံးက မလိုလားကြလို့ တားမြစ်ထားတဲ့ကြားကနေ ဖောက်ဖျက်တွေ့ရမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ဘာကို မသင့်တော်ဘူးလို့ ပြောနေရတာလဲ”

“မေချမ်းကကော”

“ရှင်”

“ဘွာလို့ အဲဒီလောက်ထိ ဒီရဲ့ကိစ္စကို စိတ်အားထက်သန်နေရတာလဲ”

ချိုမြမြရဲ့မေးခွန်းက မေချမ်း အပြေချင်ဆုံးသောမေးခွန်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသော မမချိုကို မေချမ်းလည်း တုံ့ပြန်စိုက်ကြည့်ကာ -

“ဆရာပြောခဲ့တဲ့စရိုက်နဲ့ အခု မမရဲ့လက်ရှိစရိုက်ဟာ opposite ဖြစ်နေတယ်။ အရင်တုန်းက စရိုက်ဟာ စရိုက်မှန်ဆိုရင် သက်ရှိကာလမှာ မမက ကိုယ့်ရဲ့ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့သူ၊ ဘန်ဆောင်နေတဲ့သူ။ အစ်ကိုနဲ့အိမ်ထောင်ကျကတည်းက မမမှာ ပြုံးခြင်း၊ ရယ်ခြင်းဆိုတာ ရှိခဲ့လို့လား။ အချိန်ပြည့်စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတွေနဲ့ နှစ်ပါးသွားခဲ့ရတယ်။ မညည်းညူခဲ့တဲ့ မမကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရသလို မမပျော်မယ် စိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်တဲ့ကိစ္စကိုလည်း မေချမ်း လုပ်ပေးချင်တယ်။ ဒါ မေချမ်းရဲ့ အရိုးသားဆုံးစကားပဲ။ မမပျော်နေတယ် စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါ။ မေချမ်းတို့သားအမိတွေက ကြည်ဖြူနေပြီးသားပါ။

အခန်း (၂၆) .

နောက်ဆုံးတော့ ချိုမြမြ သံလွင်ကို တွေ့ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“ဆရာသာ မန္တလေးကိုပြန်သွားခဲ့ရင် မမနဲ့ ဘယ်တော့မှ ဆုံနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဆရာအပေါ် တားမြစ်နိုင်မယ့် ဆရာမျိုးကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းထားရတယ်”

“ဘယ်လိုပြောပြီး အကူအညီတောင်းထားရတာလဲ မေချမ်းရယ်။ တစ်ခါတလေ ညီမက သိပ်ပြီးဇွတ်လုပ်တယ်နော်။ အဲဒီလို ဇွတ်လုပ်တာဟာ တစ်ဖက်လူကို အခက်တွေ့စေတယ်ဆိုတာ ညီမ သိထားဖို့ကောင်းတယ်”

“မေချမ်း သိပါတယ် မမ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါက မေချမ်းသာ

ဇွတ်မလုပ်ရင် မမနဲ့ဆရာ တကယ်ဝေးကြတော့မှာ”

ဝေးကြတော့ကော ဘာဖြစ်လဲဟု ချိုမြမြ စိတ်ထဲက မေးမိပေမယ့် ဇွတ်ကတော့ ဘာမှမပြောမိပေ။

ကိုယ် သံလွင်ဆီသို့ရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မေချမ်းရောက်လာစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ခြင်းကတော့ မတူပေ။

ဝေးခဲ့ကြတဲ့ နှစ်ကာလများစွာမှလည်း ချိုမြမြ တမ်းတခွံနှင့် မေချမ်း တမ်းတစေချင်ပုံမျိုးက မတူညီခဲ့ပါ။ ချိုမြမြနဲ့ သံလွင်ရဲကြားမှာ ပြင်ပလူတွေ မမြင်နိုင်တဲ့ ဆက်သွယ်မှုတွေ ရှိသည်။

ယခု မေချမ်းပြောသည့်လိပ်စာတွင် သံလွင်ကို လာရှာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် မေချမ်းရဲ့ဖုန်းကိုလည်း မကိုင်း မေချမ်းကိုလည်း အတွေ့မခံဟု သိရသည်။

ဘာတဲ့။

“ချိုမြမြကို သိပ်မုန်းနေတယ်ဆိုပဲ”

နှင့် ငါ့ကိုမုန်းတယ်ဆိုတာ သူစိမ်းလူတွေ ငါ့အပေါ် ချစ်မလောက်ပဲရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ် သံလွင်”

နှင့် စွပ်စွဲခဲ့သလို ငါက နင့်အပေါ် ဥပဟောပြုခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ ငါနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို မျှော်မကြည့်ရဲခဲ့တာပါ။

“အင်း... မေချမ်း ပြောတာတော့ ဒီတိုက်ပဲ”

တက္ကစိကားပေါ်မှဆင်းပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။ ကားသမားကို ကျသင့်ငွေရှင်းပြီး အထပ်မြင့်တိုက်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

(၅) လွှာမှာဆိုသဖြင့် သံလွင်ခြေထောက်တွေ နာကုန်တော့ မှာပဲဟု တွေးပူပေးမိပြန်သည်။

ချိုမြမြတို့ အိမ်ရောက်လာတဲ့နေ့ကလည်း သူ့မှာ ခြေထောက်နာကျင်နေတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ အလောတကြီး ဆင်းသွားခဲ့သည်။

သံလွင် အနာရှိန်နှင့်ကော ချိုမြမြကို စိတ်တိုတာနှင့်ကော စုပေါင်းကာ ဘယ်လောက်ထိဒေါသထွက်နေမလဲမသိ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သံလွင်ဆိုတာ ထိမိခိုက်မိခြင်း အပေါ်တွင် သည်းခံနိုင်တတ်သူမဟုတ်ပေ။

“ဟူး”

ကိုယ်တောင် ငါးလွှာထိ တက်ခဲ့ပြီး ဒူးတွေတောင် ချောင်းချင်လာသည်။

“ဟင်”

ဖွင့်ထားသော အခန်းထဲသို့ ချိုမြမြရဲ့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

သံပန်းတံခါးသည် ရန်ကုန်နေလူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ထောင့်

တ်ထားသည်။ အထဲက သစ်သားတံခါးမှာ ပွင့်နေသည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင်မူ တံခါးဘက်သို့ ကျောပေး၍ စာရေးနေသော လူတစ်ယောက်။ ဘယ်သူလဲဟု တွေးကြည့်နေစရာမလိုပေ။

သူ့အတွေးနှင့် သူ စာရေးနေသူ မနှောင့်ယှက်ချင်သဖြင့် ချိုမြမြ တံခါးပေါက်ဝတွင် အကြာကြီးမတ်တပ်ရပ်နေခဲ့သည်။ ကြာလာတော့ သူ့ဘာသာသူပဲ စိတ်က အလိုလိုသိနေသလားမသိ။ တံခါးဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

တင်းမာသွားသောမျက်နှာကို မဝံ့မရဲ ပြုံးပြလိုက်သည်။ စားပွဲခုံနှင့်သို့ ကိုင်ထားသော သူ့ရဲ့လက်တစ်ဖက်မှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားတာကို မြင်ရသည်။ သူသည် ချိုမြမြကိုကြည့်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း မတ်တတ်ဆဲရပ်လေသည်။

“သံလွင်”

ဒီလောက်ထိ နှစ်ကာလတွေ အကြာကြီး ဝေးကွာခဲ့ပေမယ့် စိမ်းသက်မနေချင်။ စိမ်းသက်စွာကြည့်နေသူကိုသာ မဝံ့မရဲကြည့်ရင်း-

“တံခါးဖွင့်ပေးလို့ မရဘူးလားဟင်”

“ဘာကိုစွန့်လို့လဲ”

အေးစက်စက်လေသံနှင့် မေးကာ တံခါးဖွင့်ဖို့လူက ခုထက်ထိ မရွေ့သေးပေ။

“ကျွန် ကျွန်မ ငါ”

အေးစက်သောအကြည့်တွေကြောင့် စိမ်းသက်သောနားက ကျွန်မဆိုတာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေခဲ့ပေမယ့် ‘ငါ’ ဆို နာမ်စားကတော့ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီရောက်လာစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး ကျုပ်ထင်တယ် ဒေါ်သံဇဉ်ချိုမြမြ”

“ဝတ္ထုထဲက စာစီထားတဲ့စကားလုံးတွေ ဘာလို့ ရွတ်ပြော တာလဲ သံလွင်။ ဘာတဲ့ ငါ့ကို ခင်ဗျား နှင်က ကျုပ်၊ ဟုတ်စာ... ဟင်း ဟင်း”

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

“ငါ့ကို အထဲထဲပေးမဝင်တော့ဘူးလား သံလွင်”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ကြားမှာ ပြောစရာစကား မရှိဘူးလို့ ထင် ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုလောလောဆယ် မနေ့တစ်နေ့က ခွဲတဲ့ကိစ္စမှာ နင်နဲ့ငါ ဘာမှပြောစရာမရှိပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ မပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စရပ်တွေအတွက်တော့ နင်နဲ့ငါကြားမှာ ပြောစရာစကား အများကြီးရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“မိပြီးပြတ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ”

ချိုမြမြနှုတ်က မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တော့ သူ့ နားကတော့ တောင်ဝှေးကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲကာ တံခါး တွင့်ပေးသည်။ တောင်ဝှေးနှင့် ထိန်းထိန်းပြီး လမ်းတဖြည်းဖြည်း သွက်နေသော သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး -

“ဒီကိစ္စကို နင် ငါ့ကို ဘာလို့ ဖုံးကွယ်ထားတာလဲ”

ရုတ်တရက် တုံးတိတ်ပြောလိုက်သည့်စကားအတွက် သူ့ ချစ်ဦးမေက နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ချိုမြမြ စိုက် ကြည့်နေတာ သူ့ရဲ့ခြေထောက်ကို ဖြစ်သဖြင့် -

“ခုမှ အဲဒါတွေ ပြောလို့ ဘာလုပ်တော့မို့လဲ”

“ဘာလုပ်မို့လဲမသိပေမယ့် ခုမှပြောလို့ ခုသိရတာ။ ထားပါ တော့ နင့်ရဲ့စာအုပ်ထဲမှာ နင် ငါ့ကို အထင်သေးခဲ့တာတွေအတွက် ဘာတော့”

“ငါ့ရဲ့ စာအုပ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မေချမ်း ယူလာပေးတဲ့ နင့်ရဲ့မဆုံခဲ့သောဖူးစာ အုပ်ထဲမှာလေ”

“ဘာ”

ဒါဆို စာအုပ်ထဲမှာ သူရေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာအားလုံးကို

ချိုမြမြ သိသွားခဲ့သည်ပေါ့။

“ဘာတဲ့ ဒုက္ခိတလူတစ်ယောက်နားမှာ ငါ အလွန်ဆုံးအောင် ရင် တစ်နှစ်ပေါ့ဟုတ်လား။ ငါသာ နင်ခြေထောက် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ သိရင် ငါ ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားခဲ့မယ်လို့ နင် ထင်နေလား”

“ခုမှ ဒါတွေပြောနေလို့ ဘာထူးတော့မှာလဲ”

အေးစက်စက်ပြောလိုက်သည်။ ချိုမြမြခေါင်းညှိတံတောက်လာသော မျက်ရည်များကို သူ မမြင်အောင် ကွယ်ဝှက်ရင်း

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုမှတော့ ဘာမှလုပ်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ ဒါပေမဲ့ ငါသိခဲ့တဲ့အတိတ်မှာ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ရှိနေတာကိုတော့ မခံစားနိုင်ဘူး။ ဟိုတစ်နေ့ကဆို နင့် နင့်ကို ဟောဒီ ချိုင်းထောက်ပြီ လက်ကိုင်တုတ်နဲ့ မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်ကဆို ဒါဟာ လတ်တလော ရရှိတဲ့ ဒဏ်ရာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုး ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်မှုနဲ့ ထိ သက် ဆက်နွယ်မှုရှိရမယ်လို့ ငါ တပ်အပ်သိခဲ့တယ်။ ငါထင်ခဲ့တာ လေး။ အဲဒီတုန်းက ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့အချိန်က သိပ်ကို ခွဲတယ်၊ ဟုတ်တယ်လော။ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဆိုတာကို ယုံကြည်စိတ်ချ ငါက အသိဉာဏ်မရှိတဲ့လူပါ။ နင် ငါက အသိဉာဏ်နည်းခဲ့တဲ့ မှန်ပေမယ့် နှင်အထင်သေးခဲ့သလို နင့်ဘေးမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် ဒဏ်ခံနိုင်မယ့်မိန်းမတော့ မဟုတ်ပါဘူး သံလွင်”

“_____”

“ခု ငါလာခဲ့တယ်ဆိုတာကလည်း တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက် မဟုတ်ဘူး။ ငါ ငါ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ဘာမှ မမျှော်လင့်ခဲ့တာကြာ သံလွင်။ ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ငါ့အတိတ်ဘဝမှာပဲ သေဆုံး နှင်းခဲ့ပြီ”

တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နှင့် တိုးတိတ်သွားသောလေသံကြောင့် နှုတ်ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူမတက်လို့ မသိမသာ လှည့်ကြည့်ပေမယ့် သူမက မျက်နှာ မသိမသာ ကွယ်ထား လွှဲထားပြီး -

“ငါ့ယောင်းမရဲ့ မသိနားမလည်မှုတွေအတွက် ငါ တောင်း နှစ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ကလည်း အဲဒါကို တောင်းပန်ချင်တာပါပါတယ်”

“သူလာတောင်းပန်ခိုင်းတာလား”

“ငါ့ကို ဘယ်သူက အမိန့်ပေးလို့ ရခဲ့လို့လဲ သံလွင်”

“မသိဘူးလေ၊ နင်သာ အရင်တုန်းက ငါသိခဲ့တဲ့ သံဇဉ် ချိုမြမြ မဟုတ်တော့တဲ့အတွက် နင့်စိတ်ဆိုတာ ဘာလဲ ခန့်မှန်းရ ခင်ခက်ခက်ပဲလေ”

ဒါကတော့ အရွဲ့တိုက်ပြောခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကြာကြာ

မျက်နှာလွှဲထားလို့ကော ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ။ မသိမသာ လှည့်ကြည့်တော့ သူမရဲ့မျက်နှာကို သိသိသာသာစိုက်ကြည့်နေတာနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံလေသည်။

ချိုမြမြ အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲလွှဲကာ -

“ငါ ငါ ပြန်တော့မှ ထင်တယ်”

“နင်ပြန်လို့မရသေးဘူး”

“ဘာ ဘာလို့လဲ”

ပထမဆုံး သူ့ရဲ့ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တားမြစ်သိကြားရသည်။ ချိုမြမြ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့ သူက စောစောတုန်းက စိုက်ကြည့်နေသော အကြည့်နှင့်ပင်။

“ငါ နင့်ကို မေးစရာရှိတယ်”

အခန်း (၂၅)

သံလွင်ဦး ချိုမြမြနှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ပြောင်းရပ်လိုက်သည်။

မေးစရာရှိတယ်ဆိုသဖြင့် သူမရဲ့အကြည့်မှာ သူ့မျက်နှာထက် ကျင့်ရှိနေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် နှစ်တွေကြာလာလေလေ ထိုကိစ္စအတွက် ရင်စာလေလေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ သံလွင်ဦးဟာ သံဇဉ်ချိုမြမြကို ကွယ်ရာမှာ မုန်းဘယ်လို့ ဘယ်လောက်ဟစ်ကြွေး ဘယ်တုန်းက မုန်းနိုင်ခဲ့လို့လဲ။

ဒါဟာ သူ့အတွက် ဝဋ်ကြွေးပဲ။ နင်က ငါ့ကို အမြဲတိုင်း

အနိုင်ယူနေခဲ့တာ ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေလဲဟု အရင်တုန်းက လည်း ပြောခဲ့ဖူးတယ်။

သူမနှင့်သူ အတူတူရှိနေစဉ်ကတည်းက သူမမျက်နှာ ညိုဖျော့တာ ဘယ်တော့မှ မကြည့်ရက်ခဲ့သူက သူလေ။ သူမ မခေါ်မှာတော့ သေလောက်အောင်ကြောက်ခဲ့တဲ့သူက သူလေ။

ဟောဒီလူကိုမှ သူမက ကျောခိုင်းပြီး လှည့်ထွက်သွားတာ ပြန်လှည့်မကြည့်ခဲ့တာ ဘာသဘောလဲ။

“နင် ငါ့ကိုမေးစရာရှိတယ်ဆို ဘာမေးမှာလဲ”

“အေးဆေးပေါ့”

“အေးဆေးလို့ မရဘူး သံလွင်။ ငါထွက်လာတာကြားပြီး ငါ့ယောက်ျား မျှော်နေလိမ့်မယ်”

ငါ့ယောက်ျားမဟုတ်လိုက်သဖြင့် သူ မျက်နှာ အေးခဲ့သွားတာ-

“မဏ္ဍပ်တိုင် သိပ်တက်ပြီမနေပါနဲ့ ချိုမြမြ။ ငါနဲ့ တခြားသူတွေ ဘယ်သူက ပိုအရေးကြီးသလဲ”

“ငါ ငါ အဲဒီလိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

သူ ဓာနကယ့်ကို နာနာကျင်ကျင် မေးနေတာတို့ ချိုမြမြ မျက်လွှာချကာ ဖြေမိသည်။

“နင် ပြောင်းလဲသွားတဲ့အထဲမှာ အဲဒီအိမ်ထောင်ကျတဲ့ကိစ္စ သည်း ပါတယ်။ မေချမ်းဆီက ငါကြားခဲ့ရသမျှက မသက်သာစရာ နည်းပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ နင်မှန်း ဘယ်သိခဲ့မလဲ။ သူ့ယောင်းမကို သူ့အစ်ကိုက အရမ်းနှိပ်တယ်ဆိုတော့ နင် ဘယ်ထင်မလဲ။ ဘာလဲ သင်စံရွေး လင်ခွေးနဲ့ညားခဲ့တာပဲ”

“သံလွင်”

“ကဲ”

“ဖြန်း”

“အ”

မိုက်ရိုင်းစွာ အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် ချိုမြမြ ဒေါသ ထောင်းနေ ထသွားကာ မထီတထီပြောနေသော သံလွင်ပါသို့ ရိုက်ချစ်လိုက်သည်။

သံလွင်မျက်နှာလည်ထွက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး နောင်တ ခရမိဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ -

“ငါ လင်စိတ်မွန်ပြီး ငါ့မိုက်ရိုက်ခွဲတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ မိုက်ရိုက်ရိုင်းရိုင်း မပြောတတ်ဘဲ ပြောခဲ့လို့ နှင့်ပါးစပ်ကို ငါ ဆုံးမလိုက်တာ”

“ဘာလဲ ဟုတ်လို့ နာတာလား”

“သံလွင်”

“နင် ကဲ ကဲ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ နင် ဘာတွေ့ရ
မကျေနပ်နေတာလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော။ အဲဒီလို မိန်းမဆန်ဆန်
ခန်းခနဲ မပြောနဲ့”

ချိုမြမြ သူ့ရဲ့လက်တွေ့ကို တဖုန်းဖုန်း ထုရှိက်နေတာကို
သူ အောင့်ခံပြီး -

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် နင် တော်တော် ရက်စက်ခဲ့တဲ့
မိန်းမပဲ ချိုမြမြ”

ခပ်တည်တည်ကြီး ဝေဖန်လိုက်သည့်သူ့ကို ထုရှိက်နေသော
ချိုမြမြရဲ့ လက်များ ရပ်တန့်သွားသည်။ သူ့ကိုမော့ကြည့်လာသော
မျက်နှာကို ခံစားချက်များ ပြည့်သိပ်နေသည့်အကြည့်နှင့် -

“နင် ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ့အမိန့်ကို နာခံခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ဘာထို့
ငါရှိတဲ့မြို့လေးအကြောင်း တစ်စေ့တစ်စောင်းတောင် မစုံစမ်းခဲ့တာ
လဲ”

“-----”

“ဘာလို့ နင်သူငယ်ချင်း ငါဆိုတဲ့ကောင်ကို မေ့မစ်နိုင်တာ
လဲ။ ဘာလို့ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ခဲ့တာလဲ”

“-----”

“ဘာလို့ ငါ့ဆီရောက်မလာခဲ့တာလဲ။ နင် အခက်အခဲဖြစ်
မင်း တမ်းတမိတဲ့သူ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာဆို။ ဘာလို့
အလောက်ထိ ဒုက္ခတွေ့ရောက်နေချိန်မှာ ငါ့ဆီ ရောက်မလာခဲ့တာလဲ”

“သံလွင်”

(၆) နှစ်နီးပါး ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသော သံလွင်ဦးရဲ့ခံစားချက်များ
ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်တော့သည်။

ဘာလို့ ဘာလို့ ဆိုသည့် အမေးစကားလုံးများက ချိုမြမြရဲ့
အုပ်နေသော ခံစားချက်များကို နှိုးဆွခဲ့လေသည်။

ပြိုမလိုမျက်နှာနှင့် မေးနေသော သံလွင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ချိုမြမြ
အမှတ်တမဲ့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

ကျဆင်းလာတာ မျက်ရည်တွေလား။ ချော်ရည်ပူတွေလား
သေး။ သူ့ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာကို ဖေးကပ်ကာ ငိုမိခဲ့လေသည်။

“ငါက အိမ်ထောင်မပြုခဲ့လို့ တစ်ခွန်းတည်းပြော အဲဒီလိုဆို
ခင် နင် အိမ်ထောင်မပြုတော့ပါဘူးဆို။ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ပြီး”

“သံလွင် သံလွင်ရယ်၊ ငါဟာ ဘယ်တော့မှ မကောင်းခဲ့တဲ့
သူပါ။ အထူးသဖြင့် ငါ့အပေါ် သည်းခံ အလိုလိုက်တတ်ခဲ့တဲ့ နင်ကိုမှ
ငါ အမြဲတမ်း အနိုင်ယူခဲ့တာပါ။ ငါ့ကိုငါလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
စဉ်အမေကြောင့် ငါ ငါလေ ငါ့ကိုငါ ရှက်ရကောင်းမှန်း သိလာခဲ့တာ။

နင်သိပါတယ်၊ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ဆိုဆုံးမလို့ မရခဲ့ဘူးဆိုတာ”

ဘေးသို့ တွဲလောင်းချထားသော သံလွင်ဦးရဲ့လက်များ လှုပ်ရှားလာသည်။

ချိုမြိန် ရုန်းဖယ်ဖို့ သတိမရဘဲ ဖြေရှင်းချင်စိတ်ပဲ အားကြီးချခဲ့သည်။

ဒီရဲ့စိတ်တွေနဲ့ပဲ သူနှင့်ဝေးကွာခဲ့ရသည့်နောက်ပိုင်း အသစ်မဲ့ခဲ့တာ။ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။ လောကကြီးကို အရှုံးပေးလက်ဖြောင့်နေခဲ့တာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့ လူကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့အခါ အခြားလူတွေ ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး အကြောင်း ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ့်အပေါ် တစ်မက်စွာ မရှိတော့တာလည်း ခံစားကြေကွဲရကောင်းမှန်း မသိတော့တာ။ ဒါတွေကို ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။

“နင့်အမေရဲ့စကားလုံးတိုင်းဟာ ငါ့ကို ရှက်တတ်ရင် လဲဆာချင်စရာကောင်းလောက်အောင် အထိနာစေခဲ့ပါတယ်။ ငါ ငါနဲ့ နင်ထမတူဘူး မတန်ဘူးလေ သံလွင်”

သံလွင်ရဲ့ လက်တွေ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီရဲ့မြစ်ကမ်းအင်းအကြောင်း သူ မသိခဲ့တာမို့ သူမဆီက ထွက်ဆိုဝန်ခံချက်များကို

နားနှင့် ဆက်ဆက်ကြားချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေမိခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ကြေကွဲခြင်းအတိနှင့် -

“အနေနီးခဲ့ကြရင် ငါတို့ တစ်ယောက်ခံစားချက် တစ်ယောက် နားလည်ပြီး မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ရတော့မယ်။ နောက်ပြီး နင်နဲ့ငါက မထိုက်တန်ဘူး။ နင်က မိန်းကလေးတိုင်း နှစ်သက်တဲ့ သန့်စင်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိတဲ့လူ ငါက အပွေအနောက်။ ဒီတော့ ငါ ငါ နင့်နားမှာ နေရဖို့ လိပ်ပြာမသန့်ဘူး”

“ချိုမြိန်ရာ”

ခံစားနာကျင်နေသော မျက်ဝန်းအကြည့်နှစ်ခု တိုက်ဆိုင်သွားခဲ့သည်။ ချိုမြိန် တံတွေးတစ်ချက်မျှကာ အကြည့်ကို သံလွင်ဦးရဲ့ ဖိနှိပ်ထက်သို့ လွှဲဖယ်ကာ -

“နင့် အမေရဲ့အမိန့်က ငါ့ကို ထိခိုက်မှုမရှိပါဘူး။ နင်ပြောခဲ့သလို ငါ့ကို ဘယ်သူမှ အမိန့်ပေးလို့ မရပါဘူး။ ငါ့ခံစားချက်ကြောင့်သာ ငါ နင်နဲ့ဝေးရာမှာ နေနိုင်ခဲ့တယ်။ ငါ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဖေဖေ သဘောတူတဲ့ ဂူးဂူးရဲ့အဖေကို အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် လက်ခံခဲ့တာ။ နင်ပြောသလို လင်စံရွေးလို့ လင်ခွေးနဲ့ညားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ အသံတိတ်မျက်ရည်တို့ မဟုတ်တော့ပါ။

ချိုမြမြ ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသော ခံစားချက်များကို လွတ်ထွက်ခွင့်ပြုကာ ချိုးပွဲချ ငိုပါတော့သည်။

ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန့်အောင် ငိုရွိုက်နေသော ချိုမြမြကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားရင်း သံလွင် ယူကြိုးမရ ဖြစ်မိသည်။

သူမက ကိုယ်နှင့် မထိုက်တန်ဘူးဆိုတဲ့ သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ အဝေးမှာနေနေခဲ့တာလား။

အဲဒါတွေကို ကိုယ်မှမသိခဲ့ဘဲ။

ဥပေက္ခာတွေ သိပ်များနေတဲ့ မစိမ်းကားကြီးအနေနှင့် ကိုယ် တောင် နာကြည်းမိခဲ့တယ်။ ဒါတွေရဲ့ ရေသောက်မြစ်ကို ပြန်ဆန်းစစ် ကြည့်တော့ သူမက ကိုယ့်ကို ငဲ့ညှာခဲ့တာလား။

ဒါပေမဲ့ ချိုမြမြရယ် -

ငါဆိုတဲ့ကောင်က နှင့်အတွက်ဆိုရင် အရာရာနဲ့ရင်ဆိုင် တိုက် ခိုက်ခဲ့ရတဲ့သူပဲ။ တစ်ခုပဲ။ နှင်နဲ့ဆုံရင် ငါ သေလုအောင် နာကျင်ရ တယ်ဆိုတာတော့ နှင် ဘယ်တော့မှ မသိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။

“သူ ငါ့အပေါ် အနိုင်ယူခဲ့ပေမယ့်လည်း ငါ သူ့ကို မမှန်ဘူး နှင့်အပေါ် ငါ အနိုင်ယူခဲ့မိလို့ ငါ ဝဋ်တွေ ပြန်လည်နေရတာဆို”

“ချိုမြမြ”

“အို သံလွင်”

သံလွင်ဦး ဆက်မကြားရဲတော့သဖြင့် ချိုမြမြရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ ကို သူ့နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် ဖိကပ်မိသည်။ ချိုမြမြသည် ရုတ်တရက် အလစ်အငိုက်မိသလိုဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် ငြိမ်သက်နေမိခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်ခဏအတွင်းပင် သံလွင်ရဲ့ကိုယ်ကို ဆောင့် တွန်းကာ -

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

“ချိုမြမြ”

“နှင် အဲဒီလို မလုပ်နဲ့။ မဖြစ်သင့်ဘူး မဖြစ်ရဘူး”

“ဘာလဲ... နှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

လူချင်းကွာသွားသည်နှင့် ချိုမြမြက နောက်သို့ ဆုတ်ပစ်ကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သံလွင်ကလည်း သူ့ရဲ့ကြင်နာမှုကို ချိုမြမြက ငြင်းပယ်ခဲ့သဖြင့် မျက်နှာနီရဲသွားခဲ့သည်။

“နှင် ရှေ့မတိုးနဲ့”

“နှင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ချိုမြမြ။ ငါကကော ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ၊ အ”

“သံလွင်”

“နှင်မလာခဲ့နဲ့”

ရှေ့မတိုးနဲ့ဆိုသောစကားက သူ့အတွက် တော်တော်လေး

အထိနာသွားခဲ့သည်။ ရွှေမတိုးနဲ့ ဆန်ကျင်ဘက် နောက်သို့ ဆုတ်
ပစ်လိုက်စဉ် ခြေထောက်က မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒီတော့မှ ကိုယ့်လက်တစ်ဖက်တွင် တောင်ဝှေးမရှိမှန်း သတိ
ရသည်။

သူ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် ချိုမြမြက စိုးရိမ်သလိုနှင့် ရွှေထီး
သည်။ သူ သူမကို တားမြစ်ကာ တောင်ဝှေးကို မျက်လုံးနှင့်ရှာလိုက်
သည်။

စောစောလေးက သူ့လက်ထဲတွင် ဂွာစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့သည့်
တောင်ဝှေးက ဘယ်ချိန်က အောက်သို့ ပြုတ်ကျနေခဲ့သလဲမသိ။

တောင်ဝှေးကို ကုန်းကောက်လိုက်စဉ် ဒဏ်ရာရှိသော ခြေ
ထောက်က မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်သွားသည်။

တောင်ဝှေးလက်ထဲရောက်လာတော့ ကုလားထိုင်နောက်ရှိ
ကိုယ်ကို ဖေးကပ်ကာ အနားယူလိုက်သည်။ ချိုမြမြက ထိုအချင်းအရာ
အားလုံးကိုကြည့်နေပြီးမှ -

“ငါ ငါ သွားတော့မယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဒီကိုရောက်လာတာက နင့်ကို ရှင်းပြချင်
သက်သက်ပဲ။ နင် ခွင့်လွှတ်တာ မလွှတ်တာ ငါမလိုဘူး။ ဘာလို့လဲ”

တော့ ငါက ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့သူလေ”

“ကောင်းပါတယ်”

သံလွင် ရွဲတဲ့တဲ့နှင့် ခေါင်ညှိတ်လိုက်တာကို ချိုမြမြမသိ။

ဘယ် လက်ခံတယ်ထင်ကာ မျက်ရည်တွေ ပိုင်းလာပြီး -

“ငါ ငါ့ကို ခွင့်ပြုနော်”

“-----”

သံလွင် ဘာမှမပြော။ ချိုမြမြက သံလွင် ဘာပြောမလဲလို့

စောင့်ကြည့်သည်။ သို့သော် သံလွင်ထံမှ မည်သည့်စကားသံမှ
မလာပေ။

ထို့ကြောင့် စားဖွဲ့ပေါ်က လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲယူကာ လှည့်
ကြည့်ခဲ့သည်။ ပါးပြင်ထက်၌ မျက်ရည်စက်များ အလှအယက် ခုန်
ပိုင်းလာခဲ့သည်။

ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို မပျော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့
စကားကို မကြားခဲ့ရတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာတော့။

ဟုတ်ကဲ့ဟု ခေါင်းညှိတ်ခဲ့မိတာက ပြဿနာမဖြစ်ခင်ဖြစ်
သည်။

ထိုက်က ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြုပေးမှာဆိုတော့ ဝမ်း
သာဘဲနေပါ့မလား။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအင်တာဗျူးအတွက် ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ -

“ဖော်ပြခွင့်လုံးဝမပြုဘူး။ ဖော်ပြခဲ့ရင် ငါ တရားစွဲမယ်”
ဆိုတဲ့စကားကို ကြားယောင်မိတော့ ကြက်သီးတွေ တချင်း
ချင်းနှင့်ထကုန်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

နှစ်ပတ်လည်သတင်းစာထွက်ဖို့က နီးနေပြီ။ ဘယ်လိုပုံစံ၊
ဘယ်လိုရွှေထောင့်နှင့် တွေးတွေး အဖြေကား လုံးဝမရပေ။

ဒီဇိုင်းသမားကလည်း တောင်းနေပြီ။ စာစီသမားကလည်း
ပြောနေပြီ။

လက်နှင့် ချမရေးရသေးလို့ဟု အကြောင်းပြထားရသည်။
နောက်ဆုံး ဖုန်းဆက်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက် မေချမ်းရဲ့ဖုန်းတွေ လုံးဝမကိုင်၊

အခန်း (၂၈)

“ဒုက္ခပါပဲ”

Diplomacy ဂျာနယ်တိုက်ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်နေ့နီးလာတာ
လေ မေချမ်း ခေါင်းနင်းခံရသလို လေးလံလာလေလေ ဖြစ်သည်။
အယ်ဒီတာချုပ်က -

“မေချမ်း... ညည်းပြောထားတဲ့ သတင်းဦးလေး
ဘာလဲ။ ဝေဝေဆာဆာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ထားနော်။ နှစ်
ပတ်လည်နေ့ ညစာစားပွဲမှာ ညည်းကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြု
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူလည်းလုံးဝ အတွေ့မခံတော့သဖြင့် မျှော်လင့်ချက်တော့ သိပ်မရှိပေ။

ဆရာ ရန်ကုန်မှ ချက်ချင်းမပြန်ဖြစ်အောင်လုပ်ထားနိုင်မယ့် အင်တာဗျူးပြောပြခွင့်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။

ဆရာနှင့်မမကို မရေရအောင် သွားတွေ့ခိုင်းခဲ့တာက မေ့ရန်မမပြန်လာရင် ဇာတ်လမ်းက ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနှင့် အဆိုးသတ်လိမ့်မယ်ဟု မျှော်လင့်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပေမယ့် မမ အငိုမျက်နှာနှင့် ရောက်လာတော့ မေ့ချမ်းကိုယ်တိုင် လိုက်ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

သို့သော် မမကိုတော့ ဘာဆိုဘာမှ မေးလို့မရခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဘာမှ မထူးခဲ့ဘူးဟု မေ့ချမ်း ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။ မမ စိတ်ဆင်းရဲမှုမဖြစ်စေချင်၍ ထပ်မမေးဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ မမ အဓိပ်အချည်ကိုတော့ ကြည့်မိသည်။

ရောက်လာသည့်နေ့ကသာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငိုခဲ့ပေမယ့် နောက်ရက် နောက်ရက်တွေမှာတော့ မမရဲ့ မတုန်မလှုပ် အရင်အိမ်ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

မနက်စောစောဆို အားလုံးအတွက် စားရေးသောက်ရေး

အဆင်သင့်။ ပြီးလျှင် ဆိုင်သွားသည်။ ဆိုင်မှာ မျက်နှာမည်သို့ဖြစ်နေလဲ မသိရပေမယ့် ဆိုင်ကပြန်လာလျှင် ချက်ပြုတ် ရေမိုးချိုး စားသောက်၊ ပြီးလျှင် အဝတ်အစားတွေ လျှော်၊ မီးပူထိုး။ ဤသို့ဤနယ် ခက်တွေသာပြောင်းလာသည်။ မမရဲ့အမှုအရာကတော့ မပြောင်းပေ။

ဒီနေ့တော့ မဖြစ်တော့ပေ။

မနက်ဖြန်မှ အင်တာဗျူးကဏ္ဍအတွက် မပေးနိုင်လျှင် အယ်ဒီတာချုပ် မေ့ချမ်းကို ထုထောင်းတော့မည်။

ထို့ကြောင့် အရဲကိုးပြီး ဆရာနေလဆီသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ဖုန်းသည် တတူတူမြည်ကာ မကိုင်ပေ။ အရင်အရင်နေ့တွေ သက်စားရင် အားရှိစရာ။

အရင်နေ့တွေဆိုလျှင် မေ့ချမ်းရဲ့ဖုန်းတစ်ချက်မြည်ပြီးသည်နှင့် ဖက်ပိတ်ထားသည်တန်းအော်ရော။ မေ့ချမ်း ဖုန်းဝင်လျှင် ဆရာ ဖုန်းပိတ်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဖုန်းမပိတ်ဘူးဆိုတော့ မကိုင်မချင်း ခေါ်ခွင့်ပါမစ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ပင်။ လေးငါးကြိမ်ထက်မနည်း ခေါ်သော်လည်း မကိုင်။ လက်လျှော့ချင်ပေမယ့် ဒေါသဖြစ်လျှင် ဆူပူတ်တင်းမာနေတတ်သော အယ်ဒီတာချုပ်မျက်နှာကို မြင်ယောင်တော့ ဆက်ခေါ်ရသည်။

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာသံမှမထေ

“ဟဲလို ဆရာ”

“_____”

“ဆရာ... ဆရာလား။ ဖုန်းမချပါနဲ့နော် ဆရာ။ မေချမ်း ဆရာ ကို အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့ပါရှင်”

“_____”

“ဆရာ”

မေချမ်း ဆရာဖုန်းချသွားမည်မိုး၍ အလောတကြီး ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံကိုမှ မကြား။

အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကြားရသည်။ မေချမ်း ‘ဆရာ’ ဟု ခေါ်လိုက်ရပေမယ့် အားမရှိ။ သို့သော် အားကလည်း လျော့၍ လည်း မဖြစ်။

“ဆရာရယ်... ဖြစ်သမျှကိစ္စအားလုံးကို မေချမ်း တောင်းပန်ပါတယ်။ မေချမ်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်ရင် ဆရာကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပါမယ်”

“ဘယ်လိုတောင်းပန်မှာလဲ”

“ဆရာ”

“ကျုပ်ကျေနပ်အောင် မင်းက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့တောင်းပန်ချင်မှာလဲ”

“မေချမ်း”

ဆရာမေးခွန်းက မေချမ်းကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားစေသည်။

“တကယ်က ဆရာကို ထိခိုက်နှစ်နာလိုတဲ့စိတ် မေချမ်းမှာ လုံးဝမရှိပါဘူးဆရာ။ ကူညီချင်တဲ့စိတ်တွေများသွားပြီး လုပ်ခဲ့တာ ဆရာသိက္ခာကို ထိခိုက်စေတယ်ထင်ရင်”

“အဲဒါတွေကို ခဏထားပါ။ မင်း ငါကျေနပ်အောင် တစ်ခုခု ကူညီမယ်ဆိုရင် မင်းကို ခွင့်လွှတ်သင့် ခွင့်မလွှတ်သင့် ငါ စဉ်းစားမယ်”

“ဆရာ”

မမျှော်လင့်သော ကမ်းလှမ်းမှုဖြစ်သည်။ မေချမ်း ထိုင်နေရာ ထဲမှ ထုန်ချင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့သော် ခံစားချက်တို့သည် နေထိပန်းကဲ့သို့ ချက်ချင်းညှိုးကျသွားသည်။

ဆရာကျေနပ်ရလောက်အောင် ကူညီရမည်ဆိုတော့ ဘယ်လို အကူအညီမျိုး ဖြစ်နိုင်မလဲ။ သာမန် အကူအညီမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်

“မေ မေချမ်းက ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ ဆရာ။ မေချမ်း
တတ်နိုင်သလောက်တော့”

“တတ်နိုင်နိုင် မတတ်နိုင်နိုင် မင်း ငါ့ကို ကူညီရမှာပဲ မေချမ်း”
“-----”

“ဒါနဲ့ မင်း ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တဲ့ကိစ္စက တောင်းပန်ချင်ရုံထက်
သက်ပဲလား။ တခြားကိစ္စကော ပါသေးလား”

“ဟို အဲဒါက”

ကိုယ့်ကိစ္စ အထမြောက်ချင်တဲ့ကိစ္စကြောင့်ဆိုတာ မည်မျှ
ပြောရမလဲ မသိပေ။

ပြောများပြောလိုက်လျှင် ယခုလို ကြည်ကြည်လင်လင်
စကားပြောနေမှသာ ချက်ချင်း နောက်ကျသွားနိုင်တာမို့ မည်သို့ စကား
ချီရမည်နည်း။

“ဘာလဲ... ဟိုအင်တာဗျူးကိစ္စလား”

“ဆရာ... ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သိပ်မဆန်းပါဘူး။ မင်းနဲ့ငါ့ရဲ့ မပြီးပြတ်သေးတဲ့ကိစ္စက
အဲဒါတစ်ခုပဲရှိတာလေ။ အဲဒီကိစ္စသာ မရှိရင် မင်း ငါ့ကို ဆက်သွယ်
စရာ အကြောင်းတရား လုံးဝမရှိတော့ဘူးကိုး”

“ဆရာကလည်း”

“ဆရာကလဲမနေနဲ့၊ ဟုတ်လား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ မေချမ်းတို့ သတင်းစာ
တိုက် နှစ်ပတ်လည်ဂျာနယ်က ထွက်တော့မယ်”

“အဲဒီတော့”

စကားထောက်သည်။ အဲဒီတော့ ဘာကြောင့်ဆက်လဲ ဆရာ
ကောင်းကောင်းကြီးသိနိုင်သည်။

“ဟိုကိစ္စ မေချမ်းကို ခွင့်ပြုပေးစေချင်တာပါ ဆရာ”

“ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင်ကော”

သူတက်က ခပ်အေးအေးမေးတော့ လန့်သွားသည်။ ခွင့်မပြု
ရင် မေချမ်းတော့ အယ်ဒီတာချုပ်ရဲ့ပါးစပ်အောက်မှာ နေစရာကို
ရှိတော့မည် မဟုတ်။ ဒါကြောင့် -

“ဆရာ... မေချမ်းကို ဘာအကူအညီတောင်းမလဲတော့
မသိဘူး။ ဘယ်လောက်ခက်ခဲပါစေ မေချမ်း ရအောင်လုပ်ပေးပါ
မယ်။ ဆရာက အင်တာဗျူးကိစ္စအတွက် ခွင့်ပြုမှုကလေးပဲ ပြောပေး
ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီနိုင်တယ်ပေါ့”

“ကူညီနိုင်အောင် ကူညီမှာပါ”

“မင်းကတိပေးမရဲ့နော်”

ကတိပေးရဲတာ မရဲတာတော့မသိ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါ
ဈေးမို့ မေချမ်း လက်ခံတယ်ပဲ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်မိသည်။

“လူဆိုတာ ကတိတစ်ခုပေးပြီးရင် တည်အောင်လုပ်ရတယ်။
ကူညီမယ်လို့ပြောရလည်း အံ့ဖြစ်လောက်ပဲ ကူညီလို့မရဘူး။ အထ
မြောက်အောင်မြင်တဲ့အထိ ကူညီမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“တကယ်ကူညီမှာပါဆို ဆရာရယ်။ မေချမ်း ကတိတစ်ခု
လွယ်လွယ်မပေးတတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင်”

အခန်း (၂၉)

“ဒီနေ့ ဆရာ မန္တလေးပြန်တော့မှာတဲ့ မမ”

ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ထားသော လက်မှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား
သည်။

ယောက္ခမဖြစ်သူ အိမ်မှာမရှိ၍တော်သေးသည်။

သမီးလေးဂူးဂူးကတော့ ဘွားအေဖြစ်သူနှင့် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့လိုက်သွားသည်။

ချိုမြမြ ကော်ဖီကိုဟော့သောက်လိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲတွင်
ဘာမှ အရသာခံစားမိခြင်းမရှိပေ။ ခွက်ကိုပြန်ချကာ ကိတ်မုန့်ကို
ဒဲ့စားမိပြန်သည်။

“မမ”

မုန့်ဝါးနေရင်း မေချမ်းကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်သည်။ မေချမ်းရဲ့မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းတဲ့အရိပ်အယောင် ဖြစ်

ပေါ်နေကာ -

“မေချမ်းတောင် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေသလို ခံစားနေရတာ။ မမက ဆရာနဲ့ အရင်နီးဆုံးလူပါ။ မမ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား။ ဘာမှမခံစားရဘူးလား။”

“မေချမ်းမေးတာတွေက သိပ်ဖောင်းနေပြီ။ မမခံစားရတာ မခံစားရတာ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ။ ဒါတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက် ဟုတ်လား။ ဒီနေ့ မေချမ်းတို့ဂျာနယ်တိုက်ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ဂုဏ်ပြုပွဲရှိတယ် မလား”

“-----”

“သွားဖို့ပြင်တော့လေ။ မမလည်း ဒီနေ့ အိမ်မှာ အိမ်သာပြင်မယ့်သူတွေရှိလို့ ဆိုင်သွားဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

မေချမ်းကို ပြောစရာရှိတာပြောပြီး ချိုမြဲမြဲ မနက်စာထမင်းပိုင်းကနေ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ညှော်ခန်းထဲသို့ရောက်တော့ ဟိုပစ္စည်းကောက်သိမ်း၊ ဒီပစ္စည်းကောက်သိမ်းနှင့် အလုပ်တွေ စတင်ရှုပ်ပါတော့သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် သတင်းစာများ၊ စာစောင်များ ပြန့်ကျဲနေသည်။ သတင်းစာတွေနဲ့ စာစောင်တွေ ရောထပ်လိုက်သည်။ ရွှေစောင်းနေသော စာစောင်တွေကို ခုံအောက်က ဆွဲထုတ်နေစဉ် -

“မမ”

“ဟင်”

နောက်ဘက်ကခေါ်သံကြောင့် ကြည့်လက်စ စာစောင်ကို သတင်းစာတွေနှင့် ရောထွေးထပ်ကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ မေချမ်းက သတင်းစာထပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ -

“မေချမ်းသွားတော့မယ်”

“ဪ... အင်း အင်း”

“ဪ... မေချမ်း ညပြန်မအိပ်တော့ဘူးနော်။ စင်ထရယ် ဟိုတယ်မှာ ညစာစားပွဲရှိသေးတယ်။ မိမိကျော့တို့အိမ်မှာ လိုက်အိပ်မလို့”

“အေးပါ”

“မမလည်း ညဘက် စောစောအိပ်ဦး”

ချိုမြဲမြဲ ဘာမှမပြောဘဲ ဗီစိုဘက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။ မေချမ်းက အဖြူဆွတ်ဆွတ် ဂါဝန်ဒူးကျကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်တိုပေမယ့် ကြည့်ရတာ သိပ်ကလက်တက်တက်

မဖြစ်ပေ။ မျက်နှာကိုတော့ ခါတိုင်းထက် ပိုပြင်ထားသည်။
ကြီးသိုင်းဖိနပ်အဖြူလေးကို ဖင်ချထိုင်ပြီး စီးနေစဉ် ကြမ်းပြင်
ပေါ်တွင်ချထားသော ဖုန်းက မြည်လာသည်။

“ဟဲ့လို”

“မေချမ်း မပြီးသေးဘူးလား။ ငါ နင်တို့တိုက်အောက် ရောက်
နေပြီ”

စပိကာဖွင့်ထား၍ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

“အေး ခုပဲ ဆင်းလာပြီ ဒါပဲနော်။ မမေ့ရ ဖိကျောရောက်နေ
ပြီတဲ့။ သွားပြီနော်”

မေချမ်း ထွက်သွားတော့ တံခါးလိုက်ပိတ်သည်။ ဒီဘက်
ပြန်လှည့်လိုက်တော့ စောစောတုန်းက မေချမ်းမမြင်အောင် ဝှက်လိုက်
သော စာစောင်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့သည်။

သတင်းစာတွေကြားထဲတွင် ညှပ်နေသောစာစောင်ကို ဆွဲ
ထုတ်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် တက်မထိုင်ဘဲ ဖယောင်းပုဆိုး
ခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖင်ချထိုင်လိုက်သည်။

ဂျာနယ်၏မျက်နှာဖုံးတွင် မြင်ရသည့်ပုံရိပ်တို့ လက်ချောင်းတို့
နှင့် ဖွဖွလေး တို့ထိမိသည်။

လူရှေ့ သူရှေ့ဆိုလျှင် အလိုလို ထိန်းထားနိုင်သော

မျက်ရည်တို့က မမြင်ကွယ်ရာသို့ရောက်တော့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမရှိဘဲ
အလိုလို စီးကျလာလေသည်။

“ဒီနေ့ ဆရာ မန္တလေး ပြန်တော့မယ် မမ”

မေချမ်းရဲ့ သတိပေးစကားက ခေါင်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။
မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် မေချမ်း ထိုစကားကို ပြောခဲ့သလဲမသိ။

သူပြန်တာကို ချိုမြမြအား သိစေချင်တာလား။ သွားတွေ
စေ့ချင်တာလား မပြောတတ်။ ချိုမြမြ အင်းအဲမလုပ်ခဲ့ပေ။

သိစေချင်လျှင်တော့ သိခဲ့ရပြီ။ သွားတွေ စေ့ချင်လျှင်တော့
ဝမ်းနည်းစရာ။ ချိုမြမြသွားတွေမည်ဟု မေချမ်း ထင်မှတ်နေပုံ။

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်က အပျိုဘဝမှာတုန်းကတောင် ဖြစ်
တည်ခဲ့သေးတာ။ ယခုလို ကလေးတစ်ယောက်မိခင်ဘဝမှာတော့
ပိုတောင် မဖြစ်နိုင်သေး။

ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ သူမ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်
ရောက် သံလွင်ကို ကူပါ ကယ်ပါဟု ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်။

မချစ်တာတော့မဟုတ်။ ချစ်တဲ့စိတ်က ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေ
သည်။

ပေါင်းစပ်လို့မရတာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို
ဘောင် ခတ်မထားချင်။

ဝေးနေတဲ့ကာလတွေမှာလည်း ဂျစ်မဲ့တယ်။ ပို၍ ဝေးသွားလည်း ချစ်၍ရတယ်။ ဘယ်လို ဘယ်ကာလမဆို ချိုမြမြ ချစ်တယ်လေ။ ဒီစိတ်နဲ့တင် သူ နီးနီးမှာရှိရှိ ဝေးဝေးမှာရှိရှိ မခံစားရပါ။

စာစောင်အတွင်းထဲက သူ့ရဲ့အင်တာဗျူးလေးကိုဖတ်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်တို့က ကျလာသည်။

ချိုမြမြကို နေနိုင်ရက်သူအဖြစ် စွပ်စွဲထားတာ ရင်နာစရာ ကောင်းပေမယ့် သူ့ဘက်က ခံစားပြီးမျက်ရည်ကျမိသည်။

သူ့ခြေထောက်ခိုက်မိခဲ့တာ ချိုမြမြ တွာကယ်မှမသိခဲ့ပေ။ သိလို့ကတော့ သူ့အမေတားတား ချိုမြမြအဖေတားတား ချိုမြမြ သူ့အနားမှာပဲ သေတပန်သက်တဆုံး နေခဲ့မည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ယခုလို ရင်နာရမည့်နောက်ဆက်တွဲခံစားချက်တို့ ရှိလာစရာအကြောင်းမရှိပေ။

သို့သော် နောင်တတရားဆိုသည့် နောင်မှရတတ်စမြဲ မဟုတ်ပေလား။

“တူ တူ တူ”

“ဟဲ့လို”

စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော သူ့မရဲ့ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ မေချမ်းဆီကဖြစ်သည်။

“ပြော မေချမ်း”

“မမ မမ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော်”

“ဟင်”

အရင်းမရှိ မဖျားမရှိ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ချိုမြမြ

ကမ်းရိုးတန်းသွားကာ -

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မေချမ်း”

“မမ ဆရာမရှိတော့ဘူး”

“ဘာ”

မေချမ်းက ငိုသံနှင့် -

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ဆရာ ဆရာမီးလာတဲ့ကား ဘာလိုက်ပေါက်

ပြီး ကားကြီးတစ်စီးနဲ့ ဝင်တိုက်တာ ဆရာ နေရာမှာတင်”

“ချလွမ်း”

“မမ”

မေချမ်းရဲ့ခေါ်သံကို ချိုမြမြ မကြားနိုင်ပေ။

အခန်း (၃၀) .

ငှက်ဖြစ်လျှင် တစ်ကိုင်းတည်းမှာ နားပါရစေ ဆုတောင်းချီးမြှင့်ပေးမယ် နှင်ရှိနေရာအရပ်မှာ ငါရှိနေပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာမျိုး ချိုမြမြ။

“အို သွားစမ်းပါ ... အပိုတွေ။ ငါ ဆုတောင်းတာ နှင်လိုက် ဆုတောင်းတာ”

“အံ့မယ် ဘာမှမဆိုဘူး။ နှင်စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းတဲ့ဟာကို ငါက သိပါ့မလားဟ”

စကားသံတို့က နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက်။

ခဏကြာတော့ သံလွင် ချိုမြမြကို သွားတော့မယ်ထင်

ဆက်နေသည်။

“ဟင့်အင်း... နှင်မသွားရဘူး ငါ ဘယ်မှာရှိရှိ နှင်ရှိနေမှာ ငါ နှင်မသွားရဘူး သံလွင်”

“...”

“သံလွင်”

“မမ မမ သတိထားလေ”

“ဟင် မေချမ်း”

အားကုန် အော်ပစ်လိုက်စဉ် မျက်လုံးတွေ ပွင့်သွားသည်။

အဲဒါ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မေချမ်းနှင့် မေချမ်းရဲ့ချစ်သူ တို့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ချိုမြမြရဲ့မျက်လုံးတွေ ဟိုဟိုဒီဒီသို့ လျင်မြန်စွာ ကစားလိုက် ပြန်သည်။

“မမ သတိထားပါဦး”

“သူ သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

မျက်နှာတွေ မို့အက်အောင်ငိုထားသော မေချမ်းရဲ့ လက်နှစ် ချောင်းကို စုကိုင်ကာ မေးလိုက်သည်။

မေချမ်းရဲ့ပါးပြင်ပေါ်တွင် စီးကျနေသော မျက်ရည်တို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်သလို ရှိလိုက်သည်။

နေရာတင် ...

ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ နောက်ဆက်တွဲက 'ပွဲချင်းပြီး' ဆိုတဲ့ စကားကလွဲလျှင် တခြား ဘာဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

မျှော်လင့်တကြီးနှင့် တောင့်မတ်နေသော ချိုမြမြရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ပျော့ခွေကျသွားသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော မျက်နှာကြက်ကို အဓိပ္ပာယ်ငြင်းနေခဲ့မိသည်။ မျက်နှာကြက်တွင် တပ်ဆင်ထားသော ပန်ကာတစ်စီးလည်နေသည်။

လည်နေသောပန်ကာကို လိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းနှုတ်ကောင်းမှန်းမသိ။ မျက်တောင်ခတ်ရမှန်းမသိ။ နားထဲတွင် သံလွင့်ရဲ့ စကားသံတို့သာ ထပ်တလဲလဲ။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် နင်အတော်ရက်စက်ခဲ့တဲ့ ဝိန်းပဲ ချိုမြမြ”

“ဘာလို့ နင့်သူငယ်ချင်း ငါဆိုတဲ့ကောင်ကို မေ့ပစ်နိုင်ခဲ့တာလဲ။ ဘာလို့အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ကို ထူထောင်ခဲ့ရတာလဲ”

“နင် အခက်အခဲဖြစ်တိုင်း တင်းတမိတဲ့သူက ငါတစ်ယောက်ပဲရှိတာဆို။ ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ဒုက္ခတွေ ရောက်နေချိန်မှာ ငါ့နင်ရောက်မလာခဲ့ရတာလဲ”

သံလွင့်။

“သံလွင့်”

“မမ သတိထားလေ မမရယ်။ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတာ သတိထားမှပေါ့”

သံလွင့်ရဲ့စကားသံတွေ ပြန်ကြားယောင်တော့ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ အသံထွက်ပုံမိသဖြင့် မေ့ချမ်းက တားမြစ်သည်။ ကိုဇက မကြည့်ရက်သလိုနှင့် အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားသည်။

“ဒါ ဒါ ဆေးရုံ ဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်။ ငါ ငါ သံလွင့်ကို သွားတွေ့မယ်။ သံလွင့် ဘယ်မှာလဲ။ သံလွင့်ကို ဘယ်မှာထားထား ဘာလဲ”

“မမ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ ခုတစ်လော့ မမ ပင်ပန်းထား ဘာတွေလည်း တော်တော်များနေပြီ။ ဆရာ ဆရာရုပ်သွင်ကလည်း ခုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်နေပြီ။ မမကြည့်လို့လည်း မသင့်တော်ဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သံလွင့်ခန္ဓာကိုယ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို မထားနဲ့။ ငါ့ကို သူ့အလောင်းရှိတဲ့နေရာ ခေါ်မသွားဘူးဆိုရင်”

“အမလေး ကိုကိုလာပါဦး ဒီမှာမမ”

မေ့ချမ်းရဲ့ အော်ခေါ်သံကြောင့် အခန်းအပြင်တွင်ရပ်နေသော ကိုဇအပြေးလေးရောက်လာသည်။ ချိုမြမြသည် သူမရဲ့လည်ပင်းကို

သူမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်နှင့် နာအောင် ဖိညှပ်ပြီး -

“ဘယ်မှာလဲ သံလွင်ဘယ်မှာလဲ။ သံလွင်ကိုမတွေ့ရဘဲ ဘဲဒီတိုင်း အေးဆေးနေရမယ်တဲ့လား။ ထွီး အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

“မမ သတိထားပါ မမရယ်။ သေတဲ့လူက သေပြီပဲ”

“မမချို လက်ကိုအောက်ချလိုက်ပါ။ မမချိုနဲ့ ကိုသံလွင်မတွေ့စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုမြင်ရင် မမချို စိတ်မပိုင်းစိုးလို့ပါ။ တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ဟောဒီဆေးရုံပေါ်မှာပဲရှိပါတယ်”

“ကိုကို”

“ဘယ်မှာလဲ”

ကိုဇက မေ့ချမ်းရဲ့ခေါ်သံကို မကြားယောင်ပြုကာ ချိုမြမြခေါ်သွားလေသည်။ ကိုဇက ရင်ခွဲရုံတစ်ခုတွင်းသို့ခေါ်သွားတာ အပေါက်ဝတွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး -

“ဟော ဟိုမှာ ပိတ်ဖြူလွှမ်းထားတဲ့အလောင်းက ကိုသံလွင်ဦးရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ပဲ မမချို”

“ချိုမြမြရဲ့အကြည့်က ပိတ်ဖြူလွှမ်းထားသော အလောင်းသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ရောက်လျက် မျက်ရည်တို့တော့ မကျတော့ဘူး”

“မမချို စိတ်ကျေနပ်အောင် ကြည့်ပြီးပြီပဲ။ ကိုယ်တိုင်လည်း နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ သွားရအောင်ပါဗျာ”

ကိုဇက ရင်ခွဲရုံအနီးတွင် ကြာကြာမနေချင်သဖြင့် ချိုမြမြကို ခေါ်လေသည်။ ကိုဇရဲ့ခေါ်သံကို ချိုမြမြ မကြားယောင်ပြုကာ ရင်ခွဲမှန်းထဲသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

ဒီချိန်မှာ ကြောက်ရကောင်းမှန်းလည်းမသိ၊ လန့်ရကောင်းမှန်းလည်းမသိ။

“နင် တကယ်ပဲ ငါ့ကို ထာဝရနှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီလား သံလွင် သူယ်”

အလောင်းစင်အနီးသို့ရောက်တော့ ခြေထောက် (၂) ဖက်နှင့် ပျော့ရွေ့ယိုင်ကျသွားသည်။ သံခုတင်စင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အားပြုထား၍ တော်သေးသည်။ ရှင်ကွဲကွဲရုံမက သေခွဲခွဲခွဲရက်သော ကံကြမ္မာဆိုတဲ့အရာကို ယခုချိန်မှာ တူးတူးခါးခါး ပုန်းမိလေပြီ။

ရှင်ကွဲကွဲနေရချိန်က သူ့နဲ့ပါ ဟောဒီကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့အောက်မှာ အတူတူရှင်သန်နေထိုင်ရတယ်ဆိုတဲ့ အသိက လူကိုဖြေသာစေသည်။

လူချင်းမနီးခဲ့ပေမယ့် ဒီချိန်မှာ သူတော့ ထမင်းစားနေမှာ ဒီချိန်မှာတော့ သူ စာဖတ်နေမှာနှင့်တွေးရင်း ပျော်ရတဲ့ပျော်ရွှင်မှုလည်း ပြန်၍မရနိုင်တော့ပေ။

မေ့ချမ်းက သူ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးခဲ့တယ်။ မကြည့်နဲ့

ဟု ဆိုခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေနှင့် ကြည့်ချင်တာမို့ ပိတ်ဖြူကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှန်နေစဉ် -

“မလှန်နဲ့ ချိုမြိမ်”

“ဟင်”

အလောတကြီးတားမြစ်သံကြောင့် ချိုမြိမ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဆစ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တားမြစ်လိုက်သောအသံရှင်ရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟင် သံ သံလွင်”

“-----”

“သံလွင်”

ရင်ခွဲရုံပေါက်ဝတွင်ရပ်နေသော သံလွင်ကို တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။ ချိုမြိမ် ပိတ်ဖြူလွမ်းသောအလောင်းဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ချိုမြိမ်၊ ငါ ပြောနေတယ်၊ နင် အဲဒါကို မကြည့်နဲ့”

“သူက”

“လာ ငါ နင်ကိုရှင်းပြမယ်”

သံလွင်က ချိုမြိမ် ပိတ်ဖြူကိုဖယ်လိုက်မှာ စိုးကြောက်ဟန်နှင့် ချိုမြိမ်ရဲ့လက်ကို ဖွတ်ဆွဲခေါ်လေသည်။

“နင် နင်က”

မေချမ်းနှင့်ကိုဇက သံလွင်ကို ကားတိုက်၍ နေရာတွင် ပွဲချင်းပြီးဆုံးခဲ့သည်ဟု ချိုမြိမ်အား ပြောခဲ့သည်။

ယခု သံလွင်က ကျန်းမာလိုက်တာ ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်လို့။ ခြေထောက်လေးထောင့်နှင့် ထောင့်နှင့် ဖြစ်နေတာ တစ်ခုပဲ။

“နင် နင် မသေဘူးနော် သံလွင်”

“ငါကို သေတယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

“မေချမ်းက နင်”

“နင် ကလေးမဟုတ်ဘူးလား။ ယုံလိုက်တာပဲလား”

“ဒါ ဒါဆို ... နင် ကားတိုက်တယ်ဆိုတာ သူတို့ ငါ့ကို လိမ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ငါ့ကိုလိမ်ပြီး ဒီနေရာကိုရောက်အောင်”

“သူတို့မလိမ်ဘူး။ ကားက တကယ်တိုက်ခဲ့တာ။ ဆုံးသွားတဲ့ သူ၊ စောစောက ပိတ်ဖြူအောက်က လူက ငါ့ကို မန္တလေးလိုက်ဖို့ပေးမယ့် ကားသမားပဲ။ ကံသီလို့ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့်”

“ဪ”

မေချမ်းတို့ပြောနေသည့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဆိုသည်မှာ ဤလူကို ညွှန်းခြင်းဖြစ်မည်။ သံလွင်ကတော့ ချိုမြိမ်ကို ပိတ်ဖြူကိုလှန်ပြီး ထမင်းမစားနိုင်၊ ဟင်းမစားနိုင် ဖြစ်မှာစိုး၍ ကားမြစ်ည်။

ခေါင်းကိုက်မတတ် မျက်ရည်ကျခဲ့မိသည်ကို ချိုမြမြ ရှက်ခဲ့

စွာ -

“ငါ ငါပြန်တော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ငါ့အိမ်ကိုပဲပေါ့”

“ငါကကော”

ချိုမြမြ နှုတ်အနည်းငယ်တွန့်သွားသည်။ မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရှက်ရှုံ့စွာ။ •

“နင်ပဲ မန္တလေးပြန်မယ်ဆို ပြန်ပေါ့”

“တကယ်လား”

မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် တကယ်လားမေးတော့ ချိုမြမြ အင်ထို့လည်း မပြောရဲ။ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် ချိုမြမြရဲ့ စကားအမှားကို သူက ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

“နင် ငါ့အတွက် ဒီလောက် ခံစားပေးတာကိုပဲ ငါ ကျေနပ်ပါပြီ ချိုမြမြ”

သူမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်၍ ပြောလာသည်။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်နှစ်ဖက်ကို ချိုမြမြ ငုံ့ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောတတ်။ မပြောတတ်ဆိုတာထက် ဘာပြောရမှန်းကိုပင်

မသိသေး။

“နင်ဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ ချစ်ဦးမေပါ”

“ဘာရယ်”

နားမလည်စွာ မော့ကြည့်တော့ သူ့မျက်ဝန်းတွင် လေးနက်တည်ငြိမ်လျက် -

“ဟုတ်တယ် ချိုမြမြ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ထိ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ခုန်လို့မရဘူး။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလည်း ငါ့အာရုံထဲမှာ မရှိဘူး။ ငါ လူပျိုပေါက်အရွယ်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားပြီး ရင်ခုန်ခဲ့ရတဲ့ သူက နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“_____”

“အဲဒါကြောင့်လည်း နင် ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး၊ နင် ဘယ်လောက်ငါ့အပေါ် အနိုင်ယူယူ ငါ သည်းခံခဲ့တာပေါ့။ ငါ့ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် နင်နဲ့အတူသွား အတူလာရမယ့် အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးရမှာစိုးလို့ ငါ ဖွင့်မပြောခဲ့တာ။ ဒီလိုဝေးရမယ်မှန်းသိရင် ငါ အဲဒီကတည်းက နင် ငါ့အနားက ဘယ်မှထွက်သွားလို့မရဘူး ငါ လုပ်ခဲ့ပါတယ်”

“နင် နင် ဒါတွေ တကယ်ပြောနေတာလား”

ချိုမြမြ တုန်ခိုက်ခိုက်မေးတော့ သံလွင်က သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းဖို့ ပြင်သည်။ ဆေးရုံထဲမှာဆိုတဲ့ အသံနှင့် လက်ကိုထိန်းကာ

“ငါ နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်တုန်းက လိမ်ညာပူးလို့လဲ ချိုမြေ့။ နင် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဖြစ်ဖြစ် ကလေး (၂) ယောက်အမေဖြစ်ဖြစ် နင်က ငါ့ဘဝရဲ့ ချစ်ဦးမေ ပါ။ နင်နဲ့ထေးရတာကလွဲရင် ကျန်တာ ဘာမဆို ငါခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။ ဒီ (၆) နှစ်လုံးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ဝေလေလေနဲ့ ဘယ်လောက် ထိ အထီးကျန် ဆန်ခဲ့ရသလဲ။ ဒါတွေကိုပြောပြလို့လည်း နင် ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းစာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မပြောပါနဲ့”

ချိုမြေ့ သံလွင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ကာ မျက်ရည် ဝဲလျက်ပြုရင်း -

“နင်ခံစားရသလို ငါ မခံစားရဘူးလို့ နင့်ကို ဘယ်သူပြော လဲ။ နင်က ငါ့ရဲ့ ဒုတိယကိုယ်ပွားဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ ဟိုတုန်းက နင့်ကို ငါ့ချစ်သူတွေဆိုတဲ့ကောင်တွေ ရန်လာလုပ်ပြီဆို သူတို့ကို ဖြတ်ခဲ့တာငါလေ။ အချစ်ကို မီးထွန်းရှာတယ်ပြောပြီး ကိုယ်နဲ့အနီးဆုံး မှာရှိတဲ့ အချစ်ကို ငါ မမြင်မိခဲ့ဘူးလေ။ ဒါလည်း နီးလွန်းလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“နင်ပြောတာ ငါ နားမလည်ဘူး”

“အင် ... လာ ... နင် ခြေထောက်တွေ နာနေရော့ဗျေ”

ဟိုနားသွားထိုင်ရအောင်”

“မမချို”

“ဟင်”

“ပြန်တော့မယ်လေ”

ထောင့်ချိုးကနေ ဘွားခနဲပေါ်လာသော ကိုဇတို့ရုံတွဲကြောင့် ချိုမြေ့ မျက်နှာနီရဲသွားသည်။ သို့သော် ဒီတစ်ခေါက်တော့ ချစ်သူရဲ့ လက်ကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မလွှတ်တော့ဘဲ -

“ကိုဇတို့ပြန်နှင့်ချင် ပြန်နှင့်လေ။ မမတို့ စကားစမပြတ်သေး လို့ ပြီးမှ တက္ကစီနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်လေ”

“အိုကေ အိုကေ”

“ဆရာ မေချမ်းရဲ့ယောင်းမကို စိတ်ချထားခဲ့မယ်နော်။ ခုချက် ချင်းတော့ မန္တလေးကို ခေါ်မသွားနဲ့ဦး”

မေချမ်းရဲ့လက်ကို ကိုဇက ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သူတို့ နှစ် ယောက် ထွက်သွားတာကို ချိုမြေ့တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ ပြီးမှ ချိုမြေ့က သံလွင်ဘက်သို့လှည့်ပြီး စကားပြန် ဆက်သည်။

“သံလွင် နင် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့နေ့မှာ ငါ့ကိုယ်ငါ သိလိုက်တယ်။ ငါ့ချစ်နေတာ နင်ဆိုတာ”

“ဒါကိုတောင်”

“နေပါဦး”

မကျေနပ်စွာ စကားနာထိုးဖို့ပြင်နေသော သံလွင်ကို တားလိုက်သည်။ နှစ်သိမ့်သလို သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ဆီမှာ အပြန်အလှန် ခွန်အားတွေရရှိလာသည်။ ဘယ်တော့မှ မဝေးနိုင်တော့ဘူး အသိနှင့်။

“လူတစ်ယောက်ကို တကယ်စူးစူးနှစ်နှစ် ချစ်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်အကျိုးထက် သူ့အကျိုးကို ကြည့်တတ်လာတယ်။ နင်က ငါနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလေ”

“လာပြန်ပြီလား။ နင်က ငါနဲ့မထိုက်တန်ရအောင် ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ။ ရည်းစားများခဲ့လို့လား။ နင်ပြောသလိုပေါ့ ကိုယ့်အပေါ် တကယ်ချစ်တဲ့လူကို ရှာဖွေခွင့် ယောက်ျားလေးတွေမှာတင်မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးတွေမှာလည်း အခွင့်အရေး ရှိတယ်ဆို။ အဲဒါဆိုရင် နင့်ကို နင် အပြစ်တင်ဦးမှာလား”

“ဒါပေမဲ့ နင့်အမေရဲ့စကားတွေကလည်း ငါ့ကို ပိုပြီး အရှက်ရစေခဲ့တယ်လေ။ ဘယ်မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူမိခင်ရဲ့ ကျေနပ်ကြည်ဖြူမှုကိုတော့ လိုချင်တာပေါ့။ ဒါကို နင့်အမေကို ငါ စိတ်ဆိုးလို့

ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နင်သာ အဲဒီတုန်းက ခြေထောက်ခိုက်မိတာ ငါ့ကိုပြောခဲ့ရင် ဒီနေ့လို ငါတို့နှစ်ယောက် ရင်နာရမှာမဟုတ်ဘူး”

သံလွင်ဦး၊ ချိုမြမြရဲ့ ပခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက်တင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ချိုမြမြရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ချိုမြမြကလည်း ဘာလုပ်မှန်းမသိသဖြင့် သံလွင်မျက်နှာကို မေးကြည့်နေသည်။ သူမ မေးကြည့်နေပုံက နောက်ထပ်ပျောက်ကွယ်သွားမှာစိုးထိတ်နေသည့်ဟန်။ သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သံလွင်ရဲ့လက်ကို တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက် အတူတူပဲ။ နင်ကလည်း ငါ့ကိုပဲ အချစ်ဦးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ငါ နှင့်အပေါ်မှာ တင်ကျန်နေတဲ့ အစိုင်အခဲအားလုံးကို ချေဖျက်ပေးလိုက်မယ်။ ငါကတော့ ဆုတောင်းပြည့်တယ်။ ငါ သစ္စာမှန်တာလည်း ပါပါတယ်”

“ဘာဆုတောင်းလဲ”

စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။ သံလွင်က နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး တာ ရင်ခွဲရုံထဲသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး -

“နင်သာ ငါ့ရဲ့ ချစ်ဦးမေ စစ်မှန်တယ်ဆိုရင် ဒီဘဝမှာ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပေါင်းဖက်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာ”

“သံလွင်ရယ်”

ချိုမြမြ မျက်ရည်ကျလာခဲ့သည်။ ထိုမျက်ရည်တွေကို ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေမြင်မည်ဆို၍ သံလွင် ပန်းတစ်ဖက်တွင် မျက်နှာကွယ်ဝှက်ကာ မျက်ရည်တွေကို လွတ်လပ်စွာ စီးဆင်းခွင့်ပေးခဲ့သည်။

သူက ကိုယ်နှင့်ပေါင်းဖက်ရပါစေ ဆုတောင်းနေခဲ့ချိန်မှာ ကိုယ်က အခြားသော အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် ပေါင်းဖက်နေခဲ့သည်။

ကိုယ် သူ့ကို ပြန်ပေးနိုင်ခဲ့တာ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မှုဆိုးမဘဝဖြစ်ပေမယ့် သူကတော့ ကိုယ့်ကို 'ချစ်ဦးမေ' ဟု တယုတယ ခေါ်နေဆဲပင်။

ငါ မီးထွန်းပြီး အချိန်ကြာလည်ရှာနေတဲ့အချစ်က ငါနဲ့အနီးဆုံးမှာ။ အဲဒီအနီးဆုံးအချစ်ကို ငါ ပိုင်ဆိုင်ရချိန်မှာ ကြေကွဲခြင်းများစွာ နဲ့ပါ သံလွင်ရယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီးလမ်းမှာ နင့်ကိုငါ အစစအရာရာ သည်းခံလိုက်လျော့မှာပါ။

အဲဒါဘာကြောင့်လဲ သိလား။ ငါက နင့်ရဲ့ချစ်ဦးမေ ဖြစ်ခဲ့သလို နင်ကလည်း ငါ့ရဲ့ချစ်ဦးမောင် ဖြစ်နေလို့ပေါ့ သံလွင်ရယ်။

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်
လှိုင်းကြွဖြူ (လာရှိုး)

၂၀၁၇ ဩဂုတ်တွင်
ဖတ်နိုင်ပါပြီ...

စာကြည့်တိုက်စာစဉ်(၁)
မောင်ဆန္ဒ (လပဒ်ဝေး)
အောင်ခြင်းရစ်ပါး
မမသဒ္ဓါမောင်

မေ

ကြပန်စင်မှူးဝေ
မှန်းမိုးဆင့်ဆင့်ရွာတော့သကဲ့

မိုးခက်ပွင့်
နွေမဟုတ်လည်းငါ့အသည်းက
ကြွမြကြွဆဲပါကွယ်

လှိုင်းကြွဖြူ
ချစ်ဦးမေ

